

พระธรรมกิตติโมลี

ธรรมมานุสรณ์
ในวโรกาสพระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษา
๕ ธันวาคม ๒๕๕๒

พระเทพปริยัติเมธี

(รุ่น ถีรปญฺโญ ป.ธ.๙, ศน.ม., พธ.ด.(กิตติ์))

เจ้าอาวาสวัดชลประทานรังสฤษฎ์ เจ้าคณะภาค ๑๗

หัวหน้าพระธรรมทูตสายที่ ๙

ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นธรรม ที่
พระธรรมวิมลโมลี ศรีศาสนกิจโกศล โสภณธรรมมานุสิฐ
ตรีปิฎกบัณฑิต มหาคณิสสร บวรสังฆาราม คามวาสี

สารบัญ

* * *

ประวัติ พระบรมมวึมลโมลี

หน้า ๕

*

หลักประกัน ความสุขความเจริญของชีวิต

หน้า ๑๗

*

น้ำพระทัยพระราชทาน

หน้า ๔๕

*

การตั้งสมบุญ นำสุขมาให้

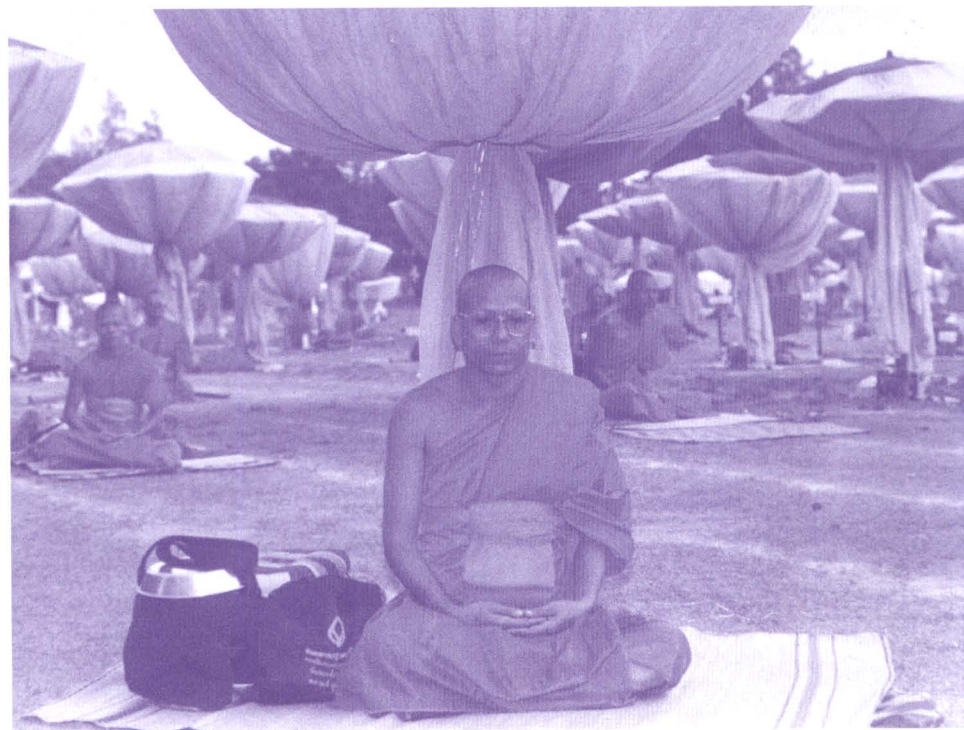
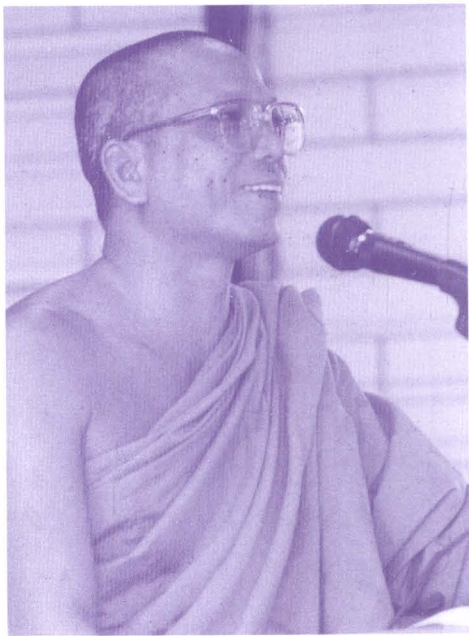
หน้า ๗๕

ธรรมานุสรณ์ พระบรมมวึมลโมลี

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ธันวาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

แม่พิมพ์โดย สุเนตรฟิล์ม โทร.๐-๒๘๐๓-๒๒๔๙ พิมพ์ที่ เอส.อาร์.พรินต์ติ้ง โทร.๐-๒๕๘๔-๒๒๔๑

ประวัติ พระอรรคมงคลโมลี

สถานะเดิม

ชื่อ รุ่น นามสกุล รักษ์วงศ์

เกิด วัน ๖^๒ ๓ ค่ำ ปีกุน ตรงกับวันที่ ๒๔ มกราคม พ.ศ.๒๔๙๐

บิดา-มารดา นายขาว - นางฝ้าย รักษ์วงศ์

บ้านลำกายตื้น ต.โคกชะงาย อ.เมือง จ.พัทลุง

บรรพชาอุปสมบท

วัน ๔^๒ ๗ ค่ำ ปี มะแม วันที่ ๒๘ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๑๐

ณ วัดธาราสถิตย์ ต.โคกชะงาย อ.เมือง จ.พัทลุง

พระอุปัชฌาย์

พระครูชู สุวณโณ วัดธาราสถิตย์ ต.โคกชะงาย อ.เมือง จ.พัทลุง

พระกรรมวาจาจารย์

พระครูหนู่น ปุณณสิริ วัดทุ่งยาว ต.โคกชะงาย อ.เมือง จ.พัทลุง

วิทยฐานะ

พ.ศ.๒๕๐๐

สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

โรงเรียนวัดธาราสถิตย์ อ.เมือง จ.พัทลุง

พ.ศ.๒๕๑๒

สอบได้ นักธรรมชั้นเอก สำนักเรียนคณะจังหวัดตรัง

พ.ศ.๒๕๒๓

สอบได้ ป.ธ.๙ สำนักเรียนวัดราชสิทธาราม กทม.

พ.ศ.๒๕๔๙

สำเร็จการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

จากมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย กทม.

พ.ศ.๒๕๕๑

ได้รับปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์

สาขาวิชาธรรมนิเทศ

จากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

งานการปกครอง

พ.ศ.๒๕๑๖

ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองเจ้าอาวาสวัดกุฎยาราม จังหวัดตรัง และได้ขอลาออก เมื่อ พ.ศ.๒๕๒๒ เพื่อไปศึกษาพระปริยัติธรรมแผนกบาลี ชั้นประโยค ป.ธ.๘-๙ โดยอยู่จำพรรษา ณ วัดราชสิทธิาราม เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร

พ.ศ.๒๕๒๐

ได้รับแต่งตั้งเป็นเลขานุการเจ้าคณะอำเภอสิเกา จังหวัดตรัง และได้ขอลาออก เมื่อ พ.ศ.๒๕๒๒ เพื่อไปศึกษาพระปริยัติธรรมแผนกบาลี ชั้นประโยค ป.ธ.๘-๙ โดยอยู่จำพรรษา ณ วัดราชสิทธิาราม

พ.ศ.๒๕๒๕

เป็นพระอนุจรติดตาม พระราชสังวรวิสุทธ์ เจ้าอาวาสวัดราชสิทธิาราม ซึ่งได้รับพระบัญชา ให้ไปดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดอรุณราชวราราม

พ.ศ.๒๕๒๗

ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง เจ้าคณะอำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์

พ.ศ.๒๕๒๘ ได้รับแต่งตั้งเป็นพระอุปัชฌาย์

พ.ศ.๒๕๒๙-๒๕๓๐

เป็นผู้รักษาการแทนเจ้าคณะอำเภอพิชัย จังหวัดอุตรดิตถ์

พ.ศ.๒๕๓๒

ได้รับพระบัญชา แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง รองเจ้าคณะภาค ๑๗

พ.ศ.๒๕๓๓

ได้รับพระบัญชา แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ผู้ช่วยเจ้าอาวาสพระอารามหลวง วัดอรุณราชวราราม และได้ขอลาออกในปี พ.ศ.๒๕๓๗ เพราะต้องการย้ายสังกัดไปอยู่ ณ วัดชลประทานรังสฤษฎ์ เพื่อบริหารการศึกษาและการเผยแผ่ ตามหนังสืออาราธนา ของ พระธรรมโกศาจารย์ (ปัญญานันท์ภิกขุ) เจ้าอาวาสวัดชลประทานรังสฤษฎ์

พ.ศ.๒๕๓๖ (ตั้งแต่วันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๓๖ ถึง ๒ มกราคม ๒๕๓๗)

ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้รักษาการแทนเจ้าอาวาส วัดชลประทานรังสฤษฎ์

พ.ศ.๒๕๓๗ (ตั้งแต่วันที่ ๔ - ๓๐ มิถุนายน ๒๕๓๗)

ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้รักษาการแทนเจ้าอาวาส วัดชลประทานรังสฤษฎ์

พ.ศ.๒๕๓๘

ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดชลประทานรังสฤษฎ์

พ.ศ.๒๕๔๑

ได้รับพระบัญชา แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง เจ้าคณะภาค ๑๗

พ.ศ.๒๕๕๐ วันที่ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๐

ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้รักษาการแทนเจ้าอาวาสวัดชลประทานรังสฤษฎ์

พ.ศ.๒๕๕๑ วันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๑

ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง เจ้าอาวาสวัดชลประทานรังสฤษฎ์

พ.ศ.๒๕๕๐ มีพระภิกษุ ๑๙๓ รูป สามเณร ๑๘ รูป ศิษย์วัด ๗๔ คน อารามิกชน ๑๓ คน

พ.ศ.๒๕๕๑ มีพระภิกษุ ๑๕๙ รูป สามเณร ๒๒ รูป ศิษย์วัด ๖๖ คน อารามิกชน ๑๙ คน

พ.ศ.๒๕๕๒ มีพระภิกษุ ๑๘๔ รูป สามเณร ๒๐ รูป ศิษย์วัด ๖๓ คน อารามิกชน ๒๓ คน

งานการศึกษา

พ.ศ.๒๕๑๓

- เป็นเลขานุการโรงเรียนพุทธศาสนาวินอาทิตยวัดควนวิเศษ จ.ตรัง

- เป็นอาจารย์สอนโรงเรียนพุทธศาสนาวินอาทิตยวัดมัชฌิมภูมิ จ.ตรัง

พ.ศ.๒๕๑๕-๒๕๒๑ - เป็นครูสอนปรียัติธรรม วัดกะพังสุรินทร์ จ.ตรัง

พ.ศ.๒๕๒๒

- เป็นครูสอนปรียัติธรรม สำนักเรียนวัดราชสิทธิาราม กทม.

- เป็นพระอนุจرتิตตามพระราชสังวรวิสุทธ์ เจ้าอาวาสวัดราชสิทธิาราม
นำข้อสอบประโยคบาลีสนามหลวงไปเปิดสอบ ณ สนามสอบ จ.นครพนม

- เป็นกรรมการตรวจข้อสอบธรรมสนามหลวง นักธรรมชั้นเอก

- เป็นกรรมการตรวจข้อสอบบาลีสนามหลวง

พ.ศ. ๒๕๒๓-๒๕๓๑

- เป็นอาจารย์ใหญ่สำนักเรียนปริยัติธรรมตัวอย่างของคณะสงฆ์ภาค ๕ วัดคลองโพธิ์ อ.เมือง จ.อุตรดิตถ์
- เป็นกรรมการตรวจข้อสอบธรรมสนามหลวง ของคณะสงฆ์ภาค ๕
- เป็นผู้ริเริ่มให้มีการอบรมพระนวกะในพรรษา ของคณะสงฆ์จังหวัดอุตรดิตถ์

พ.ศ. ๒๕๓๖-๒๕๕๐

- ได้รับมอบหมายจากเจ้าอาวาสวัดชลประทานรังสฤษฎ์ ให้เป็นผู้จัดการศึกษาพระปริยัติธรรมทั้ง ๒ แผนก
- เป็นประธานจัดอบรมนักรธรรม และ บาลี ก่อนสอบสนามหลวง วัดชลประทานรังสฤษฎ์ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี

พ.ศ. ๒๕๕๕ - เป็นรองประธานคณะกรรมการจัดทำรายละเอียดสาระการเรียนรู้พระพุทธศาสนา ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ๑๒ ปี ของกระทรวงศึกษาธิการ

พ.ศ. ๒๕๕๙

นักเรียนแผนกธรรม ดังนี้

น.ธ.ตรี	สมัครสอบ ๔๒ รูป	สอบได้ ๓๙ รูป	สอบตก ๓ รูป
น.ธ.โท	สมัครสอบ ๘ รูป	สอบได้ ๔ รูป	สอบตก ๔ รูป
น.ธ.เอก	สมัครสอบ ๕ รูป	ขาดสอบ ๑ รูป	สอบได้ ๑ รูป สอบตก ๔ รูป
			รวมสอบ ๕๔ รูป สอบได้ ๔๔ รูป

นักเรียนแผนกบาลี ดังนี้

ประโยค ๑-๒	สมัครสอบ ๘ รูป	ขาดสอบ ๑ รูป	สอบได้ ๒ รูป	สอบตก ๕ รูป
ประโยค ป.ธ.๓	สมัครสอบ ๑๔ รูป	ขาดสอบ ๒ รูป	สอบได้ ๙ รูป	สอบตก ๓ รูป
ประโยค ป.ธ.๔	สมัครสอบ ๘ รูป	สอบได้ ๓ รูป	สอบตก ๕ รูป	
ประโยค ป.ธ.๕	สมัครสอบ ๘ รูป	สอบได้ ๒ รูป	สอบตก ๖ รูป	
ประโยค ป.ธ.๖	สมัครสอบ ๖ รูป	สอบได้ ๕ รูป	สอบตก ๑ รูป	
ประโยค ป.ธ.๗	สมัครสอบ ๔ รูป	สอบได้ ๒ รูป	สอบตก ๒ รูป	
ประโยค ป.ธ.๘	สมัครสอบ ๔ รูป	สอบได้ ๒ รูป	สอบตก ๒ รูป	
ประโยค ป.ธ.๙	สมัครสอบ ๑ รูป	สอบได้ ๑ รูป		
			รวมสอบ ๕๐ รูป สอบได้ ๒๖ รูป	

พ.ศ.๒๕๕๐

มีนักเรียนแผนกธรรม ดังนี้

น.ธ.ตรี สัมผัสสอบ ๕๗ รูป สอบได้ ๕๗ รูป

น.ธ.โท สัมผัสสอบ ๕ รูป สอบตก ๕ รูป

น.ธ.เอก สัมผัสสอบ ๙ รูป สอบได้ ๔ รูป สอบตก ๕ รูป

รวมสอบ ๗๑ รูป สอบได้ ๖๑ รูป

มีนักเรียนแผนกบาลี ดังนี้

ประโยค ๑-๒ สัมผัสสอบ ๖ รูป ขาดสอบ ๑ รูป สอบได้ ๑ รูป สอบตก ๔ รูป

ประโยค ป.ธ.๓ สัมผัสสอบ ๔ รูป ขาดสอบ ๑ รูป สอบตก ๓ รูป

ประโยค ป.ธ.๔ สัมผัสสอบ ๑๕ รูป สอบได้ ๑ รูป สอบตก ๑๔ รูป

ประโยค ป.ธ.๕ สัมผัสสอบ ๘ รูป สอบได้ ๕ รูป สอบตก ๓ รูป

ประโยค ป.ธ.๖ สัมผัสสอบ ๒ รูป สอบได้ ๑ รูป สอบตก ๑ รูป

ประโยค ป.ธ.๗ สัมผัสสอบ ๔ รูป ขาดสอบ ๒ รูป สอบได้ ๒ รูป สอบตก ๒ รูป

ประโยค ป.ธ.๘ สัมผัสสอบ ๕ รูป สอบได้ ๓ รูป สอบตก ๒ รูป

ประโยค ป.ธ.๙ สัมผัสสอบ ๒ รูป สอบตก ๒ รูป

รวมสอบ ๔๒ รูป สอบได้ ๑๓ รูป

พ.ศ.๒๕๕๑

มีนักเรียนแผนกธรรม ดังนี้

น.ธ.ตรี สัมผัสสอบ ๔๖ รูป สอบได้ ๔๔ รูป สอบตก ๒ รูป

น.ธ.โท สัมผัสสอบ ๑๖ รูป สอบได้ ๘ รูป สอบตก ๘ รูป

น.ธ.เอก สัมผัสสอบ ๓ รูป สอบได้ ๒ รูป สอบตก ๑ รูป

รวมสอบ ๖๕ รูป สอบได้ ๕๔ รูป

มีนักเรียนแผนกบาลี ดังนี้

ประโยค ๑-๒ สัมผัสสอบ ๑๒ รูป ขาดสอบ ๑ รูป สอบตก ๑๑ รูป

ประโยค ป.ธ.๓ สัมผัสสอบ ๔ รูป สอบได้ ๔ รูป

ประโยค ป.ธ.๔ สัมผัสสอบ ๒ รูป สอบตก ๒ รูป

ประโยค ป.ธ.๕ สัมผัสสอบ ๕ รูป สอบได้ ๑ รูป สอบตก ๔ รูป

ประโยค ป.ธ.๖ สัมผัสสอบ ๘ รูป สอบได้ ๓ รูป สอบตก ๒ รูป

ประโยค ป.ธ.๗ สัมผัสสอบ ๔ รูป ขาดสอบ ๑ รูป สอบได้ ๑ รูป สอบตก ๒ รูป

ประโยค ป.ธ.๘ สัมผัสสอบ ๔ รูป ขาดสอบ ๑ รูป สอบตก ๓ รูป

ประโยค ป.ธ.๙ สัมผัสสอบ ๕ รูป ขาดสอบ ๑ รูป สอบตก ๔ รูป

รวมสอบ ๓๗ รูป สอบได้ ๙ รูป

พ.ศ.๒๕๕๒

มีนักเรียนแผนกบาลี ดังนี้

ประโยค ๑-๒	สมัครสอบ ๑๓ รูป	ขาดสอบ ๔ รูป	สอบได้ ๖ รูป	สอบตก ๓ รูป
ประโยค ป.ธ.๓	สมัครสอบ ๔ รูป	ขาดสอบ ๑ รูป	สอบได้ ๒ รูป	สอบตก ๑ รูป
ประโยค ป.ธ.๔	สมัครสอบ ๕ รูป	ขาดสอบ ๑ รูป	สอบได้ ๑ รูป	สอบตก ๓ รูป
ประโยค ป.ธ.๕	สมัครสอบ ๒ รูป			สอบตก ๒ รูป
ประโยค ป.ธ.๖	สมัครสอบ ๖ รูป	ขาดสอบ ๑ รูป	สอบได้ ๑ รูป	สอบตก ๔ รูป
ประโยค ป.ธ.๗	สมัครสอบ ๕ รูป	ขาดสอบ ๑ รูป	สอบได้ ๑ รูป	สอบตก ๓ รูป
ประโยค ป.ธ.๘	สมัครสอบ ๔ รูป	สอบได้ ๑ รูป	สอบตก ๓ รูป	
ประโยค ป.ธ.๙	สมัครสอบ ๕ รูป	สอบได้ ๒ รูป	สอบตก ๓ รูป	

รวมสอบ ๓๖ รูป สอบได้ ๑๔ รูป

วิธีส่งเสริมการศึกษา

ได้ย้ายมาสังกัดอยู่วัดชลประทานรังสฤษฎ์ เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๖ ได้รับมอบหมายจากเจ้าอาวาส ให้รับผิดชอบงานฝ่ายการศึกษาพระปริยัติธรรม และงานเผยแผ่ ได้จัดสวัสดิการถวายแก่พระภิกษุสามเณร ที่ศึกษาพระปริยัติธรรม เช่น จัดนิตยภัตถวายครูสอนทั้งแผนกธรรม และบาลี ค่าภัตตาหารในการอบรม นักเรียนก่อนสอบทั้ง ๒ แผนก จัดหาเครื่องอัฐบริขาร ตำราเรียน สมุด ปากกา ค่ายานพาหนะ และพาหนะในการเดินทางไปเรียน ไปสอบ และไปรับปริญญาบัตร พัตยศ ประกาศนียบัตร พัตยศ พร้อมทั้งจัดแสดงมุกิตาให้ โดยทุนส่วนหนึ่งเป็นของวัด ส่วนหนึ่งตนเองเป็นผู้บริจาคสมทบ ทำให้ผลการเรียนของวัดดีขึ้น

งานการศึกษาสงเคราะห์

งานตั้งทุนการศึกษา

พ.ศ.๒๕๓๙ ได้จัดตั้งทุนเพื่อบำรุงการศึกษาพระปริยัติธรรม และการศึกษาของเยาวชน โดยมีทุนเริ่มแรก ๘๕๙,๒๓๒.๘๕ บาท ฝากไว้ที่ธนาคารกสิกรไทย จำกัด สาขาปากเกร็ด และได้เพิ่มทุนทุกปี ปัจจุบันมีทุนทั้งสิ้น ๑,๙๖๒,๑๒๑.๗๔ บาท (หนึ่งล้านเก้าแสนหกหมื่นสองพันหนึ่งร้อยยี่สิบเอ็ดบาทเจ็ดสิบสี่สตางค์) ได้เบิกดอกผลมาบำรุงการศึกษา และช่วยเหลือเยาวชน ด้านการศึกษาทุกปี จนถึงปัจจุบัน

งานมอบทุนศึกษา

ได้สงเคราะห์นักเรียนนิสิตนักศึกษาให้ได้รับการศึกษา ด้วยการมอบทุนการศึกษาให้ โดยทางวัดจะพิจารณาคัดเลือกสงเคราะห์เป็นราย ๆ ไป เฉพาะกรณี โดยไม่ได้คัดเลือกผ่านโรงเรียนหรือสถาบันนั้น ๆ สำหรับ นิสิตนักศึกษาที่เป็นผู้ชายก็จะรับเข้าอาศัยเป็นศิษย์วัดเพื่อแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นส่วนอื่น ๆ

พ.ศ.๒๕๕๑ ได้มอบทุนการศึกษาให้แก่แก่นักเรียนนิสิตนักศึกษา ดังนี้

- นายจิระพงศ์ ชูขาว อายุ ๒๑ ปี ศึกษาอยู่ เกษตรศาสตร์ (วิทยาลัยชลประทาน) ชั้นปริญญาตรี ปีที่ ๒ มอบทุนให้ ๑๖,๐๐๐ บาท
- นายมงคล ทองปัสโน อายุ ๒๔ ปี ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ชั้นปริญญาตรี ปีที่๔ มอบทุนให้ ๑๐,๐๐๐ บาท
- นายบรรเลง คำเกตุ อายุ ๒๘ ปี ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ชั้นปริญญาโท ปีที่ ๒ มอบทุนให้ ๒๐,๔๐๐ บาท
- นายปิยะนนท์ ไขหนู อายุ ๒๔ ปี ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ชั้นปริญญาโท ปีที่ ๒ มอบทุนให้ ๑๔,๐๐๐ บาท
- นายปิยะ เรืองพุทธ อายุ ๒๔ ปี ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ชั้นปริญญาโท ปีที่ ๒ มอบทุนให้ ๑๔,๐๐๐ บาท
- นายนพคุณ ยะวัน อายุ ๒๕ ปี ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ชั้นปริญญาโท ปีที่ ๒ มอบทุนให้ ๑๔,๐๐๐ บาท
- นายอดิศักดิ์ ผสม อายุ ๒๕ ปี ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยรังสิต ชั้นปริญญาโท ปีที่ ๑ มอบทุนให้ ๕๒,๐๐๐ บาท
- นายธีรพงษ์ ขาวสุด อายุ ๒๒ ปี ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ชั้นปริญญาโท ปีที่ ๑ มอบทุนให้ ๒๘,๐๐๐ บาท
- ว่าที่ ร.ต.เอกสิทธิ์ คงเขียว อายุ ๒๖ ปี ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ชั้นปริญญาโท ปีที่ ๑ มอบทุนให้ ๓๔,๐๐๐ บาท
- นายสฤษดิ์ สระทองจันทร์ อายุ ๒๒ ปี ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ชั้นปริญญาตรี ปีที่ ๔ มอบทุนให้ ๗,๘๐๐ บาท
- นายชาวลิต นูรอรอด อายุ ๒๑ ปี ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยพระจอมเกล้าฯ ลาดกระบัง ชั้นปริญญาตรี ปีที่ ๓ มอบทุนให้ ๑๐,๐๐๐ บาท
- นายบัณฑิต กัญจนะ อายุ ๒๓ ปี ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยราชวมงคลธัญบุรี ชั้นปริญญาตรี ปีที่ ๑ มอบทุนให้ ๓๐,๒๖๐ บาท

- นายพีรพัฒน์ จันทร์หอม อายุ ๑๗ ปี ศึกษาอยู่ที่โรงเรียนเซนต์จอห์นโปลิเทคนิค ชั้น ปวช.๑ มอบทุนให้ ๒๒,๐๐๐ บาท
- นายชยพล ณ พัทลุง อายุ ๓๐ ปี ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ชั้นปริญญาโท ปีที่ ๔ มอบทุนให้ ๓๐,๐๐๐ บาท
- นางสาวศิรินพร สระแกม อายุ ๑๙ ปี ศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย ชั้นพยาบาลศาสตร์บัณฑิต ปีที่ ๔ มอบทุนให้ ๔๗,๓๗๐ บาท
- นางสาวกมลทิพย์ กวรมรัมย์ อายุ ๒๐ ปี ศึกษาอยู่ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปริญญาตรี ปีที่ ๓ มอบทุนให้ ๒๕,๐๐๐ บาท
- นางสาวชวีรากร พรพาณิชย์ อายุ ๒๒ ปี ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ชั้นปริญญาตรี ปีที่ ๓ มอบทุนให้ ๕๔,๐๐๐ บาท
- นายเอกภพ ณ พัทลุง อายุ ๑๙ ปี ศึกษาอยู่ที่โรงเรียนปากเกร็ด ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ มอบทุนให้ ๑,๕๐๐ บาท
- นางสาวภพณา ณ พัทลุง อายุ ๑๗ ปี ศึกษาอยู่ที่โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๕ มอบทุนให้ ๑๙,๕๐๐ บาท

พ.ศ.๒๕๕๒ ได้มอบทุนสงเคราะห์นักเรียนนิสิตนักศึกษา ดังนี้

- นางสาวชวีรากร พรพาณิชย์ อายุ ๒๓ ปี ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ชั้นปริญญาโท ปีที่ ๔ มอบทุนให้ ๕๔,๐๐๐ บาท
- นางสาวกมลทิพย์ กวรมรัมย์ อายุ ๒๑ ปี ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปริญญาตรี ปีที่ ๔ มอบทุนให้ ๕๐,๐๐๐ บาท
- นางสาวสุพรรณิ จันทมาส อายุ ๒๕ ปี ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ชั้นปริญญาตรี ปีที่ ๔ มอบทุนให้ ๗๕,๐๐๐ บาท
- นายจักรพล ทิพขุนราช อายุ ๒๐ ปี ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ชั้นปริญญาตรี ปีที่ ๒ มอบทุนให้ ๘๒,๐๕๐ บาท
- นางสาวภพณา ณ พัทลุง อายุ ๑๘ ปี ศึกษาอยู่ที่โรงเรียนปากเกร็ด ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๖ มอบทุนให้ ๑๘,๕๐๐ บาท

รวมผลงานศึกษาสงเคราะห์ทั้งสิ้น ๗๒๘,๗๘๐ บาท
(เจ็ดแสนสองหมื่นแปดพันเจ็ดร้อยแปดสิบบาทถ้วน)

งานเผยแพร่

พ.ศ.๒๕๓๕ เป็นรองหัวหน้าพระธรรมทูต สายที่ ๙

พ.ศ.๒๕๔๕ เป็นหัวหน้าพระธรรมทูต สายที่ ๙

พ.ศ.๒๕๔๐ - ปัจจุบัน

- เป็นผู้แสดงปาฐกถาธรรมในวันอาทิตย์
- เป็นผู้แสดงพระธรรมเทศนาในวันธัมมัสสวนะ
- จัดบรรพชาอุปสมบทแก่กุลบุตรทุกวันี่ ๑ ของเดือน และ

ได้อบรมพระธรรมวินัยตลอดระยะเวลาที่อุปสมบทอยู่ โดยจัดฝึกอบรม เป็น ๒ ภาค คือ ภาคปฏิบัติ (กรรมฐาน) และภาควิชาการ

พ.ศ.๒๕๕๒ - เป็นผู้ดำเนินการจัดตั้งสถานีวิทยุพระพุทธศาสนาแห่งชาติและสังคม คลื่นปัญญาบนทเรดิโอ เอฟ.เอ็ม. ๑๐๔.๗๕ เมกะเฮิร์ตซ์ ณ วัดชลประทานรังสฤษฎ์ เพื่อเผยแพร่หลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนา และเพื่อเป็นการสืบสานปณิธานของพระพรหมมังคลาจารย์ (ปัญญานันทภิกขุ) อดีตเจ้าอาวาสวัดชลประทานรังสฤษฎ์ โดยออกอากาศทุกวัน ตั้งแต่เวลา ๐๔.๐๐ - ๒๒.๐๐ น.

งานสาธารณูปการ

งานก่อสร้างถาวรวัตถุภายในวัด

พ.ศ.๒๕๕๑ - ได้ดำเนินการก่อสร้างอาคารสำหรับเป็นที่พักศิษย์วัด ที่ทางวัดอนุเคราะห์รับเข้าอาศัยเพื่อศึกษาต่อ ลักษณะทรงไทยชั้นเดียว ก่ออิฐถือปูน หลังคามุงด้วยกระเบื้อง ใช้งบประมาณทั้งสิ้น ๗๐๐,๐๐๐ บาท (เจ็ดแสนบาทถ้วน)

พ.ศ.๒๕๕๒ - ได้ดำเนินการก่อสร้างศาลาจตุรมุข ลักษณะทรงไทย ก่ออิฐถือปูน หลังคามุงด้วยกระเบื้อง พื้นปูด้วยหินอ่อนและหินแกรนิต เพื่อประดิษฐานรูปเหมือน พระพรหมมังคลาจารย์(ปัญญานันทภิกขุ) อดีตเจ้าอาวาสวัดชลประทานรังสฤษฎ์ ใช้งบประมาณทั้งสิ้น ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท (สองล้านห้าแสนบาทถ้วน)

- ได้ดำเนินการก่อสร้างกุฏิสงฆ์ ๑ หลัง (กุฏิศรีศุภรพันธ์) ลักษณะทรงไทย ก่ออิฐถือปูน หลังคามุงด้วยกระเบื้อง พื้นปูด้วยกระเบื้อง ใช้งบประมาณ ๗๕๐,๐๐๐ บาท (เจ็ดแสนห้าหมื่นบาทถ้วน)

- ได้ดำเนินการก่อสร้างศาลาทรงไทย ๑ หลัง ลักษณะทรงไทยประยุกต์ เป็นไม้ทั้งหลัง เสาไม้ตะเคียนทอง พื้นปูด้วยไม้สัก หลังคามุงด้วยไม้ พร้อมทั้งตกแต่งบริเวณโดยรอบ ใช้งบประมาณทั้งสิ้น ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านแปดแสนบาทถ้วน)

- ได้ดำเนินการก่อสร้างเขตสังฆาวาส บริเวณโดยรอบกุฏิสี่เหลี่ยม ใช้งบประมาณทั้งสิ้น ๔๐๐,๐๐๐ บาท (สี่แสนบาทถ้วน)

- ได้ดำเนินการติดตั้งกล้องวงจรปิด เพื่อสอดส่องป้องกันและเฝ้าระวังภัยภายในบริเวณวัด ใช้งบประมาณทั้งสิ้น ๓๐๐,๐๐๐ บาท (สามแสนบาทถ้วน)

รวมผลงานค่าก่อสร้างทั้งสิ้น ๖,๔๕๐,๐๐๐ บาท

(หกล้านสี่แสนห้าหมื่นบาทถ้วน)

งานบูรณะปฏิสังขรณ์

พ.ศ.๒๕๕๑ - ได้ดำเนินการบูรณะปฏิสังขรณ์ อาคารพิพิธภัณฑสถานวิทยานันตะ เพื่อใช้เป็นสถานที่ตั้งศพพระพรหมมังคลาจารย์ (ปัญญานันทภิกขุ) อดีตเจ้าอาวาสวัดชลประทานรังสฤษฎ์ ใช้งบประมาณทั้งสิ้น ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท (สองล้านบาทถ้วน)

- ได้ดำเนินการบูรณะปฏิสังขรณ์กุฏิเจ้าอาวาส และกุฏิบริวาร พร้อมทั้งปรับปรุงบริเวณโดยรอบ ใช้งบประมาณทั้งสิ้น ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท (สามล้านบาทถ้วน)

- ได้ดำเนินการปรับปรุงกุฏิสงฆ์ จำนวน ๑ หลัง เพื่อใช้สำหรับเป็นห้องประชุม ในชื่อ “ห้องประชุมพระพรหมมังคลาจารย์” โดยปรับแต่งภายใน จัดซื้อโต๊ะไม้เนื้อแข็งขนาดใหญ่ โต๊ะประชุม เก้าอี้

เครื่องเสียง และอุปกรณ์อื่นๆ ใช้งบประมาณทั้งสิ้น ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านสองแสนบาทถ้วน)

- ได้ดำเนินการบูรณะปฏิสังขรณ์อาคารโรงเรียนพุทธธรรมชั้นบน เพื่อใช้เป็นสถานที่ทำวัตร สวดมนต์ของพระนวกะ และเพื่อเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมสำหรับอุบาสกอุบาสิกา ใช้งบประมาณทั้งสิ้น ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านบาทถ้วน)

พ.ศ.๒๕๕๒ - ได้ดำเนินการบูรณะปฏิสังขรณ์กุฏิบุศยะบุตร เพื่อใช้เป็นกุฏิรับรอง และสำนักงานเจ้าคณะภาค ๑๗ พร้อมทั้งปรับปรุงบริเวณโดยรอบ ใช้งบประมาณทั้งสิ้น ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านห้าแสนบาทถ้วน)

- ได้ดำเนินการบูรณะปฏิสังขรณ์หอประชุมโรงเรียนพุทธศาสนาวินวาทิตย์ ใช้งบประมาณทั้งสิ้น ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านแปดแสนบาทถ้วน)

- ได้ดำเนินการบูรณะปรับปรุงกุฏิ ๑ หลัง เพื่อใช้เป็นสถานีวิทยุพระพุทธรักษาแห่งชาติและสังคม คลื่นสัญญาณนทเรดิโอ FM ๑๐๔.๗๕ MHz รวมทั้งติดตั้งอุปกรณ์ประกอบครบชุด ใช้งบประมาณทั้งสิ้น ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านห้าแสนบาทถ้วน)

- ได้ดำเนินการปรับเปลี่ยนท่อระบายน้ำใหม่ โดยการขุดแล้ววางท่อที่ใหญ่กว่าเดิม เพื่อแก้ปัญหาน้ำท่วมขัง ใช้งบประมาณทั้งสิ้น ๒๐๐,๐๐๐ บาท (สองแสนบาทถ้วน)

- ได้ดำเนินการปรับเปลี่ยนอาสน์สงฆ์ภายในอุโบสถ โดยใช้ไม้สักทั้งชุด พร้อมปูพรมใหม่ ใช้งบประมาณทั้งสิ้น ๓๐๐,๐๐๐ บาท (สามแสนบาทถ้วน)

รวมผลงานบูรณะปฏิสังขรณ์ทั้งสิ้น ๑๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท

(สิบสองล้านห้าแสนบาทถ้วน)

รวมผลงานค่าก่อสร้างและบูรณะปฏิสังขรณ์ทุกรายการทั้งสิ้น ๑๘,๙๕๐,๐๐๐ บาท (สิบแปดล้านเก้าแสนห้าหมื่นบาทถ้วน)

งานพิเศษ

พ.ศ.๒๕๑๗ เข้ารับการอบรม ณ โรงเรียนพระสังฆาธิการส่วนภูมิภาค
แผนกศึกษาอบรม ณ วัดกะพังสุรินทร์ อ.เมือง จ.ตรัง

เกียรติคุณทางสังคมที่ได้รับ

พ.ศ.๒๕๒๗ ได้รับโล่ “อนุรักษ์คนดีศีลธรรม” ของคณะชุมชนผู้
ชนบทรรมนิยมประเพณีไทย(ฟ.ป.ท.) โดย ฯพณฯ สัญญา ธรรมศักดิ์
ประธานองคมนตรี เป็นผู้มอบถวาย

พ.ศ.๒๕๒๘ ได้รับโล่วิทยากรเผยแพร่อุดมการณ์แผ่นดินธรรม-แผ่นดิน
ทอง จาก ฯพณฯ พลเอกประจวบ สุนทรากร รองนายกรัฐมนตรี

พ.ศ.๒๕๒๙ ได้รับพระราชทานเสมาธรรมจักรทองคำ สาขาพัฒนา
สังคม จาก สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ใน
งานสัปดาห์ส่งเสริมพระพุทธศาสนา ณ มณฑลพิธี ท้องสนามหลวง

สมณศักดิ์

พ.ศ.๒๕๒๓ เปรียญธรรม ๙ ประโยค

พ.ศ.๒๕๒๗ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะ
ชั้นสามัญ ที่ “พระเมธีวราภรณ์”

พ.ศ.๒๕๓๙ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะ
ชั้นราช ที่ “พระราชวิสุทธิโมลี”

พ.ศ.๒๕๔๕ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะ
ชั้นเทพ ที่ “พระเทพปริยัติเมธี”

พ.ศ.๒๕๕๒ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะ
ชั้นธรรม ที่ “พระธรรมวิมลโมลี ศรีศาสนกิจโกศล
โสภณธรรมานุสิฐ ตรีปิฎกบัณฑิต มหาคณิสสร
บวรสังฆาราม คามวาสี”

พระเทพปริยัติเมธี ถ่ายภาพร่วมกับ สมเด็จพระพุฒาจารย์ และ พระพรหมมังคลาจารย์
เมื่อ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๗

งานแถลงข่าว“ทอดกฐินปลอดเหล้า” ณ วัดชลประทานรังสฤษฎ์

ให้โอวาทนักเรียนและผู้ปกครอง โรงเรียนพุทธศาสนาวันอาทิตย์

รับปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ร่วมประชุมสัมมนาพุทธศาสนาที่สหรัฐอเมริกา

ภาพชุด

งานบรรพชาอุปสมบท

เฉลิมพระเกียรติ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ในวโรกาส

เฉลิมพระชนมพรรษา

๕ ธันวาคม ๒๕๕๒

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ

นายกรัฐมนตรี

เป็นประธาน

ณ ลานหินโค้ง

วัดชลประทานรังสฤษฎ์

๑ ธันวาคม ๒๕๕๒

ฯพณฯนายกรัฐมนตรี กราบคารวะศพพระพรหมมิ่งคลาจารย์

◆ **หลักประกัน** ◆
ความสุขความเจริญ
ของชีวิต

ปาฐกถาธรรม โดย
พระธรรมวิมลโมลี (รุ่น ชีรปญโญ ป.ธ.๙)
(เมื่อครั้งดำรงสมณศักดิ์เป็นที่ “พระราชวิสุทธโมลี”)
แสดง ณ โรงเรียนพุทธธรรม วัดชลประทานรังสฤษฎ์
วันอาทิตย์ที่ ๒ มกราคม ๒๕๓๗

◆หลักประกัน◆ ความสุขความเจริญ ของชีวิต

ญาติโยมพุทธบริษัททุกท่าน

บัดนี้ถึงเวลาของการฟังปาฐกถาธรรมะประจำวัน อาทิตย์ที่ ๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๓๗ ซึ่งช่วงนี้ก็อยู่ในเทศกาลปีใหม่

คำว่า“สวัสดิปีใหม่” ของญาติโยมชาวบ้านก็ตรงกับคำว่า“**สทา สโตถิ ภะวันตุ โว**” ในภาษาบาลี ซึ่งแปลว่า **ขอความสวัสดิจึงมีแก่ท่านทั้งหลายในกาลทุกเมื่อ**

ในเทศกาลส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ เราก็มีการให้พรกันให้มีความสุขให้มีความเจริญ อย่างมีโรคภัยไข้เจ็บ นี้เรียกว่าเป็นโฆหารชาวโลก เป็นภาษาต่างๆ ไปที่ใช้เพื่อแสดงออกถึงความเป็นผู้ปรารถนาดีต่อเพื่อนที่เคารพรักนับถือ แต่ถ้าเรามาพิจารณาตามแนวของพระพุทธเจ้า พระองค์ได้ตรัสสอนธรรมะไว้ในที่หลายแห่ง

ปัจจุบันนี้คนมีความทุกข์ฟรีๆ เรียกว่าทุกข์เปล่า อยู่ ๒ เรื่อง ดังที่ปรากฏในพระสูตรหนึ่ง ชื่อว่า“**ภัทเทภรตต์สูตร**” แปลว่า **ผู้มีชีวิตเพียงราตรีเดียวก็เจริญ** สูตรนั้นพระพุทธเจ้าได้วางหลักเกณฑ์ในการเป็นอยู่ไว้ว่า **อย่าไปคำนึงถึงสิ่งที่ล่วงไปแล้ว**

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

ญาติโยมบางคนเป็นทุกข์กับเรื่องที่ผ่านมาไป ถ้าเราเป็นทุกข์กับเรื่องที่ผ่านมาไปแล้ว ถูกทุกข์กินเปล่า วันเวลาผ่านไปแต่ที่ว่าเรายังหอบหิ้วเอาสิ่งเหล่านั้น บางคนมาทำบุญใส่บาตรในวันขึ้นปีใหม่ใหม่ ใส่บาตรเสร็จ..ร้องไห้

เมื่อวานนี้อาตมาไปรับบิณฑบาตแห่งหนึ่ง โยมคนหนึ่งใส่บาตรเสร็จแกร้องไห้ ถามว่า..คุณโยมร้องไห้ทำไม คิดถึงปีที่แล้ว ปีที่แล้วแกมาใส่บาตร ลูกมาด้วย ปีนี้ลูกมาไม่ได้ ปีที่แล้วลูกใส่บาตรเสร็จ ไปเที่ยว แล้วก็ขับรถไปชนกันตาย แกก็มานึกถึงลูกที่ตายไปแล้ว ก็ร้องไห้อีก นี่เรียกว่าถูกทุกข์กินเปล่า ลูกตายไปตั้งปีหนึ่งแล้ว เผลอไปแล้ว ถ้าเผลอตามในป่าหรือตามทุ่งนาก็หญ้าขึ้น หาที่เผลอไม่เจอแล้ว แต่เวายังมาร้องไห้จ้ำออยู่ ตรงกับบาลีว่า

“อะตัตถ นานวาคะเมยยะ – บุคคลไม่ควรเอาอารมณ์ที่ล่วงเลยไปแล้ว มาทำให้ตนเศร้าโศกเสียใจ”

เพราะความเศร้าโศกเสียใจอันนั้นไม่ได้แก้ปัญหาชีวิต ไม่ได้เพิ่มความสุข แต่กลับเพิ่มความทุกข์เพิ่มความกังวล ไม่รู้จักปล่อยไม่รู้จักวาง ไม่รู้จักว่าอะไรควรพิจารณา อะไรควรคำนึง

แล้วคนอีกกลุ่มหนึ่งทุกข์ถึงเรื่องที่ยังมาไม่ถึง อันนี้เมื่อวานก็มี หลายคนเสียด้วย เขามาสะเดาะเคราะห์ เออ..เดี๋ยวนี้เรื่องสะเดาะเคราะห์นี่ ที่จริงพระก็ไม่ได้ขาดทุนอะไร เขาก็ใส่ซองมาทุกที ๑๙ บาท ไข่เค็ม ๓ ลูกบ้าง อะไรบ้าง เขาบอกว่า..ปีหน้าโชคจะไม่ดี ให้มาใส่บาตร ให้เอาสตางค์มาถวายพระ ๑๙ บาท จะมีความเจริญก้าวหน้า ก็ไม่

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

ก้าวหน้าอะไร..เสียสตางค์ นี่ก็เรียกว่าเป็นทุกข์เรื่องอนาคต ไม่ทราบว่ามันจะเกิดหรือไม่เกิด ทำไมเราต้องไปเป็นทุกข์เรื่องอนาคต พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าไม่ใช่เรื่องที่ต้องไปเป็นทุกข์ที่จะต้องไปกังวล ทุกข์มาเราก็แก้ไม่ได้

แล้วพระองค์ทรงสอนว่าอย่างไร “โย ธัมมัง ตตถะ ตตถะ วิปัสสะติ อะสังหิรัง อะสังกุปปัง ตั้ง วิทธา มะนุพฺรุหะเย” ให้ทำในวันนี้แหละให้ดีที่สุด วันนี้ เดียวนี้ ให้ดีที่สุด พรุ่งนี้ไม่ต้องไปคิดถึง ให้คิดถึงปัจจุบันธรรม

ชีวิตในปัจจุบันของเรานี้เป็นอย่างไร ควรที่จะปรุงแต่งชีวิตเต็มรสชีวิตด้วยธรรมะให้มันดีขึ้น ทำวันนี้ให้มันดี วันนี้ ดีก็ส่งผลให้พรุ่งนี้ดี เราปฏิบัติตนให้พรุ่งนี้ดีอีก ก็ส่งให้วันมะรืนนี้ดี มันก็จะส่งต่อไปทุกวันๆ แต่ที่พระองค์ให้พิจารณาถึงปัจจุบันธรรม คือปัจจุบันนั้น เพราะปัจจุบันนั้นถือว่าเป็นความจริงของชีวิต ที่ท่านบอกว่า “อดีตคือความฝัน ปัจจุบันคือความจริง อนาคตคือสิ่งไม่แน่นอน” ไม่มีใครบอกได้ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร ถึงแม้ว่าเวลาขึ้นปีใหม่ ญาติโยมไปซื้อปฏิทิน ไปซื้อไดอารี่มา เขาก็มีคำพยากรณ์ล่วงหน้าไว้ว่าเป็นอย่างนั้นว่าเป็นอย่างนี้ คำพยากรณ์นี้มันก็ตรงบ้างไม่ตรงบ้าง ถูกบ้างไม่ถูกบ้าง คนที่พยากรณ์ก็ไม่ใช่ว่าจะเป็นคนหุทธิพยาทายิพย์ ก็ว่าไปตามตำราที่ตนเรียนมาธูมา เราเอาชีวิตไปฝากไว้กับสิ่งที่ไร้เหตุผลก็ไม่ถูกต้อง

เวลาปีใหม่ญาติโยมมักให้พรกันว่า “ให้มีความสุข ให้มีความเจริญ” ไปอ่านหนังสือก็ไปเจอพระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “อริยสาวกในพระธรรมวินัยนี้ ย่อมไม่อันนอมนวอนว่าให้ได้

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

“สิ่งนั้นสิ่งนี้” เพราะถ้าหากว่าคนอื่นขอว่าให้ได้สิ่งนั้นสิ่งนี้แล้วได้เพราะการอ้อนวอน ในโลกนี้จะไม่มีคนผิดหวัง มีแต่คนสมหวัง ลงทุนง่ายนิดเดียว เทียน ๒ เล่ม รูป ๓ ดอก เจ้าประคุณ..ขอให้ถูกรางวัลที่ ๑ ขอให้ได้นั้นขอให้ได้นี้ ถ้าขอแล้วได้ โลกนี้จะไม่มีคนทำงานเลย ก็ไปนั่งขอกันทั้งวัน ไปขอที่นั่นไปขอที่นี่

ชีวิตที่ฝากไว้กับความหวังที่เพ้อฝัน เป็นชีวิตที่เลื่อนลอย ไม่มีหลักประกัน ชีวิตที่มีหลักประกันคือชีวิตที่มีการงานอันชอบธรรม ไม่ละทิ้งการทำงานที่ถูกต้องชอบธรรม

ผลแห่งการปฏิบัติหน้าที่นั้นแหละจะเอื้ออำนวยให้เกิดสิ่งที่เราต้องการ ดังนั้นพระพุทธองค์ได้ตรัสสอนหลักธรรมที่จะให้ไปเพื่อความเจริญไว้หลายหมวดหลายหมู่ในหลายๆ แห่ง เมื่อวานนี้ตรวจดู **พระไตรปิฎก ปัญจกนิบาต อังคุดตนิกาเย** ตรัสแนะแนวทางแห่งข้อปฏิบัติเพื่อให้ถึงความเจริญไว้ในธรรมหมวดหนึ่ง มีธรรมะอยู่ ๕ ประการ ซึ่งเป็นอุบายให้ถึงความเจริญในชีวิตปัจจุบัน ธรรมะ ๕ ประการนั้น ก็คือ

๑. ความเป็นผู้มีศรัทธา

๒. ความเป็นผู้มีศีล

๓. ความเป็นผู้มีสุตะ คือหมั่นศึกษาเล่าเรียน

๔. ความเป็นผู้เสียสละ ที่เรียกว่ามีจาคะอยู่ในดวงใจ

๕. ความเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งสติปัญญา

ธรรมะ ๕ ข้อนี้มีในผู้ใด ผู้นั้นย่อมประสบความเจริญ โดยเฉพาะ ศรัทธา ซึ่งญาติโยมทั้งหลายรู้จักคำว่า “ศรัทธา”

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

ได้ดี เข้าใจคำว่าศรัทธา ท่านตรัสเป็นภาษาบาลีไว้ว่า

**“สัทธา สาธุ ปะติฏฐิตา - เมื่อศรัทธาดังมั่นแล้ว
ย่อมยังประโยชน์ให้สำเร็จ”**

พูดภาษาไทยว่า คนเชื่อมั่นในตัวเอง เชื่อมั่นในหลัก
ธรรมที่ถูกต้อง บุคคลนั้นก็จะดำเนินไปสู่ความถูกต้อง แต่
ว่าอาจจะต้องใช้เวลา แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ซึ่งมีพระปัญญาอันเป็นอัจฉริยะก็ใช้ว่าจะสำเร็จทันที ก็ต้อง
ใช้เวลาในการแสวงหาธรรมะตั้ง ๖ ปี แต่ว่าตัวธรรมะที่เกิด
ขึ้นในพระทัยของพระองค์เป็นเหตุให้ออกบวช เกิดจากความ
เชื่อมั่น เชื่อมั่นอย่างไร

เมื่อเจ้าชายสิทธัตถะเจริญวัยขึ้น พระราชาบิดาสราง
ปราสาทให้อยู่ ๓ หลัง ที่เรียกว่า “ปราสาท ๓ ฤดู” ฤดูร้อน
ก็อยู่ในปราสาทหลังหนึ่ง ฤดูหนาวก็อยู่ในปราสาทหลังหนึ่ง
ฤดูฝนก็อยู่ในปราสาทหลังหนึ่ง แล้วก็มิบริษัทธิบริวาร มีผู้ดูแล
เอาใจใส่เป็นอย่างดี เพราะไม่ต้องการให้เจ้าชายนั้นประสบ
ความทุกข์ กลัวว่าเจ้าชายจะออกบวชเสีย เพราะพราหมณ์
เขาได้พยากรณ์ไว้ว่าถ้าอยู่ครองราชย์เป็นพระเจ้าแผ่นดิน
จะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ถ้าออกบวชจะได้เป็นพระ
พุทธเจ้า แล้วก็มีพราหมณ์คนหนึ่งชื่อโกณฑัญญะพราหมณ์
พยากรณ์เป็นอย่างเดียว พยากรณ์ว่าออกบวชแน่

ทีนี้เมื่อเจ้าชายสิทธัตถะ ใช้ศัพท์สมัยใหม่ว่าถูกมอม
เมาอยู่ด้วยกามคุณ แต่วิสัยของดอกบัว ดอกบัวเกิดในตมใน
เลน สิ่งสกปรกโสโครก แต่ดอกบัวนั้นไม่เคยสกปรก ย่อม
จะผ่าสิ่งสกปรกขึ้นมาเหนือน้ำรับแสงอาทิตย์ มีกลิ่นมีดอก

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

ให้เป็นที่ยื่นอกชื่นใจ สิ่งดีเขาจึงยกย่องจึงบูชาด้วยดอกบัว
คนเราก็เหมือนดอกบัว หลีกชั่วมาสู่ความดี เหมือน
ดอกบัวเกิดในโคลนตม แต่ไม่เปื้อนด้วยโคลนตม สิ่งสกปรก
โสโครก หรือเหมือนอย่างที่ท่านกล่าวไว้ว่า **คนแม้จะอยู่ใน
ที่ไม่สะอาด แต่ถ้าจิตใจสะอาดก็สามารถทำที่แห่งนั้นให้
สะอาดได้ด้วย**

จิตใจของเจ้าชายสิทธัตถะ แม้ว่าจะไม่ได้สัมผัสสิ่งเหล่านั้น แต่เมื่อพระองค์เสด็จไปประพาสสวน ชมสวนดอกไม้ ก็ได้พบคนแก่บ้าง ได้เห็นคนเจ็บไข้ได้ป่วยบ้าง ได้เห็นคนตายบ้าง ตามคติของคนอินเดีย

ญาติโยมไปอินเดียก็จะเห็นว่าตามข้างถนนก็มีคนนอนป่วยอยู่ หรืออย่างเราดูข่าวในโทรทัศน์ บางประเทศคนตายเขาก็ไม่ได้เก็บ ปล่อยศพทิ้งไว้ คนเจ็บไร้ญาติขาดพี่ขาดน้องก็นอนครวญครางอยู่ ก็มีทั่วไปในเมืองที่มีคนมากแล้วก็ได้เห็นคนตายเวลาที่เขาหามศพไปเผา

เวลาได้พบได้เห็นแต่ละครั้งเจ้าชายสิทธัตถะต้องเก็บมาคิดเปรียบเทียบกับพระองค์อยู่เสมอ เมื่อคนอื่นเขาแก่ เราก็ต้องแก่ เมื่อคนอื่นเขาเจ็บเราก็ต้องเจ็บ เมื่อคนอื่นเขาตายเราก็ต้องตาย มันน่าจะมีของแก่กัน นี่คือจุดเริ่มต้นที่ทำให้ได้ออกบวช โดยตั้งทฤษฎีว่า ถ้ามีมิดแล้ว มีสว่างมาแก้ มีร้อนก็มีเย็นมาแก้ มีหนาวก็มีอบอุ่นมาแก้ ของมันสลับกันไป เมื่อมีเกิดมีแก่มีเจ็บ ก็น่าจะมีความไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บในโลกนี้ นี่ก็เรียกว่าทฤษฎีของ“ศรัทธา” คือความเชื่อ

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

แล้วต่อมาพระองค์ก็ได้ไปเห็นบรรพชิต คือนักบวช หรือภิกษุ ภิกษุนั้นมีก่อนพุทธกาล ก่อนที่พระพุทธเจ้าจะออกบวช เพราะว่าพระองค์ไปเห็นแล้วชอบใจรูปแบบของภิกษุว่าเป็นผู้มีภาระน้อย ไม่มีครอบครัว ไม่มีหม้อข้าว ไม่มีอะไรทั้งสิ้น มีแต่เครื่องนุ่งห่มกันหนาว แล้วก็ภาชนะสำหรับแสวงหาอาหารที่จะเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง เพียงเพื่อให้อัตตภาพเป็นไปได้

เมื่อปลงใจเชื่อว่าการปฏิบัติอย่างนี้น่าจะนำไปสู่ความหลุดพ้นจากความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตายได้ พระองค์ก็ตัดสินใจออกผนวช เมื่อออกผนวชแล้วได้ศึกษาหลายสำนัก จนในที่สุดได้ตรัสรู้

ที่ยกพุทธประวัติมาอ้างอิงให้ญาติโยมฟังก็เพื่อจะยืนยันว่า “ความศรัทธา” หรือ “ความเชื่อ” นำไปสู่ความสำเร็จ ถ้าเชื่อแล้วปฏิบัติตามความเชื่อเป็นความเชื่อที่ถูกต้อง ไม่ใช่เชื่อตามคนอื่นเขาบอกกล่าว แต่ว่าเชื่อแล้วพิสูจน์ได้ด้วยตนเอง อย่างในยุคปัจจุบัน มีคนคนหนึ่งถ้าจะพูดก็เหมือนกับเป็นการยกย่อง แต่เราก็ถือว่าพูดได้ ไม่ได้เสียหายอะไร ไม่ได้ยกย่องประจบประแจงเพื่อจะหาประโยชน์อะไร อย่างเช่นว่า นายกรัฐมนตรีคนปัจจุบัน (ในพ.ศ.๒๕๓๗ คือ นายชวน หลีกภัย) ท่านพูดว่าท่านเชื่อมั่นระบบรัฐสภา เชื่อมั่นว่าระบบประชาธิปไตยจะช่วยให้แก้ปัญหาชาติบ้านเมืองได้ แต่ต้องใช้เวลา ตัวของท่านเองเป็นผู้แทนมา ๒๐ ปี จึงได้ขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรี อยู่ในระบอบประชาธิปไตย ๒๐ ปี อดได้คอยได้รอได้ก็ประสบความสำเร็จ ศรัทธาอ่อนๆ มัน

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

เกิดขึ้นก็หล่อเลี้ยง สร้างศรัทธา ศรัทธาในตัวเองอย่างหนึ่ง สร้างให้คนทั้งหลายเชื่อมั่นในตนอย่างหนึ่ง ก็สามารถจะประสบความสำเร็จ เพราะฉะนั้น เรื่องศรัทธานี้นำไปสู่ความสำเร็จ

แม้แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เมื่อพระองค์ขึ้นครองราชย์ รับสั่งประโยคเดียวว่า“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”

ถ้าเรียกกันสมัยใหม่นี้ก็เรียกว่า“อุดมการณ์” หรือ“อุดมคติ” หรือ“ปรัชญา”ของพระเจ้าแผ่นดินก็ได้ แต่นั่นคือตัว“ศรัทธา”ที่พระองค์เชื่อว่าพระเจ้าแผ่นดินทุกพระองค์จะต้องปกครองเพื่อประโยชน์สุขของชาวบ้าน เป็นเป้าหมายสูงสุด ถ้าอาณาประชาราษฎร์ไม่ได้รับความสุข การปฏิบัติหน้าที่ของพระราชาก็ไม่สมบูรณ์

ผลก็ปรากฏชัดเจนว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แห่งประเทศไทยรัชกาลปัจจุบันนั้น ทำในสิ่งที่พระองค์ใฝ่ฝันไว้ ถึงจะไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่สำเร็จ เพราะอะไร

หนึ่ง - พระองค์มีความเชื่อมั่นในพระองค์เอง

สอง - สร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นกับอาณาประชาราษฎร์ อย่างเช่น โครงการพระราชดำริ พระองค์เชื่อแน่ว่า ถ้าทำอย่างนี้ผลจะเกิดอย่างนี้ แล้วชาวบ้านประชาชนให้ความสนับสนุน งานก็รุดหน้า โครงการพระราชดำริหลายโครงการเป็นประโยชน์แก่อาณาประชาราษฎร์ ยิ่งความสุขให้เกิดขึ้น นั่นเพราะความเชื่อมั่น

และที่เชื่ออย่างสูงสุด ก็คือว่าคนทุกคนนั้นจะต้องมี

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

ศาสนา ต้องเข้าถึงศาสนา นับถือธรรมคำสอนในศาสนาของตน ใครนับถือศาสนาอะไรก็ให้เข้าถึงศาสนาของตนๆ เป็นศาสนิกที่ดีแห่งศาสนานั้น คนก็จะอยู่กันได้ดี ปราศจากการเบียดเบียนทำร้ายหมายขวัญกัน

ในพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าสอนเรื่อง “ศรัทธา” ให้คนเชื่อ เชื่อเรื่องว่า **ความสุขความทุกข์ ความดีความชั่ว ความเสื่อมความเจริญ เกิดขึ้นจากการกระทำของบุคคล ไม่ใช่เกิดจากเหตุภายนอก** ไม่มีใครมาดลบันดาลให้เราได้เหมือนอย่างที่เราให้ศีลให้พรกัน ให้เพื่อรักษาน้ำใจ เป็นภาษาชาวโลก แต่ความเป็นจริงแล้วพรที่ประเสริฐที่สุดคือเกิดขึ้นจากการกระทำของบุคคล การกระทำของแต่ละคนๆ

ดี-ชั่วเกิดที่ไหน..ก็เกิดที่กาย เกิดที่วาจา เกิดที่ใจ เกิดที่การกระทำ ใครทำดีทางกาย ทำดีทางวาจา ทำดีทางใจ ความดีก็เกิด ถ้าเราทำชั่วด้วยกาย ทำชั่วด้วยวาจา ทำชั่วด้วยใจ ความทุกข์ก็เกิด มันอยู่ตรงนี้ไม่ใช่อยู่ที่อื่น ดีชั่วก็อยู่ตรงนี้..อยู่ที่การกระทำ

พุทธศาสนาสอน“**หลักกรรม**” ไว้ หลักการกระทำทำดีก็เป็นกรรมขาว ทำชั่วยก็เป็นกรรมดำ กรรมไม่ดำไม่ขาวก็มี คือ**พระนิพพาน** หาสิไม่ได้ ดับทุกข์โดยประการทั้งปวงไม่สามารถจะบอกสิได้

คนบางคนไม่ได้เชื่อมั่นในพระรัตนตรัย แต่จะไปเชื่อ**ผสมผสาน** มาวัดไหว้พระ กลับบ้านไหว้ศาลพระภูมิ ไปกลางทางไหว้ต้นกล้วย วัลออกลูกห้าขาาก็ไปไหว้ ไหว้เรื่อยไป ไม่รู้จะตามใครแน่ จะเชื่อพระหรือจะเชื่อพระภูมิ จะเชื่อพระภูมิ

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

หรือจะเชื่อกันกล้วย จะเชื่อกันกล้วยหรือจะเชื่อลูกวัวห้าขา
เที่ยวเชื่อมั่นเรื่อยไป จนบางครั้งความเชื่ออย่างนั้นเป็นพิษ
เป็นภัย ถูกเขาหลอกถูกเขาต้ม

คนไทยนับถือศาสนาพุทธแต่ว่าถูกต้มมากที่สุด
เพราะอะไร ก็เพราะว่าขาดเหตุผล

ที่ว่าขาดเหตุผลตัวหนึ่งคือตัวโลภมันเข้ามานำ ภาษา
อภิธรรมเขาเรียกว่า **โลภะมูลจิต** มีความโลภเป็นมูลฐาน คือ
ต้องการลงทุนน้อยแล้วให้ได้กำไรมากๆ วัดก็มีส่วนด้วย เมื่อ
ก่อนมักจะบอกว่า เอ้อ..โยมทำบุญ ๑๐ บาท ขอให้ได้สวรรค์
วิมานนะโยมนะ อาตมามาพิจารณาดูว่า เอ้อ..ทำบุญสิบบาท
จะเอาวิมาน ขนาดบ้านเราเช่าโรงแรมนอนคืนหนึ่งยังไม่ได้
แล้ววิมานอะไรมันถูกกว่าโรงแรมเสียอีก นี่เรียกว่าเราทำบุญ
แบบเพื่อฝัน มันไม่ตรงกับหลักความจริง

บางคนเอาปัจจัยใส่ซองถวายพระห้าบาท หน้าซอง
อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลถึงคนสิบคน สดางค์ห้าบาท สิบคนไป
ซื้ออะไร ซื้อเกลื่อนะแบ่งกันได้ แต่ซื้ออย่างอื่นซื้อไม่ได้
เหตุผลมันฟังไม่ค่อยขึ้น หมายความว่ามันผิดพลาด

ความที่เราสั่งสมไอ้ลงทุนน้อยได้กำไรมากนี้ จึงมี
โอกาสถูกเขาต้ม ลักษณะของการเล่นแชร์บ้าง ลงทุนอะไร
ลงทุนน้อยกำไรมาก ก็มีอยู่บ่อยๆ เขาก็ประกาศจับกันอะไร
กันอยู่บ่อยๆ นี่เรียกว่า**ศรัทธาที่ปราศจากเหตุผล** ไม่ได้มีเหตุ
ไม่ได้มีผล บางที่อยู่ดีๆ ก็มีคนมาชวนไปโน่นไปนี่ ไปทำธุรกิจ
บางที่มันไม่น่าจะเป็นไปได้ กลับมาเสียรู้เขา ถูกหลอกถูกต้ม
พระพุทธเจ้าสอนว่า**เชื่อนะให้มีหลัก ให้มีเหตุให้มีผล**

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

ถ้าเรามีเหตุผลพอ มีหลักฐานอ้างอิง ก็จะทำให้ความเชื่อนั้นมันตรงเป้าหมาย ถ้าเราเชื่ออย่างปราศจากเหตุผลก็กลายเป็น “อริโมกข์” ไม่เป็นศรัทธา เขาแปลว่า **น้อมใจเชื่อ** ถ้า “**ศรัทธา**” แล้วต้องเป็น “**ญาณสัมปยุต**” แปลว่า **มีเหตุมีผล** เพราะฉะนั้นในธรรมที่ท่านจัดไว้เป็นหมวดๆ นี้ หมวดไหนมี **ศรัทธา** หมวดนั้นจะต้องมี **ปัญญา** อยู่

ศรัทธาเหมือนหัวเรือ ปัญญาเหมือนหางเสือ คอยที่จะกำกับอยู่ เพราะถ้าปราศจากปัญญาแล้วก็จะกลายเป็นไกลเหตุไกลผล

อย่างที่เขาสอนว่าเรื่องยังอีกไกล แต่เมื่อเขาพยากรณ์ไว้โยมก็เป็นทุกข์ เรียกว่าเราทุกข์เสียเปล่าๆ ทุกข์เพราะกลัวว่าจะเป็นอย่างนั้นจะเป็นอย่างนี้ ทุกข์ยังมาไม่ถึง แล้วไม่รู้ว่าจะมาหรือเปล่า จะเป็นหรือเปล่า จะเกิดหรือเปล่า เกิดความสับสนวุ่นวาย

นี่เรียกว่า มี **ศรัทธา**

แล้วต้องมี **ศีล** ศีลนั้นญาติโยมบางคนบอกว่า สมัยนี้รักษาศีลยาก เราไม่พูดศีลก็ได้ ถ้าศีลมันลำบากแก่การจำศีล ๕ บ้าง ศีล ๘ บ้าง ศีล ๑๐ บ้าง มันมาก พูดถึง “**วินัย**”

เดี๋ยวนี้ เขาวิเคราะห์ออกมาแล้วว่า **ประเทศไทยเรานั้นเป็นประเทศที่เจริญพอสมควร** แต่ว่าคนไทยยังขาดวินัย ยังขาดวินัยในบ้าน ยังขาดวินัยในวัด ยังขาดวินัยตามถนนหนทาง แม้แต่ทำบุญยังไม่มีวินัย **ใส่บาตรยังไม่มีวินัย** ทำข้าวหกใส่หัวพระก็มี เรื่องบุญน่าจะทำให้มีระเบียบเปล่า..แย้งกันใส่บาตร เพราะเราไม่สร้างวินัยให้เกิดขึ้น

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

เผาศพนี้แย่งกันขึ้นไป จนไม่รู้จะวางดอกไม้อย่างไร ปาข้ามหัวกันก็มี เพราะฉะนั้นที่วัดชลประทานฯ หลวงพ่อ ท่านจึงยืนกำกับ หลวงพ่อไม่ยู่ก็สั่งพระไว้ เวลาเผาศพให้ คนเข้าแถวขึ้นมา คนไม่เคยมาวัดชลประทานฯก็ว่า อะไร นักหนา..นี่กว่าเราเป็นเด็กหรือไง ถูก..ตัวโตแล้วแต่ว่าใจยังไม่โต เขาเรียกว่าเป็นเผ่าทหารกอยุ่ จิตใจไม่มีระเบียบวินัย

ในสังคมเราถ้าเต็มวินัยลงนะจะนำอยู่ ในการใช้รถใช้ถนน ในการอยู่ร่วมกันในครอบครัว อะไรต่อมิอะไรก็เหมือนกัน

ญาติโยมไปดูเวลาวันปีใหม่ วันสงกรานต์ ตรุษจีน เวลาเขาไปซื้อตั๋วเดินทางรถไฟรถยนต์ อะไรก็ไม่รู้แทรกกันไปแทรกกันมา จนผลสุดท้ายเจ้าหน้าที่ไม่รู้จะขายยังไง..นั่งเฉย..ไม่ขาย อันที่จริงถ้าเรารู้ว่าเราจะเดินทาง เขาขายตั๋วล่วงหน้าตั้งเดือน ตั้งสองเดือน ก็ไปซื้อเสียก่อน ไม่ต้องไปแย่งกันวันนั้น เพราะฉะนั้น เราต้องพัฒนาวินัยให้เกิดขึ้นทั้งในวัด ในโรงเรียน ตามถนนหนทาง เราไปสอนคนอื่นไม่ได้ เราก็ปรับปรุงตัวเราให้เกิดมีวินัยขึ้น

อย่างที่มาพึ่งเทศน์กันที่วัดชลประทานฯ ก็พยายามฝึกญาติโยมที่มาประจำก็กลายเป็นคนมีวินัย พอไหวพระสวดมนต์เสร็จ พระขึ้นบนเสตนต์แล้วโยมไม่พูด พระเทศน์ดีไม่ติ๊กนึ่งเฉยไว้ก่อน เฉยไม่ไหวหลับก็ยังดี แต่ไม่พูด นี่ก็รักษาวินัยไว้ได้ แต่ถ้าคนไม่เคยมา นานๆ มาที จ๊อกแจ๊กๆ เรื่อยเปื่อย นี่แสดงว่าสมาชิกรใหม่หรือว่านานๆ มาทีเลยลืม เพราะฉะนั้นเรื่องสร้างวินัยเป็นเรื่องสำคัญ

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

ประเทศที่เจริญแล้วเขาบอกว่ามีงานการประชุมคนจะแย่งนั่งข้างหน้า ประเทศที่ด้อยพัฒนานี้คนจะแย่งนั่งข้างหลัง ไปตามหน่วยงานราชการนี่บางทีไปถึง ก่อนจะขึ้นเทศน์นี่ต้องจัดที่นั่งใหม่ เอ้า..โยมลุกมานั่งข้างหน้า เว้นที่ไว้ข้างหลัง แต่เวลาจะพรมน้ำมนต์นี่แย่งกันมาขึ้นหน้า แล้วถ้าบอกว่าวันนี้เทศน์จบจะมีเหรียญแจก เอาแล้ว..มานั่งใกล้ธรรมาส์เลย นี่เรียกว่ายังไม่พัฒนาเรื่องวินัย เพราะฉะนั้นต้องสร้างวินัยให้เกิดขึ้นในวัด ในบ้าน ในโรงเรียน ในสถานที่ราชการ

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “**วินะโย จะ สุกฺกิขิตฺโต เอตัมมังคละ มุตตะมัง - วินัยที่บุคคลปฏิบัติดีแล้วเป็นทางแห่งความเจริญ**” สอนกันเป็นประจำ เวลาพระไปเจริญพระพุทธรมณฑ์ ท่านต้องสวดทุกครั้งนะ ...อะเสวะนา จะ พาลานัง.....วินะโย จะ สุกฺกิขิตฺโต เอตัมมังคละ มุตตะมัง... บางทีโยมจำได้ด้วยซ้ำไป จำได้ **มงคล ๓๘** แต่ว่าปฏิบัติไม่ได้

ต้องสร้างวินัยให้เกิดขึ้น วินัยของฆราวาส วินัยของบรรพชิต วินัยของข้าราชการ ข้าราชการเขาก็แบ่งเป็นวินัยของตำรวจ วินัยของทหาร ตลอดถึงวินัยของนักการเมืองที่เรียกว่า “**จรรยาบรรณ**”

คนมีวินัยนั้นน่ารัก คนไม่มีวินัยไม่ว่าอยู่ในสังคมใด นำความเสื่อมเสียมาให้

เป็นพระไม่รักษาวินัย นำความเสื่อมเสียมาให้วัด เป็นตำรวจไม่รักษาวินัยก็นำความเสื่อมเสียมาให้วงการตำรวจ เป็นทหารไม่รักษาวินัยก็นำความเสื่อมเสียมาให้วงการทหาร

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

เป็นข้าราชการพลเรือนไม่รักษาวินัยก็นำความเสื่อมเสียมาเป็นหมอบเป็นพยาบาลเป็นชาวบ้านร้านถิ่นล้วนต้องมีวินัยทั้งนั้น การเงินการคลังของประเทศไม่มีวินัย ธนาคารไหนก็จะขึ้นก็ขึ้น หนักจะลงก็ลง ผลเสียหายก็เกิดขึ้นแก่เศรษฐกิจ เพราะฉะนั้นเรื่องวินัยนี้ ถือว่าเป็นเป้าหมายอันหนึ่งที่จะนำไปสู่ความเจริญ

“วินัย” พระพุทธเจ้าท่านแปลว่า เครื่องตัดบ้าง เครื่องแนะนำบ้าง เครื่องตัดก็คือตัดกังวล ตัดสิ่งที่ไม่ดีออกไป เครื่องนำไปให้พิเศษ ทำคนให้พิเศษ

วิเศษอย่างไร ดูเวลาเขาฝึกทหาร เวลาเขาสวนสนาม ทหารจำนวนร้อยสองร้อยบางที่เป็นพัน ยกทำพร้อมกัน แกว่งมือพร้อมกัน ใส่เสื้อเหมือนกัน กางเกงเหมือนกัน ดูแล้วนี่ดูไม่ออกว่าใครเป็นอะไร เหมือนกันหมด นี่ความสวยงามของวินัย

พระเจ้าพระสงฆ์ถ้ามีวินัยก็สวยงามแบบพระเจ้าพระสงฆ์ นักเรียนในโรงเรียน โรงเรียนแต่ละแห่งเขาก็กำหนดเครื่องแบบไว้ เสื้อแขนสั้น กางเกงขาสั้น เสื้อสีอะไร กางเกงสีอะไร ให้ปักเครื่องหมายโรงเรียนไว้ด้านไหน เด็กนักเรียนทำเหมือนกันแล้วมันสวย ถ้าคนไหนไม่แต่งตามนั้นแสดงว่าคนนี่ไม่เคารพวินัย ครูก็ไม่ชอบ ถ้าเกะกะเกเรนานเข้าเขาก็ทำโทษ ให้ออกบ้าง ถูกสอบใหม่บ้างอะไรบ้าง ผลสุดท้ายคนที่ไม่รักษาวินัยหาความเจริญไม่ได้

อยู่วัดถ้าไม่รักษาวินัยก็หาความเจริญไม่ได้ อยู่บ้านไม่มีวินัยก็หาความเจริญไม่ได้ ญาติโยมต้องมีวินัย วินัยใน

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

การเป็นอยู่ในครอบครัว พ่อควรมีระเบียบอย่างไร แม่ควรมีระเบียบอย่างไร ลูกควรมีระเบียบอย่างไร จัดให้มีระเบียบเด็กไปโรงเรียน ไปเวลาเท่าไรกลับเวลาเท่าไร เลยเวลาไม่กลับจะต้องรายงานทางบ้าน สมัยปัจจุบันมันสะดวกมีโทรศัพท์กันทุกบ้าน เด็กๆ ไปโรงเรียนถ้ากลับเกินเวลาก็ควร จะแจ้งให้ทางบ้านทราบว่าเหตุใดที่ต้องกลับเกินเวลา รถติด หรือต้องเรียนพิเศษ หรือต้องช่วยงานโรงเรียน

มีบางคนปล่อยให้พ่อแม่ต้องคอย ดีหนึ่งเที่ยงคืนแล้ว ไม่กลับ พอเวลากลับมา..ขอโทษคุณพ่อขอโทษคุณแม่..หนูติดช่วยงานที่โรงเรียน..เวลาคุยเล่นกับเพื่อนคุยได้เป็นชั่วโมง จะโทร.มาบอกแม่สักคำโทร.ยากโทร.เย็น หรือว่าหมุ่นไม่ติด หมุ่นกลับเข้าบ้าน

ที่วัดก็มีเด็กวัด บางที่หลวงพี่ที่ปกครองเด็กต้องไปตามก็มี คนไหนถูกตามสักครึ่งสองครึ่งต้องไปตามผู้ปกครอง..นี่ลูกของโยมเป็นอย่างนี้นะ.. เพราะว่าที่วัดเด็กวัด จะมาอยู่แบบสบายๆ ไม่ได้ เพราะอะไร..ที่อยู่ฟรี ข้าวฟรี เรียกว่าอำนวยความสะดวกทุกอย่าง เขาจะต้องเอาศีลธรรมของวัด อย่างน้อยไปต้องบอก ไปไหน..ไปเรียนหนังสือ..ไปบ้าน..ไปกี่วัน ถ้าไปโรงเรียนเด็กโตก็มี กลับไม่ทันทำอย่างไร ต้องโทร.กลับมาบอก ติดธุระจะต้องทำอย่างไร อยู่ด้วยกันก็ต้องบอกกัน สร้างวินัยให้เกิดขึ้น

ญาติโยมบางคนนี่จะไปไหนก็ไป กับลูกก็ไม่บอก กับใครก็ไม่บอก ทำเหมือนว่าตัวนั้นเป็นคนเดียวในโลก ไม่ต้องคิดอะไร คนเขายังเป็นห่วงอยู่ เพราะฉะนั้นไปไหนมาไหน

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

ต้องบอก เป็นพระเจ้าพระสงฆ์ไปไหนมาไหนต้องบอกพระ
ในวัด สร้างวินัยให้เกิดขึ้น คลายความกังวลได้ ทำให้สบาย
ใจ ว่าเออ..ลูกไปนั้น..แม่ไปนี้..พ่อไปโน้น เรียกว่าไม่ทำตัว
เป็นมนุษย์ลึกลับ

บางคนทำตัวเป็นมนุษย์ลึกลับล่องหน แวบไปโน้น
แวบไปนี้ กลายเป็นหนังการ์ตูน ไปไม่มีใครรู้จักลับไม่มีใคร
เห็น ก็สร้างความทุกข์ให้คนที่อยู่ข้างหลัง กังวล..นี่เพราะไม่
สร้างวินัยขึ้นมา

ท่านจึงกล่าวว่าวินัยต้องเริ่มที่ครอบครัว คือที่บ้าน
ตลอดถึงการจับจ่ายใช้สอยของญาติโยม มีลูกหลานต้อง
สร้างวินัยให้เขารู้จักจับจ่ายใช้สอยประหยัดอดออม ไม่ใช่
จะจ่าย เห็นว่าพ่อแม่มีก็จ่ายไป ผลสุดท้ายกลายเป็นคนผลาญ
ทรัพย์สมบัติ เรียนหนังสือก็ไม่ได้เรื่อง มารยาทก็ไม่เรียบร้อย
ทำอะไรก็ไม่ค่อยเป็น เรียกว่าเลี้ยงลูกจนกลายเป็นคนปัญญา
อ่อนไป ช่วยตัวเองไม่ได้ เพราะไม่ได้ให้ทำอะไรด้วยตัวของ
เขาเองบ้าง นี่เรียกว่าไม่ได้สร้างวินัยให้เกิด ต้องสร้างวินัย

เมื่อมีวินัยแล้ว ต้องสร้าง **สุตะ** คือทำอะไร หมั่น
เป็นคนศึกษา สดับตรับฟัง

ยุคปัจจุบันนี้เขาเรียกว่า โลกแห่งข่าวสาร หมายความว่า
คนจะต้องรับรู้ความเป็นไปของสังคม ทางวิทยุ ทาง
โทรทัศน์ ทางหนังสือพิมพ์ แล้วจะได้เอาข่าวต่างๆ นั้นมา
ปรารภในเวลารับประทานอาหาร หรือในเวลาอยู่กันพร้อม
หน้าว่า **ข่าวนี้เป็นอย่างนี้..ดี หรือไม่ดีอย่างไร**

ยกตัวอย่างเมื่อวันอาทิตย์ที่แล้วอาตมาได้พูดกับญาติ

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

โยมว่าส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ญาติโยมจะไปไหนก็ไป ไปเยี่ยมไปเยียนหาความสนุกบ้างก็ไม่ได้ว่า แต่ว่าสิ่งหนึ่งคือให้เกิดความระมัดระวัง แล้วหนังสือพิมพ์ฉบับเช้านี้ ๑๓ ศพ แล้ว ชนกันตีกันทะเลาะกัน บางแห่งก็ขับรถไปชนกัน อันนี้เกิดจากความไม่ระมัดระวัง ปัจจุบันรถมันมากยวดยานพาหนะมาก คนก็รีบ ฉะนั้นถ้าเราพึงเสียบ้างจะได้ระมัดระวัง

อันที่จริงเวลาเทศกาลสำคัญๆ ปีใหม่ ตรุษสงกรานต์ ตรุษจีน ทางตำรวจเขาก็กวดขัน แต่ว่าคนที่ไม่มีวินัยอยู่ในหัวใจ เอาแต่ความสนุกเป็นที่ตั้งก็เกิดอันตรายขึ้นแก่ตนเอง บ้างแก่คนอื่นบ้าง ความเสียหายก็เกิดขึ้น

แต่ถ้าเราคิดไว้ล่วงหน้า จะเดินทางไปไหนมาไหน ก็บอกกันเสียก่อน ค็นั้นมีพระองค์หนึ่งท่านมาลาไปบ้านบ้านอยู่ภาคอีสาน ชวนญาติโยมไปทอดผ้าป่าด้วย อาตมาก็บอกว่า...เออดี..คุณจิตใจเป็นกุศลมีน้ำใจคิดถึงบ้านเกิดเมืองนอน แต่ขอให้พรไปสักอย่างว่า ไปทอดผ้าป่านะ ไปให้ถึงวัดแล้วก็กลับมาให้ถึงวัด อย่าเอาอบายมุขไป...

รถไปเที่ยวนี้บางคนเหมือนกับรถนก เหล้าเต็มท้ายรถ เครื่องดนตรีดีดีตีตีเป่า ที่นี้ไปแข่งตามโค้งตามอะไร บางทีไม่ได้ยิน มันหนวกหูกลอง ร้องเพลงกันเด่นกัน รถก็โคลงเคลงๆ โครมลง มันก็ไม่ได้ตายแต่คนร้อง คนอื่นพลอยตายพลอยบาดเจ็บ เรียกว่าคนเรานี้โดยเฉพาะคนไทยนี่สนุกได้ทุกอย่าง ไม่รู้ว่าสถานที่ตรงนี้มันเหมาะมันควรหรือไม่ ไปให้มันถึงที่ก่อนให้มีแผ่นดินเหยียบให้เต็มเท้าเสียก่อน จะเด่นจะรำกันบนรถมันไม่ใช่ที่ บางทีเลี้ยงเหล้ากันไป เอาเหล้าไป

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

ให้คนขับกินด้วย ก็อันตราย บอกว่า..ไม่เป็นไรหรอกคนนี้
เขาเก่ง.. คนเก่งนะตายมาเยอะแล้ว

นี่สิ่งเหล่านี้เราต้องนึกว่าหมั่นสติบรับฟังไว้ แล้วก็นำ
เอาเหตุการณ์ที่มันเกิดขึ้นมาดูว่า นี่ความเสียหายแต่ละปีๆ
แทนที่ว่าจะไปสนุกไปเยี่ยมบ้าน เยี่ยมพ่อเยี่ยมแม่ ทำบุญ
สุนทรืทานแต่กลับไปไม่ถึง นี่ความประมาทเกิดขึ้นในการ
ควบคุมยานพาหนะด้วยการศึกษาคะนองรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แล้ว
บางทีกองเชียร์คือผู้ที่ใช้ในรถ เอ้า..ตัดไปเลย..แซงไปเลย นี่
บางคนไม่ได้นึกอะไร เอาแต่เรื่องสนุกเป็นที่ตั้ง

แต่ถ้าว่าในแวดวงของญาติโยมที่เข้าวัดเข้าวาประจำ
ไป อันตรายก็น้อย เพราะอะไร เพราะหลายๆ คนได้ช่วย
กันเบรคไว้ แต่ถ้าหากว่าจะเอาโยมๆ อย่างที่มาฟังเทศน์ที่
วัดไปผ่าป่าด้วย เด็กๆ เขาไม่ไปด้วยหรอก เขาบอกว่าไม่
สนุก เขาต้องไปแต่พวกเขา เพราะว่าโยมรู้ดีรู้ชั่วแล้วไปให้
ถึงปลายทาง แต่เด็กเขาไปอีกอย่าง แต่เราก็อดเป็นห่วง
เขาไม่ได้ เมื่อเป็นห่วงเขาก็ค่อยๆ สอนค่อยๆ เตือนไป โยม
เตือนบ้างพระเตือนบ้างใครเตือนบ้าง ถือว่าเป็นหน้าที่ที่เรา
จะต้องทำร่วมกัน

นอกจากนั้นก็ควรให้การศึกษาทางด้านธรรมะให้รู้
เรื่องธรรมะเสียบ้าง โลกปัจจุบันเจริญไปมาก แต่ถ้าขาด
ธรรมะก็เหมือนคนตาข้างเดียวดูได้ไม่ชัดเจน ถ้าเกิดว่า
ตาข้างนั้นเจ็บอีกก็ยิ่งใช้งานไม่ได้ ชีวิตที่ขาดธรรมะก็เหมือน
คนตาข้างเดียว ไม่สามารถจะดูอะไรได้ชัดเจน ต้องศึกษา
เอาธรรมะไปใช้ว่าอะไรควรจะทำปฏิบัติอย่างไร

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

อย่างไรว่าชีวิตของเรา เราต้องรู้ หนึ่งปีผ่านไปอายุเพิ่มขึ้นแล้ว เพิ่มขึ้นมาปีหนึ่งก็แก่ขึ้นมาปีหนึ่ง แก่ก็ใกล้ความตายเข้ามาอีกปี ท่านเปรียบเทียบอุปมาชีวิตไว้

มีศาสตราจารย์หนึ่งชื่อว่า **อารกะศาสดา** อารกะศาสดานั้นท่านเกิดในสมัยที่คนมีอายุเป็นหมื่นปี ท่านสอนธรรมะยาก เลยไม่ตั้งศาสนา แต่ท่านได้สอนธรรมะที่เป็นหลักอยู่เรียกว่า **“อุปมาชีวิต”**

ท่านเปรียบเทียบชีวิตไว้น่าฟังเหมือนกันว่า **“ชีวิตนั้นเหมือนกับน้ำค้างบนยอดหญ้า”** เวลาฤดูหนาวที่น้ำค้างมันลงกลางคืน มันมาเกาะอยู่ตามใบไม้ตามต้นหญ้า เข้าๆ ต้องแสงอาทิตย์ดูแพรวพราวสวย แต่ว่าเดี๋ยวนี้ก็หายาก น้ำค้างบนยอดหญ้า แดดขึ้นมาไม่ถึงสองชั่วโมงน้ำค้างก็หายไป **ชีวิตก็เป็นอย่างนั้น เป็นของน้อย ถูกแสงแห่งชาติ ถูกแสงแห่งขรา ถูกแสงแห่งพยาธิแผดเผาอยู่ตลอดเวลา ก็ย่อมจะเหือดแห้งไป** หาบัญญัติมิได้หาเครื่องหมายมิได้ ไม่ทันถึงร้อยปีก็หายไปหมดไป จึงเปรียบเทียบว่า **ชีวิตเหมือนน้ำค้าง**

หรืออีกนัยหนึ่งว่า **“ชีวิตเหมือนฟองน้ำ”** อย่างเวลาฝนตกแรงๆ น้ำขังในท้องทุ่งในนา ก็แตกเป็นฟองขึ้น ฟองน้ำก็อยู่ไม่นานแตกสลายไป ชีวิตก็เปรียบเหมือนฟองน้ำ ตั้งฟองไม่นานก็หายไป หาบัญญัติมิได้ หาร่องรอยมิได้

“ชีวิตเหมือนรอยขีดในน้ำ” โยมลองคิดดู เราเอาמידไปขีดในน้ำ ยังไม่ทันยกมิดขึ้นรอยขีดมันก็หายไปแล้ว ญาติโยมลองนึกทวนหลังไปดูว่าตั้งแต่โยมมาพึ่งเทศน์วัดชลประทานฯ สมาชิกมาพึ่งเทศน์นี้กลับบ้านเก่ากี่คนแล้ว

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

บางคนก็จำไม่ได้แล้ว คนนั้นที่มาเผาปีที่แล้วชื่ออะไร.. ลืมแล้ว
นี่เหมือนเอาเมล็ดขี้ดในน้ำ ยังไม่ถอนเมล็ดขึ้นร่อนน้ำก็หายไป

หรือท่านเปรียบว่า “ชีวิตเหมือนกับน้ำที่ไหลมาจาก
ภูเขาโดยกระแสเชี่ยว” อย่างเวลาน้ำท่วม น้ำไหลมา ไหล
มาแล้วไม่ไหลเปล่า ต้นไม้ใบหญ้าอยู่ริมคลองก็กระซากลาก
ถูไป วันเวลาผ่านไปๆ มันไม่ได้ผ่านไปเปล่า มันก็ลากโยม
ไปด้วย เอาผมสีดำไปเอาสีขาวมา เอาฟันเก่าไปเอาฟันใหม่
มา เอาหูตึงไปเอาหูยานมา มันลากไปเรื่อย เอาโน่นไปเอา
นี่ไป มันกวาดไปเรื่อย เมื่อก่อนมาวัดคนเดียวเดี๋ยวนี้ไม่ได้
แล้วต้องสอง ต้องคว้ามือหลานมาเป็นเพื่อน นี่มันสภาพ
เหมือนน้ำไหล น้ำไหลเวลาถูน้ำหลากนี้ไม่รู้ว่ชากสัตว์ชา
กหมาชากแมวตันไม้ขอนไม้ไม้แห้งใบหญ้ามันก็ไปด้วย เรียก
ว่าถูกระแสน้ำพัดพาไป สิ่งใดอยู่ใกล้ ชีวิตก็เหมือนกัน
ถูกระแสแห่งชาติ ชรา มรณะ พยาธิความเจ็บไข้ได้ป่วย
ทำให้เราเสื่อมถอยไป แก่ลงสุขภาพก็เปลี่ยนไป เนื้อหนัง
มังสาก็เปลี่ยนไป เร็วแรงก็หมดไป เป็นไปอย่างนี้ทุกชีวิต
ไม่มีใครที่จะต้านทานได้ เหมือนกับไม่มีใครจะไปต้านน้ำไว้
ได้ น้ำมันต้องไหลอยู่ตลอดเวลา เรามองเห็นหรือไม่มองเห็น
คนจะดูหรือไม่ดูก็ตามที่ แต่ชีวิตเหมือนกับสายน้ำไหลมาจาก
ภูเขาไปสู่ทะเล ไม่มีที่ต้านทาน

แล้วท่านยังเปรียบเทียบชีวิตไว้ว่า “ชีวิตเหมือนคนมี
กำลังอมน้ำลายไว้ที่ปลายลิ้น” ลองนึกดูอมน้ำลายไว้ที่ปลาย
ลิ้น จะอมเมื่อไรก็ได้ ชีวิตมันก็อยู่ปลายลิ้นของมัจจุราช
อมเมื่อไรก็เมื่อนั้น เป็นของน้อย เป็นของสั้น ไม่จริงยั่งยืน

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

ไม่ควรที่จะประมาท

บางคนทำตนเหมือนกับว่า เกิดมาอยู่เป็นร้อยปีพันปี ไม่คิดเข้าวัดไม่คิดทำบุญสุนทรทาน นึกว่า..ไม่เป็นไร..ฉันมีทรัพย์สมบัติมาก.. ทรัพย์สมบัติที่ว่าแน่ๆ ของโยมตายแล้ว ๕ บาทเท่านั้นเขาใส่ปากให้ เหลือนั้นเขาก็เอาหมด บ้านเขาก็เอาตั้งแต่ยังไม่ทันตาย บางทีลูกหลานขอแบ่งกันก่อนแล้ว กลัวว่าพ่อแม่ตายแล้วจะยุ่งยากลำบาก อย่างนี้ก็มี

นี่ชีวิตเป็นอย่างนี้ ทุกๆ ชีวิตนะ ไม่ว่าชีวิตโยม ชีวิตอาตมา ชีวิตใครๆ ถ้าเรามาคิดอย่างนี้แล้วมันจะเกิดธรรมะขึ้นมาในใจ คือความไม่ประมาท รีบชวนขวย วันนี่เรี่ยวแรงยังดีก็ทำบุญสุนทรทาน วันข้างหน้าไปวัดไม่ได้เราก็ออยู่กับบ้าน ไม่ต้องเป็นทุกข์เพราะเราได้ทำแล้วได้ปฏิบัติแล้ว ไม่ต้องคอยว่าแก่ก่อนจึงเข้าวัด อายุมากก่อนจึงเข้าวัด ว่างเมื่อไร ได้โอกาสเมื่อไร บุญกุศลทำไว้ ไหว้พระสวดมนต์ทำไว้ เพราะชีวิตเหมือนน้ำลายที่อยู่ปลายลิ้นพร้อมที่จะถ่มได้

แล้วท่านยังอุปมาว่า“ชีวิตคนเหมือนเราเอาชิ้นเนื้อไปย่างไว้บนถ่านไฟที่ไฟลุกแรง” เนื้อก็ชิ้นเล็ก ย่างเนื้อไว้ในเตาหลังบ้าน ออกมานั่งคุยกับเพื่อนหน้าบ้าน กลับไปดูก็เป็นเถาเป็นถ่านไปแล้ว

สุดท้ายท่านเปรียบชีวิตว่า“ชีวิตเหมือนโคที่เขาจูงไปโรงฆ่าสัตว์” มันยกเท้าเข้าไปทีหนึ่งก็ใกล้โรงฆ่าสัตว์เข้าไปหน่อยหนึ่ง ไปเท้าหนึ่งก็ใกล้เข้าไปๆ เมื่อวันเวลาล่วงไปเราก็ใกล้กับמצจู่เข้าไปๆ ถึงกับพระพุทธรเจ้าตั้งปัญหาถามว่า“วันเวลาล่วงไปๆ บัดนี้ท่านทำอะไรอยู่”

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

เราตอบตัวเองได้ไหมว่าทำอะไรอยู่ ที่ท่านถามอย่างนี้ ถ้ามานั่งทำดีหรือทำชั่วนั่นเอง แต่พระพุทธเจ้าท่านถามนี้ถามให้ลึกๆ เข้าไปว่า วันคืนล่วงไปๆ บัดนี้ท่านทำอะไรอยู่ คล้ายๆ ว่าเตือนสติให้คนรู้สึก ให้คนนึกให้คนคิด ให้คนพิจารณา

ถ้าเรารู้สึกนึกคิดอย่างนี้ละเรียกว่า มีสุตะ ได้ศึกษาธรรมะเข้ามาในจิตในใจ

นอกจากสุตะแล้วจะต้องมี“จาคะ” รู้จักเสียสละปล่อยวาง ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม

คนเราถ้าไม่รู้จักปลงเสียบ้างมันจะเป็นทุกข์ แต่ถ้าปลงเสียบ้างความสุขก็พอมีในชีวิต เรื่องอันไหนไม่เป็นเรื่องเป็นราวก็ปล่อยไป ไม่ต้องเอามาเป็นอารมณ์ บางคนเอาเรื่องเล็กๆ น้อยๆ มาเป็นอารมณ์ เอาเรื่องกับข้าวไม่อร่อยมาเป็นอารมณ์ เอาเรื่องแมวยังไม่ได้กินข้าวมาเป็นอารมณ์ ยังไม่ได้ชื้อกับข้าวไปฝากหมามาเป็นอารมณ์ เป็นทุกข์หมด นี้เรียกว่า เรื่องไม่เป็นเรื่อง สังขารตัวเองก็จะแยะอยู่แล้ว ยังเป็นห่วงสังขารคนอื่นอีก

เคยมีใครบอกว่าทำพินัยกรรมยกทรัพย์สมบัติให้แมว อวดมานึกสงสารเหมือนกัน แล้วแมวมันจะไปทำบุญให้ได้ที่ ไหนล่ะ แปลกเหมือนกัน อันนี้ก็ไม่ได้ว่าแก่งหรือก แกอาจจะมีเมตตา แต่ว่าเมตตานี้ต้องใช้ให้ถูกนะ ใช้เมตตาผิดที่..ตาย เหมือนกับ“ชวานากับงูเห่า” นิทานมันมีอยู่แล้ว

ชวานาออกไปกลางทุ่งไปเจอ งู มันก็ชดอยู่ตามธรรมดาของมัน แกนึกว่างูมันเย็น เอามาอุ้มเข้าพอได้ไออุ่น

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

รู้ว่าคน..จนกว่านาตาย นี่เมตตามิติดที่

แม้แต่เป็นพระนี่เขาห้ามมิใช้เมตตามาก ถ้าใช้เมตตามากแล้ววัดสกปรก คนไหนอยากจะมาบวช หลวงพ่อสงสารผมบวชให้ผมหน่อยเถอะ ผมขาคาค หากินมิได้..บวชให้แขนขาคก็บวชให้ ตาบอดก็บวชให้ นานเข้าๆ พระก็ดูมิออก มิรู้พระหรือเปรต นี่บางอยางมันใช้เมตตามิได้

พระพุทธาน์เจ้าท่านมิให้ใช้เมตตามิพร้าเพรื่อนะ ต้องรู้จักใช้เมตตามิ มิใช่ว่าเอาเมตตามิเข้าเรื้อย อะไรๆ ก็เมตตามิเมตตามินานๆ เข้าก็มิติดา มิติดาเลย กลายเป็นมิติดาเลย มิได้เหตุมิได้ผล เอาสิ่งที่ถูกต้อง เอาความจริง

ที่นี้เมื่ออายุมากขึ้น ตัวเองเป็นภาระกับตัวเองมากขึ้น เรากิปล่อยวางอยางอื่นเสียบ้าง โยมเคยชอบเลี้ยงสุนัข เคยชอบเลี้ยงแมว เลี้ยงอะไร เมื่อตัวอายุมากขึ้นก็ เออ..ปล่อยวางไป ให้ลูกให้หลานให้ใครเอาไปเลี้ยงต่อ จะได้ตัดกังวลไป เรารักเขาแต่ว่าตัวเรากิแย้ เพราะฉะนั้นต้องพิจารณาตรงนี้

พระพุทธาน์เจ้าท่านสอนว่า “อย่าทำสัตว์และสังขารให้เป็นที่รัก เพราะที่ใดมีความรัก ที่นั้นมีความทุกข์ บุคคลมิมีสัตว์และสังขารเป็นที่รัก เมื่อสัตว์และสังขารนั้นพลัดพรากจากไป ความทุกข์ก็มิเข้ามาท่วมทับจิตใจ”

คนบางคนสัตว์เลี้ยงบางชนิดตายไปก็มานั่งร้องไห้อยู่สงสาร แทนที่เรากิจะมานึกพิจารณาว่าเออ..สัตว์มันก็ตาย เรากิตาย แต่นี้มานั่งร้องไห้ ถูก...เมตตามิ แต่ว่ามิได้หมายถึงจะต้องเอาสัตว์มาเทียบกับมนุษย์ สัตว์เขาอยู่ตามเรื่องของเขา รู้จักเสียสละ ปล่อยวาง

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

โดยที่สุขแต่แม่แต่ลูกหลาน เมื่อเขาโตเลี้ยงตัวเองได้แล้ว โยมก็ควรจะภูมิใจ เออ..เขาเก่ง หลานคนนั้นลูกคนนั้น เขาประกอบอาชีพได้อะไรได้ เราก็มไม่ควรไปยุ่งไปเกี่ยวอะไรของเขา เราก็อำหน้าที่ของเรา นึกอยากจะสวดมนต์ก็สวด นึกอยากอ่านหนังสือก็อ่าน หรือฟังเทปธรรมะก็ฟัง นึกอยากจะนอนก็นอนพักผ่อนเสียบ้าง เพราะว่าใช้ชีวิตสังขารมานานแล้ว สร้างทรัพย์สมบัติสร้างฐานะการงานให้ลูกให้หลานไว้พอแล้ว พอบั้นปลายชีวิตมานั่งมองตัวเอง มานั่งพิจารณาตัวเอง

อย่างไรในปีใหม่อย่างนี้ ควรพิจารณาตัวเอง ควรใคร่ครวญตัวเอง ควรดูตัวเอง ว่า..เออนี่เพิ่มขึ้นมาอีกปีหนึ่ง หนึ่งปีผ่านไปได้อะไรเพิ่มขึ้นมาบ้าง เห็นอะไรขึ้นมาบ้าง ความดีเพิ่มขึ้นเท่าไร อย่างที่ หลวงพ่อพุทธทาส ท่านสอนไว้ว่า หัวเผือกหัวมัน หนึ่งปีผ่านไปน้ำหนักมันเพิ่มขึ้น หัวมันโตขึ้น ทีนี้เราเป็นคนก็เช่นเดียวกัน ๑ ปีผ่านไปคุณธรรมเพิ่มขึ้น ความดีเพิ่มขึ้น ไหว้พระสวดมนต์มากขึ้น นั่งสมาธิได้มากขึ้น หรือว่าปวดเอวปวดหลังมากขึ้น อะไรก็แล้วแต่ เราพิจารณาดูจะเห็นว่าตัวเราเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา เปลี่ยนดีกว่า ปี ปีนะมัน ๓๖๕ วันจึงเปลี่ยนครั้งหนึ่ง ชีวิตคนมันเปลี่ยนทุกลมหายใจเข้าออก เปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา แต่ถ้าเราไม่ได้พิจารณา ไม่ได้ใคร่ครวญก็นึกว่าไม่เปลี่ยน นึกว่ายังยืน

โยมลองไปเอารูปที่ถ่ายไว้ตอนหนุ่มๆ แล้วมาดูเดี๋ยวนี้ คนละคนเลย นี่โยมบุญยวงสร้างกุญไว้หลังหนึ่ง วันก่อนทำบุญแล้ว เขาเอาภาพมาติดไว้ แหม..ภาพสวย แต่ถ้ามา

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

ดูตัวจริงแล้ว..คนละคนแล้ว เขาเอารูปตอนที่ยังสาว โยมผู้ชายยังอยู่ นี่คนมันเปลี่ยน แต่ว่าบางที่ไม่ยอมรับว่ามันเปลี่ยน อาตมาก็เอารูปตอนบวชใหม่ๆ มาดู เดี่ยวนี้มันแปลกไปเยอะเหมือนกัน โยมทุกคนนะ ถ้าเราเอาภาพมาดูๆๆ จะเห็นว่าอานิศจึงมันปรากฏ แต่ว่าเราทำเป็นไม่รู้เสีย เปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา แล้วเราก็ต้องถึงเวลาที่จะต้องปล่อยวางบ้าง ไม่ห่วงเอาอารมณ์ที่ผ่านมา จะนึกว่า..เมื่อก่อนฉันเก่งอย่างนั้น ฉันเก่งอย่างนี้.. นั่นมันเมื่อก่อนแล้ว เดี่ยวนี้ไม่ได้แล้ว

บางคนถ้ามานั่งพูดเรื่องเมื่อก่อนแล้วสบาย ไม่ต้องทานข้าวก็ได้ อย่างที่เขาพูดว่า“คนแก่นี้เอาชีวิตไว้ข้างหลัง คนหนุ่มเอาชีวิตไว้ข้างหน้า” ที่ว่าคนแก่เอาชีวิตไว้ข้างหลัง คือคนแก่ถ้าให้นั่งเล่าเรื่องสมัยก่อน ปลาหู ๑๐ ตัว ๒ บาท อะไรอย่างนี้แล้วก็สบายใจ มะนาว ๒๐ ลูก ๑ บาท อย่างนี้ละก็สบาย

ที่นี้เด็กๆ เขาไม่ใช่ออย่างนั้นเขาเอาชีวิตไว้ข้างหน้า โตขึ้นหนูจะเป็นหมอ จะเป็นพยาบาล จะเป็นคนขับเครื่องบิน จะไปดูเขายังจรวด ฯลฯ มันไปข้างหน้า คิดไกลตัวหมด เด็กก็คิดไกลตัว โยมก็คิดไกลตัว โยมคิดไปข้างหลัง เด็กคิดไปข้างหน้า พระพุทธเจ้าท่านสอนให้คิดที่ปัจจุบัน ให้ดูตรงนี้ เพราะอะไร..เพราะจะทำให้เกิดสติ คิดไปข้างหน้าก็อีกไกล คิดที่ข้างหลังมันก็เลยมาเสียแล้ว ถ้าคิดถึงปัจจุบันจะไม่ผิดพลาดปัจจุบันให้ดีแล้วจะไม่ผิด เพราะปัจจุบันนั้นเป็นรากฐานของอนาคต เป็นที่ตั้งของอนาคต

◆ หลักประกันความสุขความเจริญของชีวิต ◆

หรืออย่างข้อสุดท้าย ท่านบอกว่าต้องสร้าง“ปัญญา” ให้เกิดขึ้น ให้มีสติปัญญา จะทำอะไรให้มีสติควบคุมเสมอ ให้อยู่เสมอๆ

ถ้าเรามีสติปัญญาควบคุมอยู่ตลอดเวลา กิจที่ทำ คำที่พูด ย่อมจะผิดพลาดน้อย แต่ถ้าไม่ได้คิดไม่ได้พิจารณา กิจที่ทำ คำที่พูด อาจจะผิดพลาดได้ เป็นโทษแก่ตัวเองก็ได้ เป็นโทษแก่ผู้อื่นก็ได้

ดังนั้นพระพุทธองค์ท่านจึงสอนธรรมะไว้หลายหมวดทีเดียว แต่ว่าอาตมายกมาเป็นตัวอย่างเพียง ๑ หมวด ในวันนี้ว่ามีอยู่ ๕ อย่าง คือ

๑. ความเป็นผู้มีศรัทธา

๒. มีศีล

๓. มีความเป็นผู้ขยันในการศึกษาเล่าเรียน

๔. ให้เป็นคนมีการเสียสละ

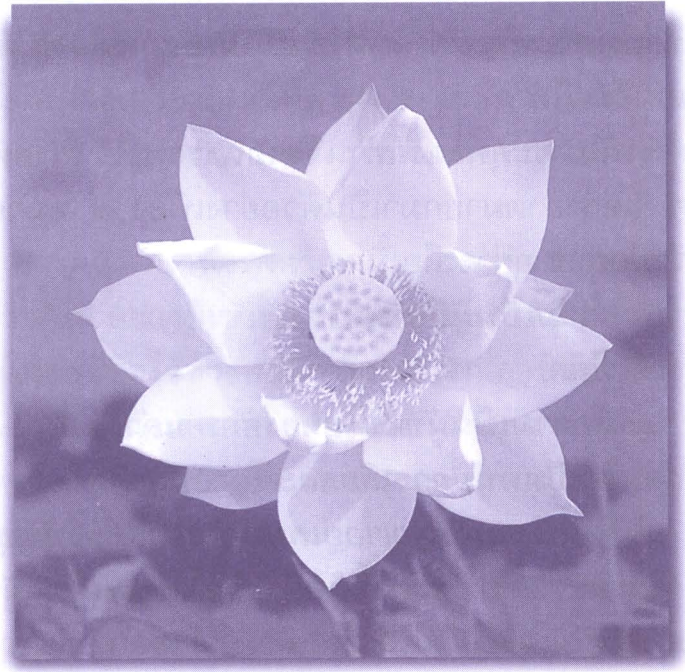
๕. ให้เสริมสติปัญญาอยู่เสมอๆ อย่าละทิ้งปัญญา

ธรรมะ ๕ ประการนี้เกิดมีในจิตใจของผู้ใด ผู้นั้นมีความสุขความเจริญ ไม่มีความเสื่อม มีแต่ความเจริญฝ่ายเดียว ท่านต้องการความสุขความเจริญแก่ตนเอง ให้นำธรรมะ ๕ ประการนี้ ไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

การแสดงปาฐกถาธรรมะในวันนี้ ขอยุติลงด้วยเวลาเพียงเท่านี้ ขอความเจริญในธรรมจงบังเกิดมีแก่ท่านทั้งหลายด้วยการปฏิบัติดีด้วยการปฏิบัติชอบโดยทั่วกันทุกๆ ท่าน เทอญ

อย่าประพาสสิ่งเลวทราม
อย่าอยู่ด้วยความประมาท
อย่ายึดถือความเห็นผิด
อย่าทำตนเป็นคนรักโลก

ลูกขึ้นเถิด
อย่ามัวประมาทอยู่เลย
จงประพาสสุจริตธรรม
ผู้ประพาสธรรมย่อมอยู่เป็นสุข
ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

— พุทธวจนะ —

◆ นำพระทัย ◆ พระราชทาน

ปาฐกถาธรรม โดย
พระธรรมวิมลโมลี (รุ่น ธีรปญโญ ป.ธ.๙)
(เมื่อครั้งดำรงสมณศักดิ์เป็นที่ “พระราชวิสุทธิโมลี”)
แสดง ณ โรงเรียนพุทธธรรม วัดชลประทานรังสฤษดิ์
วันอาทิตย์ที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๑

◆ นำพระทัย ◆ พระราชทาน

ญาติโยมพุทธบริษัททุกท่าน

บัดนี้ถึงเวลาของการฟังปาฐกถาธรรมะ ประจำวัน อาทิตย์ที่ ๒๑ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๑ สืบเนื่องมาจากวันเสาร์ที่แล้ว มีการประชุมครูสอนศีลธรรม ซึ่งมีอาจารย์สมทรง ปุณฺณฤทธิ เป็นประธาน มีคุณครูกิตติมศักดิ์ท่านหนึ่งคือ อาจารย์บุญนำ ทานสัมฤทธิ์ อดีตรองผู้ว่าฯ กรุงเทพมหานคร ท่านได้เขียนจดหมายน้อยๆ ถึงอาตมา ว่าให้ช่วยเทศน์เรื่อง “โรงทาน” ให้หน่อย ว่าประวัติมันเป็นมาอย่างไร เพราะว่ามีเมื่อไม่กี่วันมานี้ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้พระราชทานพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ ให้สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย จัดทำอาหารเลี้ยงแก่ผู้ที่ยากไร้ ผู้ที่ยากไร้ เรียกว่าเป็นโครงการจากน้ำพระทัยของพระราชินีสู่ผู้ยากไร้ที่ยาก

ทางสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ก็ได้รับสนองพระราชเสาวนีย์ โดยจัดทำอาหารเลี้ยงทุกวัน และทางรัฐบาลก็ให้ความเห็นชอบ มอบให้ผู้ว่าราชการจังหวัด แต่ละจังหวัดที่มีความพร้อม ก็จัดตั้งโรงทาน เพื่อโดยเสด็จพระราชกุศล

◆ น้ำพระทัยพระราชทาน ◆

ในกรุงเทพมหานคร ก็มีหน่วยราชการบ้าง บุคคลบ้าง เข้าไปสมทบในโครงการนี้ เป็นระยะๆ

เรื่องของการทำบุญทำทาน เป็นเรื่องเก่า ไม่ใช่เรื่องใหม่ มีสอนก่อนที่พระพุทธเจ้าจะเกิดขึ้น จะตั้งเป็นพุทธศาสนา แต่ที่เราในฐานะเป็นชาวพุทธนี้ ต้องจับประเด็นให้ได้ว่า ทำบุญ ทำทาน ทำทาน ทำทาน บางครั้งเขาถามว่า ไปทำบุญ ทำทาน ทำทาน บางทีเรายังตอบไม่ได้ว่า ทำทาน ถ้าถามว่า ทำทาน บุญก็ทำๆ เห็นเขาว่าทำบุญดี ก็ทำ

ความประสงค์หรือที่เขาเรียกกันปัจจุบันว่าวัตถุประสงค์ของการทำบุญนั้น เพื่อขจัดความเห็นแก่ตัวของตนเอง หรือจะพูดให้เข้าหลักของธรรมะในพระพุทธศาสนา ก็เพื่อทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์ นี่คือความมุ่งหมาย หรือจุดประสงค์ของการทำบุญ

การทำบุญนั้นมีวัตถุประสงค์และมีสถานที่ทำด้วย ทำผิดที่ก็ไม่ได้บุญ โยมรู้กันทุกท่านว่าที่ทำบุญนั้นทำที่ไหน ถ้าโยมจำไม่ได้ว่า ทำบุญทำที่ไหน ก็ลองทบทวนบททำวัตร สวดมนต์ที่โยมสวดไปเมื่อสักครู่ บทสุดท้าย สังฆคุณ...

บุญญิกเขตตัง โลกัสสา-ติ พระสงฆ์เป็นเขตแห่งการทำบุญ ที่เราเรียกว่า “บุญเขต”

การทำบุญนั้น เหมือนกับญาติโยมทำอะไรทำนา เราจะทำนาจะหว่านข้าว ถ้าเราไม่หว่านในนา ผลที่เกิดก็ไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เอาพันธุ์ข้าวไปหว่านไว้บนภูเขาเนี่ย มันก็อาจออกบ้าง สีสันห้าต้น แต่มันไม่คุ้ม แต่ถ้าเราต้องการให้มันได้ผลเต็มที่ ต้องหว่านในนา ที่นี้ในา ท่านบอกว่า **ข้าวปลูกดีพันธุ์พืชดี**

◆ นำพระทัยพระราชทาน ◆

ก็ต้องนาดีด้วย นาไม่ดีผลิตผลก็น้อย พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ข้าวดี พืชพันธุ์ดี หว่านในนาดี ผลิตผลดี แต่ถ้านาไหนมีหญ้ามาก มีวัชพืชมาก ผลิตผลได้น้อย

กิเลสเปรียบเสมือนวัชพืช บุญที่เราบำเพ็ญในบุญเขต ที่มีกิเลสมาก เหมือนเอาข้าวไปหว่านในนาที่มีหญ้ามวัชพืชมาก มันงอกมันเกิด แต่ว่ามันได้ผลผลิตไม่มาก

เพราะฉะนั้นการทำบุญนี้ท่านจึงบอกว่าทำในวงแคบ ทำไม่จึงพูดว่าวงแคบ แคบที่สุดก็คือทำเพื่อให้ตัวเองบริสุทธิ์ ถ้าทำบุญแล้วยิ่งทำไปยิ่งมีปัญญา สิ่งที่ทำนั้นไม่ใช่บุญ ทำแล้วทางกายก็ต้องบริสุทธิ์ขึ้น ทางวาจาก็ต้องบริสุทธิ์ขึ้น ทางจิตใจก็ต้องบริสุทธิ์ขึ้น อย่างเช่นว่าโยมมาวัดประจำๆ อย่างน้อยนี้ทางกายต้องไม่มีปัญญาแล้ว

วันก่อนโยมบุญเอกยกตัวอย่างว่า บางวัดนี้ เราไปถ้าเราไม่เคยไป ไปนั่งผิดที่ไม่ได้ เพราะว่าโยมบางคนแกจงใจไว้ว่าเสานี้ที่นั่งฉัน คนอื่นมานั่งไม่ได้ เสื่อผืนนี้ของฉันใครมานั่งไม่ได้ ที่ตรงนี้ที่ฉัน คนอื่นอย่ามานั่ง อาตมาเองก็เคยประสบมาเหมือนกัน เคยเทศน์ โยมแกมาทีหลัง คุณนั่งได้ยังไงตรงนี้ ฉันนั่งทุกวันพระ ใครๆ เขาก็รู้

นี่เรียกว่าทำบุญไปไม่มีอะไรดีขึ้น กายก็ยังสกปรก ยังเบียดเบียนคนอื่นอยู่ อย่างนี้เหมือนกับว่าเราอาบน้ำ แต่ว่าเอาน้ำสกปรกมาอาบ มันก็รู้สึกเย็นเหมือนกัน อย่างเราไปเอาน้ำโคลนมาอาบ มันก็รู้สึกเย็นเหมือนกัน แต่ว่าหลังจากนั้นแล้ว มันก็สกปรก เหมือนกับคนต้องการทำบุญนี้ แต่ว่าพอทำบุญเสร็จแล้วเป็นหนี้เขา มันก็เหมือนกับอาบน้ำสกปรก

◆ นำพระทัยพระราชทาน ◆

อย่างหน้านี้จะบวชลูกบวชหลาน เข้าพรรษานี้ บวชกัน
จัดงานเสียใหญ่โต เสร็จงานแล้วเป็นหนี้เขา ก็มาบ่น โอ้ย..บวช
ลูกนี้ เช็ดแล้ว คราวต่อไปไม่บวชแล้ว มันไม่ได้บุญเลย บวช
แล้วเป็นหนี้ เพราะเราเอาสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับการบวชนั้น มาผนวก
เข้ากับการบวช เช่น ต้องมีหม้อทำขวัญ ต้องมีเสื่อครุยของ
นาคน ต้องมีอะไรต่ออะไร สารพัดซึ่งไม่เกี่ยวกับการบวชเลย แต่
ว่าเรามาผนวกลงไป ก็เป็นการเพิ่มรายจ่าย

แต่ถ้าว่าเราจ่ายเฉพาะสิ่งที่จำเป็น ค่าผ้าไตร ค่าบาตร
ค่าเสื่อ ค่าหมอน ค่าช้อน ค่ารองเท้า เห็นที่บวชๆ กันมากก็ไม่
เกิน ๒,๕๐๐ สักราย ถ้าตัดสิ่งทั้งหลายออกไปเสีย นี่ตรงนี้นะ
พอบวชแล้วมันก็สบายใจ พระเองอยู่ในวัด เดือนหนึ่ง สาม
เดือน ก็ไม่ต้องเป็นทุกข์ว่าโยมแม่ต้องเป็นหนี้เขา โยมพ่อต้อง
เป็นหนี้เขา บวชแล้วสบายทั้งทางบ้าน และสบายทั้งทางวัด
แล้วยังบวชมาตั้งใจศึกษาปฏิบัติ วัดก็สบาย บ้านก็สบาย
ปัญหาที่ไม่มี นี่เรียกว่า ทางกายสะอาดขึ้น

แล้วทางวาจาต้องสะอาดด้วย คือไม่พูด ชาวพุทธถ้า
เป็นไปได้นี้ ต้องระมัดระวังว่า ไม่พูดเพื่อให้เกิดความบาดหมาง
ในสังคม อย่างเวลานี้ถ้าเราพูดโดยรวม เรียกว่าสังคมกำลัง
บอบช้ำ จากภาวะเศรษฐกิจ คนที่เป็นนักพูด พูดขึ้นในสังคม
ควรชี้ทำให้เกิดความประนีประนอมระหว่างคนในชาติ ให้เกิด
ความเห็นอกเห็นใจกัน ทำอย่างไรผู้มีฐานะดีก็เห็นใจผู้ด้อย
ฐานะ จุนเจือกัน อย่างนี้ก็เป็นบุญที่วาจา คือวาจาสะอาด

จิตใจ..ทำอย่างไรหนอ เราจะได้คิดช่วยเหลือเพื่อน
มนุษย์ในทางที่ดีที่งาม คิดในสิ่งที่เป็นประโยชน์ ถ้าหากว่า

◆ นำพระกัณฑ์พระราชนิพนธ์ ◆

ตื่นเช้ามาที่ ญาตีโยมไม่ต้องทำอะไรมาก แค่แผ่เมตตาที่ ก็นับว่าเป็นบุญที่ใจแล้ว คือเรามีความปรารถนาดีต่อผู้อื่น ไม่ปรารถนาร้าย

เพราะฉะนั้นการทำบุญนั้นเป็นเรื่องแคบ ที่อาตมาว่าเป็นเรื่องแคบ คือเป็นเรื่องส่วนตัว ทำเพื่อขจัดสิ่งที่ไม่ดี ที่มีอยู่ที่กาย วาจา ใจ ให้หมดไป เหมือนคำแปลของการถวายสังฆทานนะ ข้าพเจ้าถวายทานครั้งนี้ เพื่อขจัดสิ่งที่ไม่ดีอันหมักหมมอยู่ในจิตใจ เรียกว่า ทำเพื่อให้ตนเองบริสุทธิ์สะอาดขึ้น เพื่อเข้าถึงศาสนา

ถ้าไปดูความหมายของ“บุญ” มีอยู่ ๒ แห่ง แห่งหนึ่ง พระพุทธเจ้าตรัสว่า **ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกเธออย่ากลัวบุญ คำว่าบุญ บุญนี้เป็นชื่อของความสุข อันนั้นหมายถึงบุญตัวที่เป็นผลแล้ว** เพราะว่าใครทำบุญก็มีความสุขกายสุขใจ ไม่มีเวรไม่มีภัย เรียกว่าเป็นผลแห่งบุญ

ในอีกแห่งหนึ่งท่านกล่าวว่า **“บุญ” คือสภาพที่ชำระที่เกิดของตนให้บริสุทธิ์ บุญเกิดที่ไหน ตรงนั้นก็สะอาด** ซึ่งอาตมาเคยพูดกับโยมบ่อยๆว่า **คนทำบุญนี้ คนสะอาด บ้านสะอาด วัดสะอาด** แล้วก็ยกตัวอย่างว่า **อย่างไร้โยมจะทำบุญที่บ้านนี้ ห้องไหนจะจัดพิธีสงฆ์ ห้องนั้นโยมต้องทำความสะอาด** ขนโต๊ะขนเตียงออกไป อันไหนขนไม้ได้เอามานมาปิดไว้ ถ้วยโถโอชามในบ้าน ตลอดถึงแม้พระพุทธรูปบางที่ก็ได้มีโอกาสอาบน้ำเวลาจะทำบุญบ้าน นี้เรียกว่า**ที่ทำบุญเลยสะอาด**

ก็ดูโยมมาวัดสิ ที่นั่ง เครื่องแต่งตัว ล้วนแต่สะอาด นี่**ทำบุญที่ไหน สะอาดตรงนั้น** ทำที่กาย กายก็สะอาด ทำที่วาจา

◆ นำพระกัณฑ์พระราชนาน ◆

วาก็สะอาด ทำที่ใจ ใจก็สะอาด เพราะฉะนั้น “บุญ” ท่านจึงแปลว่า คือสภาพที่ฟอกสันดานที่เกิดให้บริสุทธิ์

ที่นี่ เครื่องทำบุญนี้มันมีมาก แต่ว่าในพุทธศาสนาตั้งหลักไว้ ๓ ประการคือ ทำบุญด้วยการรักษาศีล ทำบุญด้วยการอบรมจิตใจที่เรียกว่าสมาธิ ทำบุญด้วยการทำสติปัญญาให้เกิดขึ้น คือ **ศีล สมาธิ ปัญญา**

ส่วน “ทาน” นั้นทำทำไม ทำทานเพื่อโอปปาติกะให้ด้วยกันได้ ทานนั้นไม่มีเขต โยมไปอ่านในหนังสือนี้ ไม่มีใครทำที่ไหนก็เป็นทานทั้งนั้น แต่ว่าบุญนะมันมีเขต อย่างที่ในคำสวดมนต์ว่า **บุญญิกเขตตั้ง โลกัสสา-ติ** พระสงฆ์เป็นเขตทำบุญของชาวพุทธ แต่ว่าทานทำได้ทั่วไป

การทำทานนั้น มีความประสงค์ ที่จะเอื้ออาทรต่อสังคม ความหมายของ “ทาน” ที่แท้จริงว่า การบริจาคสิ่งของของตนให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น ตรงนี้โยมต้องจับประเด็นให้ได้นะ การทำทานนี้

เวลานี้อย่างโยมมาถวายสังฆทานนี้ ยกตัวอย่าง บางครั้งไม่เป็นประโยชน์ พอถวายเสร็จแล้ว อาตมาแก้ให้ดูทุกครั้ง เมื่อก่อนพูดว่าเขาใส่ผ้าฝืนเล็ก เวลานี้บางร้านนี่เปลี่ยน เปลี่ยนเป็นอั่งสะ มันก็เล็กกว่าผ้าอาบเสียอีก ใส่แต่อั่งสะ สงสัยโยมถวายสังฆทานก็มีแต่เสื้อใน ต่อไปก็ว่ามันไม่มีอะไรทำบุญแล้ว เหลือแต่เสื้อในแล้ว ข้าวของเครื่องใช้ คือเรายังเข้าใจผิด คำว่า “ถวายสังฆทาน” นี้ นึกว่าต้องถึงเหลืองเสมอละ แท้ที่จริงเคยอธิบายกับโยมไปแล้วว่า โยมมีปัจจัย ๑๐๐ บาท ใส่ซองแล้วเขียนว่า บริจาคค่าน้ำ ค่าไฟเข้าวัด มันก็เป็นสังฆทาน

◆ น้ำพระทัยพระราชมารดา ◆

เพราะว่าไฟฟ้านี้ วัดจ่ายรวมกันหมดเลย ที่เคยบอกโยมว่า เดือนที่แล้วนี้ มัน ๑๓๗,๘๕๐ บาท ๒๕ สตางค์ ก็ไม่ใช่บ่อย เหมือนกัน เดือนหนึ่งๆ

หรืออย่างเวลานี้ใกล้เทศกาลเข้าพรรษานี้ เราก็นิยมกัน ถวายเทียนพรรษา ถวายผ้าอาบน้ำฝน เทียนพรรษานี้ก็ไม่ใช่ถูกๆ นะ เล่มละตั้งสองสามพันก็มี เป็นหมื่นก็มี แล้วถ้าถามว่าประโยชน์ได้เท่าไร ไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นอาตมาว่า ปีนี้เศรษฐกิจไม่ดี โยมตั้งใจว่าจะถวายเทียนพรรษา เล่มละ ๓,๐๐๐ นี้ ก็ลดให้เหลือเล่มละ ๓๐๐ ก็พอ ลดลงมาให้มากที่สุด แต่ว่าถ้ายังอยากจะทำบุญเท่าเดิม ก็เอาเงินที่เหลือใส่ซอง แล้วเขียนว่า ขอถวายค่าไฟฟ้า เพราะเวลานี้ ทั้งหมดนะโยม ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด วัดใช้ไฟฟ้าทั้งนั้น สตางค์มีไม่มี ต้องจ่ายทุกเดือน ในชนบทนี้ บางวัดค่าไฟก็ไม่แพง เดือนละ ๓๐๐-๕๐๐ สมมุติว่าโยมถวาย ๓,๐๐๐ นี้ได้ตั้ง ๓ เดือน

แต่ในขณะที่โยมเอาเทียนไปถวายเล่มหนึ่งนี้ เทียนเล่มหนึ่งพระจะใช้ได้ทั้งวัดหรือ ตั้งอยู่หน้าพระประธาน หลวงพ่อพระประธาน หนังสือท่านก็ไม่อ่าน แล้วดีไม่ดี พระที่ลงรักปิดทองไว้ราคาเป็นแสน อย่างในโบสถ์วัดเรานี่ เกือบ ๓ แสน นะ ลงรักปิดทองพระ เราจุดรูปจุดเทียน จุดนานเข้าๆ เท่ากับว่าไปลงให้หลวงพ่อดำ เสียเปล่าๆ แต่ว่าโบราณนะ เขาถูกแล้วที่เอาเทียนมาถวายพระ เพราะว่าได้ใช้เทียนนั้นแหละมาตามอ่านหนังสือ จุดอ่านหนังสือ แต่เวลานี้มันใช้ไฟ

เรื่องของการถวายข้าวถวายของนี้ เราก็ต้องเปลี่ยนไปตามยุคตามสมัย มันเปลี่ยนได้ ไม่เสียรูปแบบ

◆ น้ำพระทัยพระราชมาน ◆

หรืออย่างการถวายผ้าอาบน้ำฝนนี้ก็เหมือนกัน เวลา
นี้พระไม่ได้อาบน้ำตามลานวัดเหมือนโบราณ หรือไม่ได้อาบน
น้ำห้วยน้ำคลอง เพราะน้ำห้วยน้ำคลองอาบไม่ได้ ก็อาบน้ำห้อง
ทั้งนั้น แล้วผ้าอาบน้ำฝนก็ไม่ขาดแคลน ที่ว่าไม่ขาดแคลนนี้
อย่างที่วัดนี้ พระลงศาลาสวดอภิธรรมนี้ได้ทุกคืนนะ บางทีลง
ฉันเพลโยมก็ถวายผ้าอาบน้ำ เย็นเผาศพ บางทีก็มีผ้าอาบน้ำ
บางทีก็มีผ้าไตร ต่างจังหวัดบางแห่งนี่คนตายอายุ ๘๐ ทอด
ผ้า ๘๐ เท้าอายุคน บางทีพระมาน้อย องค์หนึ่งต้องขึ้นไป
พิจารณาผ้าถึง ๓ รอบ เพราะฉะนั้นเวลาเข้าพรรษานี้ โยม
ไม่จำเป็นว่าพระวัดนี้มีร้อย ต้องซื้อมาร้อยผืน ไม่จำเป็น สี่
คนห้าคนซื้อสักผืนหนึ่งก็พอ เพราะเป็นการประหยัด แต่ว่า
ไม่เสียประเพณีด้วย

อันนี้ที่อาตมาว่าการทำงานนั้น ต้องดูตรงว่า ทำแล้ว
เกิดประโยชน์แก่ผู้รับ ถวายพระหรือว่าให้ญาติโยมชาวบ้าน
ก็ตามที แต่ว่าถ้าเราทำไปแล้ว ประโยชน์ไม่เกิด พูดภาษา
เศรษฐกิจเขาก็เรียกว่า เสียโดยไม่ได้ประโยชน์ อันนี้เป็นเรื่อง
สำคัญ ฉะนั้นการทำงาน จึงเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้มีฐานะดี
ได้ช่วยเหลือผู้มีฐานะที่ลำบาก

ประวัติการตั้ง “โรงทาน” เกิดมาตั้งแต่ ก่อนสมัย
พุทธกาล มีความว่า มีสามีภรรยาคนหนึ่ง บ้านของแกมีโรค
เกิดขึ้น เรียกว่าอหิวาตกโรค คนอินเดียมัยโบราณถ้าเป็น
อหิวาตกโรคนี้ ต้องหนีเลย พาพ่อ พาแม่ พาลูกถีบฝายบ้าน
หนีไปเลย ถ้ามันไม่รอด ก็หนีกันไป ๓ คน คือ พ่อ แม่ และ
ก็ลูก ลูกก็ยังเล็ก เทียวเดินทางไปเข้าเมืองโกสัมพี

◆ นำพระทัยพระราชทาน ◆

แต่ว่าก่อนจะถึงเมืองนั้นมันผ่านทุ่ง เหมือนกับทะเลทราย อาหารหมด น้ำหมด ฝักรีบอกเมียว่า เอ..นี่เรากียังหนุ่มยังแน่นนะ ลูกทิ้งเสียดีกว่า เอาแต่ตัวไป วันข้างหน้าเรามีอาหาร เร็วแรงดีก็ได้ลูกอีก เมียบอกว่า..ไม่ได้ ฉันทิ้งไม่ได้ เมื่อเป็นลูกแล้ว..ตายก็ตายด้วยกัน เป็นก็เป็นด้วยกันก็เปลี่ยนกันอ้อม เมียอ้อมบ้าง ฝัพอ้อมบ้าง

ที่นี้พอถึงวาระที่ฝัพอ้อม รับลูกมาแล้วก็ปล่อยให้เมียเดินล่วงหน้าไปก่อน ฝักรีบเอาลูกไปทิ้งโคนต้นไม้ แล้วก็รีบก้าวยาวๆ ตามไปทันเมีย เมียถาม อ้าว..ไหนลูกล่ะ บอกว่า มันง่วงนอนเลยลูกนอนหลับที่โคนต้นไม้โน่น เมียร้องให้ ไม่ได้..ไม่ยอม กลับไป..ไปเอาลูกคืน กลับไปถึง..ลูกตายแล้ว

ไอ้คนที่ทิ้งลูกหนึ่งครั้งนี่นะ เกิดชาติต่อมาเนี่ย ถูกเขานำไปทิ้ง ๗ ครั้ง

ที่นี้ สองคนฝัอ้อมนี่ก็ไปถึงบ้านผู้มีฐานะบ้านหนึ่ง เขาเรียกว่า “บ้านเศรษฐี” เศรษฐีอินเดียโบราณมีอะไรเป็นสัญลักษณ์อยู่ มี “โรงทาน” เป็นสัญลักษณ์

เมืองไทยเรานั้น เศรษฐีหรือเจ้านายผู้ใหญ่โบราณนั้นมีวัดเป็นสัญลักษณ์ ใครเป็นเศรษฐี ใครเป็นเจ้านาย นายทัพ นายกอง ไปรบทัพจับศึก ชนะกลับมา นี่ต้องมาสร้างวัด เรียกว่า “วัดประจำตระกูล”

อินเดียนั้น ใครเป็นเศรษฐีต้องตั้ง “โรงทาน” อย่างน้อย ๑ โรง ไว้ที่หน้าบ้าน แต่เขาไม่ได้ให้ทานทั้งวันนะ ให้เป็นเวลา บางโรงก็ให้เช้า บางโรงก็ให้กลางวันอย่างเดียว ใครมาทานก็ได้มาไม่ทันก็หมด เขากำหนดไว้วันละ ๑๐๐ คน ๒๐๐ คน

◆ นำพระทัยพระราชทาน ◆

การตั้งโรงงาน จุดประสงค์ของการตั้ง“โรงงาน” ก็...
เพื่อคนเดินทางไกล เพราะโบราณมันไม่มีร้านค้าไม่มี
ร้านขายอาหารให้คนเดินทางไกล

เพื่อคนกำพร้า เด็กกำพร้าไม่มีพ่อ ไม่มีแม่ หรือพ่อแม่
พลัดพรากจากกัน

เพื่อผู้ยากไร้ ทำมาหากินไม่ได้

โดยที่สุตแม่แต่พระนี่ ไปเอาอาหารในโรงงานฉันด้วย
นะโยม แต่ว่ามีวินัยบัญญัติว่า ห้ามไม่ให้เกิน ๓ วัน พระนี่ไป
รับอาหารในโรงงานได้ไม่เกิน ๓ วัน ทำไมละ ก็เพราะว่าถ้า
พระไปนี้ แชงคิวเขานะ คนเกรงใจ ไปก็ต้องให้พระก่อน ถ้า
เกิดว่าเดินทางไกล หาหมู่บ้านบิณฑบาตไม่ได้ แต่ว่ามีโรงงาน
ทรงอนุญาตให้ไปรับอาหารจากโรงงานมาฉันได้ไม่เกิน ๓ วัน

ก็เหมือนอย่างไปไหนเราขึ้นรถลงเรือ ไปโรงพยาบาล
นี่ ไปถึงก็ หมอพยาบาลเขาก็ต้องตัดคิวให้พระก่อน บางแห่ง
ก็บอกไว้ว่า พระนี่ถ้าไม่ป่วยหนักอย่าไปเข้านะ ให้ไปหลังเพล
ถ้าไปเข้านี้ พวกคุณหมอ พวกพยาบาล เขาไม่สบายใจ กลัว
พระจะไม่ทันเพลก็ต้องตัดคิว ตัดคิว คนที่ไม่พอใจเขาก็ว่า เอ๊ะ..
พระนี่เส้นใหญ่มาทีหลัง ไปก่อนเรา บางครั้งมันก็มีความผูกพัน
ทางด้านจิตใจ โยมก็เป็นชาวพุทธ หมอก็เป็นชาวพุทธอย่าง
นี้แหละ เพราะฉะนั้นท่านจึงวางระเบียบกันไว้อย่างนั้น

สองคนผัวเมียนี้ ไปถึงก็ไปเจอบ้านเศรษฐีเข้า ก็ไปเอา
อาหารมารับประทาน ผัวนะจะไม่รับประทาน แต่เมียก็คะยั้น
คะยอ รับประทานแล้วก็เข้าไปหาเศรษฐี จะไปขอร้องทำ

◆ นำพระทัยพระราชทาน ◆

เศรษฐีกำลังจะทานอาหาร เศรษฐีทานอาหารไป แก่เลี้ยงสุนัขไว้ตัว แล้วก็แบ่งให้สุนัขกินด้วย ไอ้คนนี่นึก แหม..เกิดเป็นหมา เศรษฐีก็ตื่นะ กินอาหารดี นั่งอิจฉาหมา ขอภัย...นั่งนึกนะ นั่งอิจฉา เรายังกินอาหารสุ่หมาของท่านเศรษฐีไม่ได้

ตกคีนั่นตัวกินอาหารมาก อดมาหลายวันมันย่อยไม่ได้...ตาย นายนี้ตายด้วยจิตที่ผูกพันว่า เกิดเป็นหมา ดีกว่าเป็นคน ไปเข้าท้องหมาตัวนั้นจริงๆ ไม่ก็เดือนออก หมากออก ลูกออกตัวเดียวด้วย

ที่นี้ เศรษฐีคนนี้นะ อุปถัมภ์พระอยู่องค์หนึ่งเรียกว่า พระปัจเจกพุทธเจ้า ไปรับมาฉันภัตตาหารที่บ้านบ่อยๆ พอลูกสุนัขหรือลูกหมาที่โตขึ้น ลูกหมาก็คุ้น คุ้นกับพระ แล้วก็ฝึกเชื่อง เลยเศรษฐีบอกว่าพระคุณเจ้าครับ วันไหนผมไม่ได้มา ผมจะส่งสุนัขนี้มารับ แสดงว่าอาหารคาวหวานเสร็จแล้ว ขอให้พระคุณเจ้าไปตามนั้น พอวันไหนท่านไม่ว่างก็บอก เอ้า..ไปรับพระมาฉันภัตตาหาร มันก็วิ่งจากบ้านไปที่อยู่ของพระ พระท่านก็แกล้ง บางครั้งทำเดินออกไปทางอื่น มันก็ไปตักหน้าเห่าไว้ เอ้า..พระทำเดินไม่กลับ มันก็ตั้งสงบ คามมา..มาทางนี้ ต้องมาทางนี้ พาไปจนถึงบ้าน

ต่อมา พระปัจเจกพุทธเจ้าอยู่ที่นั่น ๔ เดือนแล้วก็ลาเศรษฐีว่า มาอยู่ในเมืองนานแล้ว จะกลับไปอยู่ป่าตามเดิม ปกติพระนี้จะอยู่ในที่ทั่วไป ชั่วระยะหนึ่ง พอถึงเทศกาลเข้าพรรษาท่านก็จะกลับ ไปอยู่ตามถ้ำตามภูเขา ตามอัยยาศัยของท่าน พระปัจเจกพุทธเจ้าก็ลาเศรษฐีไป หมากตัวนี้ น้อยใจว่า พระไปแล้ว... ออกแตกตาย... ตายแล้วไปเกิดเป็นเทพบุตร

◆ นำพระทัยพระราชทาน ◆

เกิดเป็นเทพบุตร เทพบุตรองค์นี้พูดเสียงนิดๆ แต่ว่าคนได้ยินกันทั่วไป ด้วยอานิสงส์ที่เห่าพระปัจเจกพุทธเจ้านำทาง เขาจึงตั้งชื่อว่า โขสกเทพบุตร ที่นี้โขสกเทพบุตรเกิดแล้ว เป็นเทวดาอยู่ได้ไม่นาน

เทวดาจะเคลื่อนหรือจะจุดนี้ ด้วยเหตุ ๔ ประการ

๑. **หมดบุญ** เรียกว่าบุญที่จะอยู่ในขั้นนั้นๆ หมด ต้องเคลื่อนย้ายขึ้นไปสูงหรือต่ำ หรือมาเกิดในมนุษย์โลก ต้องบำเพ็ญบุญใหม่ จึงจะไปเป็นเทวดา เรียกว่า **หมดบุญ**

๒. **หมดอายุ** หมายความว่าเทวดาขั้นนั้นมีอายุเท่านั้นปี เมื่อครบ เท่านั้นมันก็หมดอายุ เหมือนกับเรามาเกิดในโลกมนุษย์ เขาว่าคนมีอายุ ๖๐ ปี ก็หมดอายุ ๗๐ ปี ก็หมดอายุก็เคลื่อน

๓. **เคลื่อนเพราะหมดอาหาร** ไอ้หมวดนี้แหละ ท่านบอกว่าเทวดาบางองค์นั้น มัวเมาในกามคุณ ลืมบริโภคาหาร ดูแต่ดนตรี ดิดสีตีเป่า นางงาม นางพื่อน ไม่ทานอาหารเลยตาย ถ้าพูดอย่างนี้โยมอาจจะนึกขำ มีหรือคนจะตาย บ้านเราก็มีเยอะ บางคนดื่มตายก็มี เทียวตายก็มี ตายเพราะความสนุกเฮฮา ไม่ได้ดูแลสุขภาพพอนามัย เรียกว่า **ตายเพราะกามคุณ**

๔. **ตายเพราะความโกรธ** หรือเคลื่อนเพราะความโกรธ เทวดานี้ พอโกรธก็ตายแล้ว คือเคลื่อนแล้ว อยู่ขั้นนั้นไม่ได้

โขสกเทพบุตรนี้ จุดิจากสวรรค์เพราะมัวแต่เพลิดเพลิดในกามคุณห้า ไม่ค่อยได้ทานอาหาร เลยมาเกิดในท้องของหญิงงามเมืองในเมืองโกสัมพี

◆ นำพระทัยพระบาทน ◆

หญิงงามเมือง ถ้าพูดภาษาสมัยใหม่ก็คือผู้หญิงบริการ ที่นี้ผู้หญิงบริการของอินเดียนั้น ถ้าออกลูกเป็นผู้หญิงนะเลี้ยง ถ้าออกลูกเป็นผู้ชายไม่เลี้ยง เมื่อคราวสองพันปีที่ผ่านมาั้นนะ ปัจจุบันอาตมาไม่ทราบ เพราะอันนี้เอาตามหนังสือ

เมื่อคลอดลูกเป็นผู้ชายก็บอกให้คนเอาไปทิ้ง เขาก็พาไปทิ้งกองขยะ นี่ที่ทิ้งลูกนี้ ตนเองถูกนำไปทิ้งแล้วหนึ่งครั้ง พอไปทิ้งไว้ที่กองขยะ รุ่งขึ้นเข้ามีคนไปเจอว่า เอ๊ะ..ทำไมไม่มีอะไรมาทำอันตราย เขาว่า ด้วยอาณิสงส์ที่อยู่ฎฐากพระ บัจเจกพุทธเจ้า คนมาเห็นเข้าก็ชอบใจ เอ๊ะ..ดีใจ คนไม่มีลูกด้วย ก็พาไปเลี้ยง

ในวันนั้นท่านเศรษฐีท่านต้องการไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน เดินผ่านสำนักโหราศาสตร์ ถามโหรว่าเป็นไฉเดือนนี้ เหมือนกับว่าเราเวลานี้ ถ้าโยมไปเจอหมอดูก็จะต้องช่วยดูโยม ดูให้หน่อย เมื่อไรเศรษฐีก็มันจะพ้น เมื่อไรมันจะพ้นทุกข์ พ้นโศก พ้นโรค พ้นภัย นี่มันเป็นธรรมดาของมนุษย์ทุกยุคทุกสมัยนะ อยากรู้ข้างหน้าทั้งนั้น ไม่มีใครที่ไม่อยากรู้

โหราจารย์ก็บอกว่าเด็กที่เกิดวันนี้จะได้เป็นเศรษฐี คนนั้นก็ดีใจรีบไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินแล้วกลับบ้าน มาถึงเอ..เมียตนเองท้องแก่แต่ยังไม่คลอด ให้คนใช้นี้ ให้สตางค์ไปพันหนึ่ง ให้คนใช้ไปเที่ยวสืบว่า ลูกใครในหมู่บ้านนี้เกิดวันนี้บ้าง ก็ไปเจอเด็กคนนี้ ไปเจอก็ขอซื้อมาพันหนึ่ง ซื้อมาพันหนึ่ง ให้อคนนั้นแก่ก็ ลูกก็ไม่ได้คลอดเอง พบที่กองขยะ อยู่ดีๆ ก็มาซื้อตั้งพันกหาปณะ กหาปณะหนึ่งคิดเป็นเงินไทยก็ ๔ บาท ก็ให้มา ให้มาเศรษฐีก็เอามาเลี้ยงไว้ แล้วตั้งใจว่า ถ้าเมียเกิด

◆ นำพระทัยพระราชมาน ◆

ถ้าลูกแกเป็นผู้หญิง โตขึ้นก็จะเป็นผัวเมียกันแล้วลูกก็จะทำให้เด็กคนนี้เป็นลูกแก ก็จะได้เป็นเศรษฐี แต่ถ้าลูกแกออกมาเป็นผู้ชาย เด็กคนนี้ก็แค่ออวยฆ่าเสีย

อยู่ไม่กี่วัน เมียแกคลอด คลอดเป็นผู้ชาย พอคลอดเป็นผู้ชายก็บอกคนใช้ เอาไปทิ้ง เราได้ลูกผู้ชายแล้ว เด็กคนนี้ไม่มีความจำเป็น จะเอาไปทิ้งที่ไหนดี นึกขึ้นได้ว่า เอาไปทิ้งที่คอกวัว เช้าๆ เขาเปิดคอกวัว แล้ววัวมันออกมา มันเหยียบตาย แต่ว่าเธอดูก่อนนะ ให้วัวเหยียบให้ละก่อนถึงกลับ ทุกวันๆ วัวคอกนี้ ไล่ตัวจำฝูงมันออกหลังเพื่อน แต่วันนี้มันออกก่อน ไล่เจ้าของวัวก็สงสัย เอ๊ะทำไมทุกวันมันออกหลังเพื่อนวันนี้ออกก่อนแล้วไปยืนนิ่งอยู่ ไปดู อ้าว..มันมีเด็กอยู่ใต้ท้องดีใจใหญ่ เจ้าของวัวนั้นก็ไม่มีลูก เอากลับบ้าน คนใช้เศรษฐีก็ไปบอกท่านเศรษฐีว่า วัวไม่เหยียบหรอก..รอดแล้ว เจ้าของฟาร์มเอากลับบ้าน

เอ้า..ไปซื้อกลับมาใหม่สิ ซื้อมาอีก ซื้อมาพันหนึ่ง เอามาอีก เอามาก็ต้องเอาไปทิ้งอีก ที่นี้เปลี่ยนที่ บอกว่าเวลาตอนหัวรุ่งนี้ มีพ่อค้าเกวียนอยู่ประมาณ ๒๐ คน เขาจะออกตั้งแต่ตี ๓ ตี ๔ ให้เขาไปทิ้งไว้ที่ทางเกวียน เดียวก็เกวียนมันทับตาย นั่นก็เอาไปทิ้ง แต่พอทิ้งแล้ว ต้องดูอยู่นะ ต้องให้ล้อมันบดให้ละถึงกลับ ไม่อย่างนั้นอย่ากลับมา ที่นี้เอาไปทิ้งแล้วก็แอบอยู่ ถึงเวลาพวกเกวียนมา ไล่เกวียนชุดหน้า วัวมันมาถึงเห็นเด็ก มันไม่ไปแล้ว หยุด..ตียังไงมันก็หยุด เกล็ดเปิดเบิงไม่เข้าใกล้ คนไปดู อ้าว..มีเด็กอยู่ ก็ยกเด็กอุ้มพาไป เอาไปเลี้ยง ใ้มันกลับมาบอกเศรษฐี เศรษฐีให้ตามไปซื้อมาอีก

◆ นำพระทัยพระราชมารดา ◆

ชื่อมาอีกพันหนึ่ง ชื่อมาทีนี้จะทำอย่างไร นี่เป็นครั้งที่ ๓ แล้ว ครั้งแรกทิ้งกองขยะ ครั้งที่ ๒ คอกวัว ครั้งที่ ๓ ทางเกวียน ครั้งที่ ๔ บอกเข้า..นุ่นพาไปทิ้งป่าช้าผีดิบ

อินเดียวเขามีป่าช้า ๒ ชนิด ป่าช้าผีดิบ ป่าช้าผีเผา ภาษาบาลีว่า สุสานะ อามกะ สุสานะ..ที่บ้านเราเรียกว่าสุสานนั้น สุสานนี้ สุสานเป็นป่าช้าที่ไม่เผาศพ เอาศพไปฝัง ถ้าป่าช้าที่เป็นผีไม่ดิบต้องเผา นี้อย่างเมรุนี้เขาเรียกว่าที่เผาศพ แต่ถ้าอย่างี่ต่าง ๆ เขาเรียกว่าสุสานนะถูกแล้ว สุสานะ คือที่ ๆ ไม่เผาศพ เอาศพไปทิ้ง ไปฝัง

ที่ให้เอาไปทิ้งที่ป่าช้าผีดิบ ก็ด้วยว่าในป่าช้าจะมีสัตว์มา กินซากมนุษย์นะ ถ้าเอาเด็กไปทิ้งไว้ เดี่ยวสัตว์นั้นมันก็กิน นี ก็เอาไปทิ้ง ทิ้งแล้วก็คอยดูอยู่ บังเอิญมันมีคนตอนแพะไปเลี้ยง ในป่าช้า แพะตัวหนึ่งลูกมันหาย มันก็เที่ยวหาลูก มันก็ไปเจอ เด็กมันนึกว่าลูกมัน มันก็ไปชันเข้าให้เด็กกินนม ไอ้เจ้าของ แพะบอก เอ้..แพะตัวนั้นทำไมเข้าไปในพุ่มไม้นั้นนานแล้ว ทำไมไม่ออก จะไปไล่แพะออกมา ไปถึงเห็นแพะกำลังให้เด็ก กินนมก็ดีใจ รักแพะ แล้วก็เอาลูกนั้นกลับไป นี่ทิ้งครั้งนี้ก็ไม่ตาย ไอ้คนใช้เศรษฐีกลับไปบอก ไม่ตายอีกแล้ว มีคนเอาไป อีก เด็กนี้เรียกว่ามันทนจริงๆ

นี่ โยมจำไว้ คนเรานี้บุญกรรมมันเลี้ยงไว้ ยังมีกรรม ก็ไม่ตาย ยังมีบุญก็ไม่ตาย กรรมกับบุญนี้เลี้ยงคนไว้ เพื่อให้ชดใช้ในสิ่งที่ตนสร้างไว้

ต่อมาก็ไปเอาคืนมาอีก..ชื่อมาอีก ชื่อมาทีนี้บอกว่าเอาไปทิ้งให้ไกล ทีนี้ เอาไปชันภูเขaley ทิ้งเหวเลย โยนเหวไป

◆ นำพระทัยพระราชทาน ◆

เลย ผู้หญิงนี่เอาเด็กๆ ไปโยนเหวนี้ โยมลองนึกดู อย่างพวก โยมเองนี่ เขาให้เอาเด็กๆ ไปโยนนี่ มันจะทำลงหรือ ก็เอา เด็กห่อผ้าเรียบร้อย ไปถึงขึ้นไปบนภูเขา ก่อนจะเขวี้ยงนี่ปิด ตาเลยนะ แล้วแต่บุญแล้วแต่กรรม.. เขวี้ยง ไอ้เด็กมันถึงวัน ไม่ตาย มันมีกอไม้ไผ่หลายๆ กอ แล้วก็ไม้เถาว์วัลย์ขึ้นปกคลุม มันก็ไปค้างอยู่บนกอไม้ไผ่นี่ ไอ้เด็กคนเนี้ยะ แล้ววันนั้นนะ มี พวกช่างसान ไม้ไผ่มันหมด บังเอิญไปตัดไม้ไผ่ ได้ยินเสียงเด็ก ร้อง เอาอีกแล้ว ขึ้นไปดูเป็นเด็กเอากลับไป เมื่อเอากลับบ้าน เศรษฐีก็เที่ยวสืบรู้อีก ชื่อเอากลับไปอีก

ครั้งต่อไป..ทำไปทำมาเด็กก็โตขึ้นแล้ว ทั้งกันจนเด็กโต แล้ว จะทำยังไง เอาไปทิ้งกองขยะก็ไม่ตาย คอกวัวก็ไม่ตาย ทางเกวียนก็ไม่ตาย ป่าช้าผีดิบก็ไม่ตาย นี่ ๔ แล้ว เออจะทำ ยังไง เอาไปทิ้งภูเขาแล้ว ๕ เข้าไปแล้ว ครั้งที่ ๖ นี้ เศรษฐีนี้ รู้จักกับช่างหม้อ ช่างหม้อเหมือนอย่างญาติโยมแถวราชบุรี แถวไหน มีเตาเผาอิฐเผาหม้อนะ ถ้ามว่า เดือนนี้จะเผาวัน ไหนล่ะ บอกเผาวันนั้นวันนั้น เออ..บอกว่าช่วยจัดการเรื่องนี้ ให้ที ก็เล่าให้ฟัง บอกว่า ถ้าพรุ่งนี้จะเผาละก็ วันนี้อย่างนี้ จะให้ลูกไป แล้วจับมัดก็ใส่เตาเผาไปเลยพร้อมหม้อ

ตอนนั้นลูกแกก็โตขึ้นมาแล้ว ไอ้ลูกที่พบมานี้ก็โตแล้ว เพราะว่ามันรุ่มราวดูเดียวกัน มันห่างกันไม่กี่วัน ที่นี้นาย โสมสกลนี้ไม่ได้เรียนหนังสืออะไร แต่ว่า พ่อบุญธรรมจะทิ้งอยู่เรื่อย ก็บอกว่า นี่เธอช่วยเอาจดหมายของพ่อนี้ไปให้ช่างหม้อบ้าน หนุนเขาหน่อยนะ แล้วก็ใส่ซองหรือไม่ใส่ซองไม่สำคัญ เพราะ โสมสกลอ่านหนังสือไม่ออกอยู่แล้ว ไอ้นี้ก็ไป

◆ นำพระทัยพระราชทาน ◆

พอไปถึงก็ไปเจอน้องชาย คือลูกจริงของเศรษฐีนี้ กำลังเล่น โบราณเขาเรียกว่าเล่นคลี เล่นตามประสาของอินเดีย ถ้าเทียบกับบ้านเราคงจะเป็นพวกเปตองอะไรพวกนี้กระมัง เล่นอยู่ ทีนี้ลูกเศรษฐีมันแพ้ แพ้ก็บอกพี่ช่วยเล่นแก้แค้นให้หน่อย แพ้หลายยกแล้ว โจมสกบอก ไม่ได้ พี่จะเอาจดหมายพ่อไปให้เขาที่บ้านโน้น ไอ้โน้นบอก น้องเอาไปให้เอง พี่เล่นให้ชนะทีเถอะ ไอ้พวกนี้มันชนะน้องหลายครั้งแล้ว บอก..ไม่ได้เดี๋ยวพ่อจะตีเอา บอกไม่เป็นไร น้องเอาไปให้เอง แล้วก็แย่งจดหมายวิ่งไปเลย ทางนี้ก็เล่น ไอ้โน้น ไปถึงก็ส่งจดหมายให้นายช่างหม้อ นายช่างหม้อก็พาเข้าไปในบ้าน ก็สับเป็นท่อนใส่ในเตาเลย...เผา

นี่แหละ “ทุกขะโต ทุกขะถาณัง – ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตน” ตกเย็นไอ้นี้ก็กลับบ้าน เศรษฐีเห็นก็ตกใจ อ้าว..ไม่ได้เอาจดหมายไปส่งรี ไม่ได้ไปขอบคุณพ่อ ทำไมละ พอดีไปถึงระหว่างทาง น้องชายเขาบอกว่า เขาเล่นแพ้คนอื่น น้องชายก็เลยให้เล่นแก้ให้เขา แล้วเขาอาสาไปส่งจดหมายของคุณพ่อเอง เขาไปแล้วยังไม่กลับ

เศรษฐีร้องไห้ ลูกไปเลย ตามไปถึงบ้านช่างหม้อ ไปถึง ช่างหม้อ อย่าเพิ่งทำ..อย่าเพิ่งทำ ไอ้ช่างหม้อบอก เศรษฐีอย่าไว้วายไป งานที่สั่งเรียบริ้อย อย่าไว้วาย เรียบริ้อย ผมทำไม่บกพร่อง เจ้านาย อย่าอะอะไว้วาย เดี่ยวเรื่องมันจะดังเรียบริ้อยแล้ว ลูกเองถูกเผาในเตาเผาหม้อแล้ว..หมด

ทีนี้แกก็ ลูกเองก็ตาย ไอ้ลูกบุญธรรมนี้ก็เรียกว่าไม่พอใจแล้ว ทำยังไง ยังนึกได้ว่าแกมีสำนักงานสาขาอยู่ในต่างจังหวัด

◆ นำพระกัณฑ์พระราชนิพนธ์ ◆

เขียนจดหมายอีกฉบับ ให้ลูกคนนี้ เอาจดหมายไปส่งผู้จัดการมรดกในต่างจังหวัด ใจความจดหมายบอกว่า ถึงเมื่อไหร่ให้ฆ่าเมื่อนั้น ทีนี้ แกก็บอกพร่องอีก เศรษฐีนี้ คนทำชั่วมันก็มีข้อบกพร่อง ไปแล้วไม่ให้อาหารไประหว่างทาง ใอันนั้นก็ถามคุณพ่อครับ ทางมันไกลผมจะทานอาหารที่ไหน พรุ่งนี้เช้าบอกว่าเธอไปก็แวะบ้านเศรษฐีบ้านนั้น แล้วบอกว่าเธอเป็นลูกของฉัน เศรษฐีคนนั้นเป็นเพื่อนกับพ่อ

ใอันนี้ก็ไป รุ่งขึ้นเช้าก็แวะบ้านนั้นตามที่เขาแนะนำ เมื่อเมียของเศรษฐีเห็นเข้าก็พอใจ ถ้าจั้นเธอไม่ต้องรีบ พักผ่อนเสียก่อน มาเหนื่อยๆ เตียวแม่ให้คนครัวจัดอาหารให้ทาน วันนั้นคุณพ่อไม่อยู่ ไปธุระข้างนอก

เศรษฐีนั้นมีลูกสาวอยู่คนหนึ่ง อายุก็รุ่นราวคราวเดียวกัน ๑๖-๑๗ ในตำราบอกว่า คือเมียของนายโหมสกลเมื่อชาติปางก่อน มาเกิดเป็นลูกสาวของเศรษฐีในบ้านนี้ คนใช้นี้ไปจัดห้องจัดที่ให้นายโหมสกลพัก กว่าจะซื้อของไปให้ลูกสาวเศรษฐีได้ก็เลยเวลาไป ไปถึงลูกสาวเศรษฐีก็ดูเอา..เธอเหลวไหลใช้ให้ไปซื้อของทำไมตั้งนาน บอกว่า อย่าเพิ่งดู เพราะว่าไปถึงคุณนายใช้จัดห้องให้แขก มีแขกต่างเมืองมา เป็นผู้ชาย เขาบอกว่ามาจากไหนไม่สังเกต แล้วก็ตอนนั้นนอนหลับอยู่ที่ห้อง

ลูกสาวเศรษฐีก็แอบไปดูซิ ลูกใคร มาจากไหน แอบไปดู เปิดเข้าไป นี้นอนหลับแล้ว เพราะว่าเดินทางทั้งคืน แต่เห็นจดหมายเผลออยู่ที่สะเอาว ก็แก้จดหมาย ดึงจดหมายออกมาอ่าน ในจดหมายว่า “เมื่อคนนี้ถึงเมื่อไหร่ ให้จัดการฆ่าแล้วฝังเสีย เพราะเป็นลูกที่เราไม่ปรารถนา” ลงชื่อเศรษฐีไว้

◆ นำพระทัยพระราชทาน ◆

ไอ้ผู้หญิงคนนี้พอเห็นหนุ่มคนนั้นก็รัก

ท่านกล่าวว่า ความรักนี้เกิดด้วยเหตุ ๒ ประการ

หนึ่ง - ปุพเพสันนิวาเสนา ความรักเกิดเพราะเคยอยู่ร่วมกันมาในชาติปางก่อน ซึ่งอาตมาเคยยกตัวอย่างว่า ถ้าเราเคยอยู่เมืองไทยด้วยกัน แล้วเราไปอยู่ต่างประเทศ ประเทศไหนก็ตาม ถ้าเจอกัน คนไทยด้วยกันนะดีใจ รักใคร่กัน ไม่ถามหรือกว่าคุณอยู่จังหวัดไหน บ้านไหน ขอให้พูดไทยได้ด้วยกัน เพราะเราเคยเป็นคนชนชาติเดียวกัน นี่ ปุพเพสันนิวาเสนา เคยอยู่ร่วมกันมา

หรืออย่างที่เคยบวชร่วมวัดเดียวกันมา เคยอยู่โรงเรียนเดียวกันมา จากกันไป ๑๐ ปี ๒๐ ปี เจอกันนี่ แหม..กอดกันกลมดิกเลย พาไปเลี้ยงอาหาร ไปทาน ไปคุยกันสนุก คุยถึงความหลัง นี่เขาเรียกว่า เห็นปุ๊บ รักปั๊บ เพราะว่าอำนาจของปุพเพสันนิวาสนี้ ประการหนึ่ง

สอง - ปัจจุปบันนิตินา ความรักเกิดได้เพราะการเกื้อกูลกันในปัจจุบัน ช่วยเหลือกันในปัจจุบัน เพราะการที่เราจะสร้างความรักให้เกิดขึ้นนี้มันสร้างไม่ยาก ก็ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน การช่วยเหลือเกื้อกูล เป็นการแสดงความมีน้ำใจต่อกัน

ลูกสาวเศรษฐีรักชายหนุ่มนี้ ก็เขียนจดหมายใหม่ ที่เราเรียกว่า “ฤทธิ์แปลงสาร” นะ เขียนว่า “เมื่อลูกชายของข้าพเจ้าคนนี้มาถึงแล้ว ให้จัดการไปสู่ขอลูกเศรษฐีบ้านนั้น แต่งงานให้เสร็จ แล้วก็ให้ปลูกเรือนสองชั้น ให้มีเวรยามเรียบร้อย ให้อยู่ในท่ามกลางบ้าน”

◆ นำพระทัยพระราชทาน ◆

ตอนบ่ายนั้นก็ตื่นมา อาบน้ำอาบท่า ทานอาหาร แล้วก็เดินทางต่อไปถึงก็ส่งจดหมายให้ผู้จัดการ ผู้จัดการเปิดจดหมายอ่านแล้วคุยใหญ่ โอ๊ย..เจ้านายไว้ใจเรา ดูลิ..ลูกหัวแก้วหัวแหวนนี่ส่งมา แล้วยังสั่งให้ส่งขอลูกเศรษฐีบ้านนั้นแต่งงานให้ด้วย สั่งให้สร้างเรือนหออย่างนั้นอย่างนี้ ก็รีบกุ๊กกึ่งจัดงาน สั่งคนมาสร้างเรือนหอเสร็จ แต่งงานอะไรเสร็จเรียบร้อย เขียนจดหมายไปบอกท่านเศรษฐีว่า ท่านเศรษฐีครับ ลูกของท่านที่ส่งมาพร้อมจดหมาย ผมจัดการแต่งงาน สร้างเรือนหอจัดการคุ้มครอง ผมจัดการเรียบร้อยทุกประการแล้ว

เศรษฐีรู้ข่าว เอ๊ะ..เราให้ทำอย่างไรทำอีกอย่าง กลุ้มใจป่วย ป่วยทีนี้ก็อยากเห็นหน้าลูก คือหาอุบายจะฆ่ามันนะ ไ้ลูกก็คนชื่อ พ่อเขาบอกว่าพ่อป่วยก็จะกลับ แต่เมียถามคนที่มาบอกว่า พ่ออาการเป็นไบบ้าง บอกว่า ยังแข็งแรงอยู่ ยังทานอาหารได้ อะไรได้

เมียบอกว่า ยัง..ยังไม่ต้องไปหรอก เลยเมียนี่เก็บคนที่มาส่งข่าว ให้มาทำงานที่นู่น คุณๆไปทำงานที่นั่นได้เงินเดือนเท่า นั้น คุณจะกลับได้ต่อเมื่อฉันสั่ง ฉันไม่สั่งยังกลับไม่ได้

คนสุดท้ายเขาส่งมานี่ ถามว่า เป็นไบบ้างคุณพ่อเวลานี้ บอกว่าถ้าจะแย่แล้ว ภาชนะหนึ่งเข้า ภาชนะหนึ่งออก

นี่ภาษาบาลีนะโยมณะ คำว่า“ภาชนะหนึ่งเข้า ภาชนะหนึ่งออก”นี้ หมายความว่าพอกระโถนปัสสาวะออก กระโถนอุจจาระเข้า ควบคุมตัวเองไม่ได้แล้ว ปัสสาวะไหลเองแล้ว อุจจาระไหลเองแล้ว ก็คิดว่าเวลานี้ ถึงเวลาที่ควรจะไป ก็บอกว่า พี่..คุณพ่อป่วย เขาส่งคนมา พรุ่งนี้ไป ไปเยี่ยม

◆ นำพระทัยพระราชทาน ◆

คุณพ่อ เมื่อไปถึงที่บ้านนี่นะ ให้พี่ยื่นปลายเท้า น้องจะนั่งที่ใกล้ๆ คุณพ่อ จัดไว้ให้เสร็จ ผัวก็เชื่อตามนั้น

ไปถึง คนเฝ้าก็ไปบอกเศรษฐีว่า ลูกมาแล้ว เศรษฐีว่าไหนล่ะ นี่ลูกชายยืนอยู่ปลายเท้า นี่ลูกสะใภ้ นั่งอยู่ใกล้ๆ เศรษฐีถามว่าเรามีทรัพย์สินสมบัติเท่าไร บอกว่า เฉพาะที่เป็นเงินสดนั้น ๔๐ ล้าน

๔๐ ล้านนี่ถ้าพูดเป็นปัจจุบันก็คือ ๔๐๐ ล้านบาทนะ ถ้าคิดเป็นไทยก็ต้องเอา ๔ ไปคูณ ก็หาบณะหนึ่งเท่ากับ ๔ บาทมันเป็นเงินโบราณนะ เดียวนี้ไม่ใช่ เงินโบราณเมื่อ ๒,๐๐๐ ปี มาแล้ว แล้วก็ บ้านเท่านั้น เดือนเท่านั้น อันนั้นเท่านั้นๆ

เศรษฐีแกจะพูดว่าเราไม่ให้สมบัตินี้แก่ลูก แต่ว่ามันพูดไม่ออก พูดว่า เราให้สมบัตินี้แก่ลูก พอพูดได้คำหนึ่งนี้ ไอ้ลูกสะใภ้ก็เหมยเสียง อ๊อ..คุณพ่อทำไมพูดอย่างงั้นอย่างงี้ สบายผมก้มหน้าลงกระแทกอกตายเลย กลัวจะพูดใหม่นะ กลัวพื้น ทำเป็นร้องไห้ตีโพยตีพาย กลิ้งชนหน้าอกพ่อผัว..ตายเลย

ข่าวทราบถึงพระราชา พระองค์ก็รับสั่งให้เภสัชพรเศรษฐีเสร็จแล้วก็ถามว่า มีลูกไหม บอกว่าลูกมี ชื่อโฆสก ให้เข้าเฝ้าเวลาไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินนี้ กระโดดโลดเต้นไป เจอน้ำก็กระโดดน้ำ ไปถึงพระเจ้าแผ่นดินถามว่า เธอชื่ออะไร ชื่อโฆสก ลูกของคุณพ่อ เอ้า..ถ้าอย่างนั้น ฉันตั้งให้เธอเป็นเศรษฐีแทนพ่อ

อินเดียนั้น “เศรษฐี” ไม่ใช่เป็นได้เอง มีทรัพย์สินแล้วต้องพระเจ้าแผ่นดินตั้ง ถ้ายังไม่ตั้งก็ยังไม่เศรษฐีไม่ได้ เมื่อได้รับตำแหน่งเศรษฐีแล้ว ก็ต้องมีเครื่องหมาย มีสัญลักษณ์

◆ น้ำพระทัยพระราชทาน ◆

เวลากลับนี้แก็เดินเรียบร้อย พระเจ้าแผ่นดินนั่งดู เอ..ไ้ คนนี้เวลามา มันกระโดดโลดเต้น เวลากลับทำไมเดินเรียบร้อย ใช้ทหารไปตามกลับมา ถามว่า นี่ท่านโฆสก ตอนมากระโดดโลดเต้น วิ่ง ข้ามน้ำมา เวลากลับทำไมเดินเรียบร้อย บอกว่า ข้าแต่มหาราชเจ้า ตอนมานี้ข้าพระองค์ยังเป็นเด็กอยู่ อันวัยเด็กนั้นชื่อว่าวัยกระโดดโลดเต้น ถ้าไม่เล่นก็ไม่ใช่เด็ก

เด็กนี้ เขาวามี ๓ อย่าง มีเรื่องกิน มีเรื่องเล่น มีเรื่องนอน นี่ ๓ อย่างของเด็ก ถ้าเด็กไม่ทำ ๓ อย่างนี้ เป็นเด็กไม่สมบูรณ์ นี่ขอสดางค์ไปซื้อแล้ว เรื่องกิน เรื่องเล่น เรื่องนอน ๓ อย่างนี้ นี่คือธรรมชาติของเด็ก ที่นี้เราสอนเด็กสอนยังไง สอนให้กินให้เป็น เล่นให้เป็น นอนให้เป็น เวลานี้โยมสอนลูกให้กิน..บางครั้งยังกินไม่เป็น กินไปกินมาพันสูญหมด ก็กินของไม่เป็นประโยชน์ต่อปากของเด็ก เล่น..ก็สอนให้เล่นในเรื่องที่ไม่เป็นประโยชน์ ไม่ส่งเสริมการศึกษา นอน..สอนให้นอนตีกตีนสาย ก็ไม่ถูกต้อง

เพราะฉะนั้นเมื่อโฆสกไปถึงบอกว่า ตอนมาเป็นเด็ก ข้าพระองค์ก็กระโดดโลดเต้นตามวัยของเด็ก แต่เมื่อกลับพระองค์ตั้งให้เป็น“เศรษฐี”แล้ว ก็เป็นผู้ใหญ่ ต้องเสี้ยมเจียมตน เป็นตัวอย่างเขา ในหลวงโปรดปรานว่า เออ..คนนี้มีสติปัญญา

หลังจากนั้น นายโฆสกเมื่อได้เป็นเศรษฐีแล้ว มานึกว่าเราใช้ชีวิตมันรอดมาได้อย่างไร เขาเอาไปทิ้งกองขยะบ้าง ไปทิ้งคอกวัวบ้าง ไปทิ้งป่าช้าผีดิบบ้าง ไปทิ้งที่ทางเกวียนบ้าง เอาไปโยนเหวบ้าง ให้ช่างหม้อเผาบ้าง แต่ก็รอดมาได้ คงเป็น

◆ น้ำพระทัยพระราชทาน ◆

เพราะบุญกรรมที่เราเคยทำ อย่างกระนั้นเลยเราทำบุญให้มากกว่าเก่า เลยสร้าง“โรงทาน”

ตั้งโรงทาน โรงทานนะมีผู้จัดการนะ ผู้จัดการโรงทานของโฆสกเศรษฐีชื่อว่า มิตตกกุฎมพี มิตตกกุฎมพีนี้เป็นผู้ดูแลให้เขาซื้อกับเท่าไร๋ อาหารเท่าไร๋ หุงเลี้ยงคนเท่าไร๋

ต่อมามีเศรษฐี เพื่อนของโฆสกนี้ ชื่อว่า ภัททวดีย์เศรษฐี อยู่อีกเมืองหนึ่ง เป็นเกลอกันนะแต่ไม่เคยเห็นหน้ากัน ภาษาบาลีเรียกว่า อทัญญูปุพพสหาย-สหายผู้ไม่เคยเห็นกัน แต่รู้ว่ามิตตกกุฎมพีมีทรัพย์สมบัติเท่ากัน มีอายุเท่ากัน เป็นเกลอกัน

ทีนี้ บังเอิญทางเมืองโน้นเกิดอหิวาตกโรค สามคนพ่อลูกก็พาหนีกันมา หนีมาใกล้จะถึงบ้านของ โฆสกเศรษฐี ทีนี้สามคนก็ปรึกษากันว่าเรามาไกลมอมแมมกันอย่างนี้ อย่าว่าแต่ไปหาเพื่อนเลย ไปหาพ่อแม่ เขาก็ยังรังเกียจ ยังไงเสียเรานอนอยู่ศาลาพักคนนี่ ให้ร่างกายมันหายเหนื่อยหายเพลียพอเป็นท่าเป็นทางแล้วค่อยไปหาเถอะ เมื่อปรึกษาอย่างนั้นแล้วก็นอนที่ศาลาริมทาง

ถึงเวลาก็ส่งลูกสาวนี้ให้ไปรับทานที่โรงทาน ไปถึงเขาก็ถามว่า เธอจะรับเท่าไร๋ ลูกสาวของภัททวดีย์เศรษฐีก็บอกรับสามที่ เขาก็ให้มาสามที่ รับมาเพื่อคุณพ่อ รับมาเพื่อคุณแม่ แล้วก็รับมาเพื่อตนเอง

มาถึงก็อ่อนวอนให้พ่อทาน แม่ทาน ตัวเองก็ทาน เพราะอดอาหารมา ๒-๓ วัน แล้วเคยทานอาหารดีมา เศรษฐีแพ้อาหารในโรงทานยังไงไม่ทราบได้ ตอนหัวรุ่งเศรษฐีตาย รุ่งขึ้นเช้าก็ไปเผา

◆ นำพระทัยพระราชมาน ◆

ที่อินเดียนี้ ตายง่าย เผลอง่าย เขาถือคติ“เกิดง่าย เป็น
อยู่ง่าย กินง่าย ตายง่าย” ของอินเดียนี้ ๓-๔ ง่าย เขายังถือ
กันอยู่ปัจจุบันนี้

วันที่สองก็ไปขอเขา เขาถามว่าเอาที่ที่ เอาสองที่
ก็เพราะว่าพ่อตายไปแล้ว เอาไปเผื่อแม่ คืนที่สองแม่ตายเสีย
อีก วันที่สามเหลือคนเดียวแล้ว ถึงเวลาไปรับทาน เขาถาม
ว่าเอาที่ที่ เอาทีเดียว ผู้จัดการโรงพยาบาลชี้หน้าเลย นี่แม่นาง
ตัวดี เพิ่งรู้จักตัวเองวันนี้หรือ

นั่นเป็นลูกเศรษฐีมา เขาตัวอย่างนี้ก็น้อยใจมาก เลย
เล่าให้ฟังว่า ที่ฉันรับวันแรกสามที่นะ ไม่ได้รับเพื่อตัวเอง มา
ด้วยกัน ๓ คน คุณพ่อ คุณแม่ ดิฉัน รับไปให้คุณพ่อ รับไปให้
คุณแม่ รับไปเพื่อดิฉัน แต่คืนแรกทานอาหารแล้ว พอใกล้
รุ่งคุณพ่อเสีย วันที่สองคุณแม่เสีย วันนี้ฉันเหลือตัวคนเดียว

ผู้จัดการโรงพยาบาลได้ยินดังนั้นก็ โอ้ย..พลอยเสียอกเสียใจ
ขอโทษด้วยนะที่คุณลุงคุณเฮไป แล้วถามชื่อ ถามแซ่ ถ้าเธอ
เป็นลูกของเศรษฐีนี้ ก็เหมือนลูกของพ่อ ก็เลยพาไปซบเลี้ยง
ไว้ที่บ้านของผู้จัดการโรงพยาบาล

แต่ว่าในโรงพยาบาลนี้ คนมันไม่เป็นระเบียบ แย่งกัน ที่
ไหนๆ ก็เหมือนกัน เวลาไปรยทานนะ มันแย่งกัน

ที่นี้ลูกสาวบอกว่าพ่อ..ทำไมไม่ทำให้คนมันมีระเบียบ
เข้าไปรับ แล้วจะทำไงล่ะลูก

พ่อก็ทำรวีลี แล้วก็ทำประตู ๒ ประตู ให้เข้าทางประตู
นี้แล้วก็ให้ออกทางประตูโน้น คนก็จะเข้าแถวกันไปรับ จะได้
เจียบเสียง พ่อเลยทำตามลูกสาว

◆ นำพระทัยพระราชทาน ◆

ผู้หญิงคนนี้เดิมชื่อว่าสามมา แต่พอไปแนะนำให้พ่อทำรั้วนี้ก็ต่อคำว่าวดี วดี แปลว่า รั้ว เรียกว่าสามมาวดี แปลว่าผู้หญิงแนะนำให้เขาสร้างรั้ว รอบโรงงาน

ต่อมา โฆษกเศรษฐกิจ ก็ได้ยินเสียงโรงงานมันเงียบไป ถ้ามิตตกภูมิ ผู้จัดการ เวลานี้เธอเลิกให้ทานแก่คนยากจนอนาถาแล้วหรือ เสียงเงียบไป บอกว่ายังให้ตามปกติ แต่ว่า ที่เงียบเสียงก็เพราะว่าจัดการรูปแบบใหม่ ทำยังไง ก็เล่าให้ฟังว่า ทำรั้วรอบมีประตูเข้าทางหนึ่ง ออกทางหนึ่ง อ้าว..เมื่อก่อนทำไม่ไม่ทำ บอกว่าคิดไม่ออก เวลานี้ลูกสาวแนะนำให้

อ้าว..เธอมีลูกสาวด้วยหรือ เลยเล่าให้ฟัง อ้อ..ลูกนี้ มันเป็นลูกเกลอของเราเนี่ย มันไม่ใช่ลูกของเธอ ต้องเอามาให้เรา ก็เอาไปให้เศรษฐกิจ ต่อมานางสาวสามมาวดีก็ได้เป็นอัครมเหสีของพระเจ้าอุเทน

นี่คือ ประวัติในการตั้งโรงงาน ตั้งโรงงานนั้น หนึ่ง-ต้องเป็นผู้มีฐานะ สอง-ต้องมีคนช่วยงาน

เวลานี้มีกระแสเสียงเรียกร้องว่า วัดควรจะต้องตั้งโรงงานตั้งได้...แต่ใครจะมาช่วยหุง ให้พระมาหุงข้าวเลี้ยงชาวบ้านหรืออย่างที่ว่าวัดนี้มันก็เหมือนโรงงานอยู่แล้วนะโยม อย่างเข้านี้พระฉันเสร็จเด็กวัดเขาก็ต้องจัด วันหนึ่งประมาณ ๒๐ ถุง ๓๐ ถุงนี้ สำหรับผู้ไม่มีกิน แล้วถ้าเหลือเราก็ส่งหน้าวัด ศูนย์คนพิการเด็กตาบอดก็เป็นปกติ แล้วญาติโยมที่มาปฏิบัติธรรมอยู่ในวัดนี้ ทั้งแม่ชีบ้างเด็กวัดบ้าง มันก็ร่วม ๑๐๐ กว่าคน นับว่าเป็นโรงงานมาตั้งแต่เปิดวัดมาแล้ว แต่ว่าไม่ได้ประกาศเท่านั้นเอง

◆ **น้ำพระทัยพระราชทาน** ◆

แต่เรื่องนี้ เมื่อสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ท่านมีพระราชเสาวนีย์ออกมา แล้วทางสภาสังคมสงเคราะห์ฯ รับสนองพระราชเสาวนีย์ ก็ถือว่าเป็นน้ำพระทัยอันประเสริฐ เราทั้งหลายใครจะโดยเสด็จพระราชกุศลร่วมกับพระองค์ก็ไปบริจาคกันได้ บริจาคที่สภาสังคมสงเคราะห์ฯ โยมขับรถผ่านไปใส่ข้าวสารไป ๑๐ ถุงก็ได้ เอาอาหารแห้งไปให้ เอ้า..อันนี้ผมช่วย อันนี้เป็นเรื่องหนึ่ง

แต่ว่าการที่เราจะตั้งโรงงานอย่างนั้นะ มันเป็นการช่วยเฉพาะหน้า ชั่วครั้งชั่วคราว เพื่อให้คนเหล่านั้นเขาแก้ปัญหาชีวิตได้ แต่มีโยมอีกส่วนหนึ่ง เรียกว่าตั้งโรงงานถาวรอยู่แล้ว

โยมประเภทไหนตั้งโรงงานถาวร โยมที่นำเงินมาตั้งโรงงาน ยิ่งกว่าโรงงานเสียอีก ให้ลูกเขาได้มีงานทำ ให้เมียเขาได้มีงานทำ แล้วให้เงินเดือนเขา ยิ่งในภาวะเศรษฐกิจอย่างนี้โยมไม่ปลดคนงานออก แต่ว่าได้ปรึกษาหารือ ขอลดโบนัสหน่อย ขอลดเงินเดือนหน่อย ก็อยู่กันได้ มันก็เป็นโรงงาน เป็นงานแห่งน้ำใจ เขาก็อุ้มบริษัท บริษัทก็อุ้มคน

มีหลายๆ บริษัท แต่ว่าคนไม่ได้เอามากล่าวขวัญ ที่เขาทำอย่างนี้เขาไม่ปลดคนออก แต่เขาปรึกษากันว่า พวกคุณ..ผมขอลดโบนัสนะ เพราะว่าเศรษฐกิจมันเป็นอย่างนี้ เอาตัวเลขมาให้ดูเลย พวกนั้นก็ เอาครับ..ขอให้อยู่ได้ บริษัทอยู่ได้ พวกผมได้กินด้วย ได้ใช้ด้วย

ถ้าเราเอาใจมาเปิดเผยซึ่งกันและกันนี้ อาตมาว่าสังคมคนไทยนี้พุดง่าย เพราะว่าเราเป็นสังคมที่รับการอบรมทางศีลธรรมมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ให้มีความเห็นอกเห็นใจกัน

◆ นำพระทัยพระราชทาน ◆

เพราะฉะนั้นท่านผู้มีฐานะดีทั้งหลายที่ตั้งโรงงาน ไม่ว่าจะโรงงานใหญ่โรงงานเล็กก็ตามที ถือว่าท่านได้ตั้งโรงงานอย่างถาวรเหมือนกัน ส่งเสริมคนในชาติให้มีสติปัญญาให้มีความรู้ งานทำ บางคนลูกทำงานคนเดียว แต่เลี้ยงคุณพ่อด้วย เลี้ยงคุณแม่ด้วย ได้ส่งลูกเขาให้ได้เรียนหนังสือหนึ่งหาด้วย

แต่ถ้าท่านเห็นว่ามันขาดทุนมาก แล้วก็ปิดโรงงาน ไล่คนออกนี่ อันนี้ก็ไม่ใช่ค่อยชอบเท่าที่ควร ให้คิดว่าการจะตั้งโรงงานได้ก็ด้วยความร่วมมือของผู้ชายแรงงานทั้งหลาย

คนยากคนจนนั้นนับว่าเป็นแรงงานของบ้านเมือง ผู้มีสตางค์นับว่าเป็นทุนของบ้านเมือง คน ๒ กลุ่มนี้ต้องมี แล้วต้องรักกันด้วย คนจนก็เกลียดคนรวยไม่ได้ คนรวยก็เกลียดคนจนไม่ได้ อย่างประเทศบางประเทศที่เขาว่ารวยที่สุด อย่างประเทศบรูไน คนเกิดมาก็ตั้งเงินเดือนให้ ถามว่าประเทศบรูไนมีคนจนไหม..ต้องมี ไม่มีคนจน..ใครจะขับรถ..ใครจะล้างส้วม ใครจะไปทำงานเหล่านี้ คนจนประเทศนั้นไม่มีก็ต้องไปจ้างมาจากประเทศอื่น เพราะฉะนั้น ระหว่างคนจนกับคนรวยนี้ ต้องอยู่กันด้วยน้ำใจ แม้เมืองไทยเราก็เช่นกัน

อาตมาไม่ค่อยจะนิยมชมชอบที่เขาพูดว่า “นั่นพวกคนรวย นั่นพวกคนจน” มันเป็นการถ่างสังคมนำให้แตกกัน แต่ควรที่จะถมด้วยน้ำใจ เออ..เรามีโอกาสที่จะช่วยคนได้ เราก็ช่วยคนที่มิเบียดน้อยหย่อนน้อยมีแรงก็ถมแรงเข้าไปช่วย

แต่ว่าคนบางคนนั้นก็เอาเปรียบ อย่างญาติโยมเห็นว่ามีมาที่วัดนี้ เราแจกข้าวแจกของ ให้ทานนี่ มาก่อนเวลา บางคนก็ไม่แสดงน้ำใจ ที่จะช่วยเก็บเสื่อ แค่อั่งยังเก็บไม่ได้ อย่าง

◆ นำพระทัยพระราชทาน ◆

มาวันพระนี่อาหารการกิน ยกไปทานแล้วบางที่ถ้วยชามก็ไปทิ้งไว้ตามโคนต้นไม้ อย่างนี้เกิด ๑๐๐ ชาตาก็ไม่สามารถพัฒนาชาติให้สูงขึ้นได้ เพราะจิตใจไม่พัฒนา แต่เราจะทำอย่างไร นี่พวกเด็ก ๆ นี้ ที่มีผู้มาอาสาเวลาไหว้พระให้ไหว้ด้วย รับผิดชอบให้ว่าด้วยนี้ เพื่อต้องการพัฒนาจิตใจเขาด้วย ไม่ใช่ให้เขากินข้าวอย่างเดียว วัดก็ทำหลายรูปแบบ ยังมีญาติโยมเข้ามาหนุนเพื่อต้องการพัฒนาเด็กเหล่านั้น ไม่ใช่เราต้องการให้ข้าวเขาไปกิน แก้ปัญหาเท่านั้น แต่ว่าทำอย่างไรให้เกิดความสำนึกว่า “วัดของเรา” มีอะไรก็ช่วยกัน “สังคมของเรา” มีอะไรช่วยกัน

อย่างโยมมาวัดอย่างนี้ นั่งเสร็จ เรานั่งเสื่อผืนไหน ลูกขึ้นเราเก็บเสื่อเสียด้วย บางวัดต้องปูเสื่อไว้ให้หนึ่ง ใครไปแล้วพระต้องเก็บ ถ้าเสื่อหมดก็มาดูพระอีก อยู่ยังไงเสื่อหายหมดที่จริงพระท่านกินนอนเสื่อผืนเดียว นอกนั้นก็โยมนั้นแหละ

ถ้าอย่างนั้น เมื่อเรามีสิทธิใช้ของ เราต้องมีสิทธิรักษาของ สังคมนีเราสิทธิใช้ เราต้องมีสิทธิสร้างสังคมของเราด้วยให้อยู่ด้วยความมีน้ำใจ อาตมาว่ายังมีได้ บ้านเมืองเราไม่ได้ถึงกับอัปจน ถึงกับต้องมีคนขอทาน สำคัญว่าเติมความมีน้ำใจ มีความเห็นอกเห็นใจกัน

ทำอย่างไรให้คนที่มีโอกาสได้เห็นใจผู้ด้อยโอกาส แล้วผู้ด้อยโอกาสก็อย่าทำตนให้เป็นปัญหาแก่สังคม ทำอย่างไรปรับปรุงพัฒนาตนเองหนักเอาเบาสู้อย่างคนบางคนอยากจะทำงาน แต่งานหนักไม่เอา อาตมาลงไปได้ ระนอง ภูเก็ต พังงา นี้แรงงานต่างชาติน่ากินหมด ถ้ามคุณโยมทำไม ก็คนไทยเขาไม่ทำ อาจารย์จะให้ผมทำยังไง เขาจะเอาวันละ ๓๐๐ จะเอา

◆ นำพระทัยพระราชทาน ◆

วันละ ๔๐๐ แต่คนงานต่างชาติวันละ ๘๐ เขาก็เอา วันละ ๓๐ เขาก็เอา เอาน้อย แต่ถ้าเอาทุกวันมันก็ได้เยอะอยู่ดี นี่ที่เรียกว่า ๕ เบี้ยอยู่ใกล้ ๑๐ เบี้ยอยู่ไกล เราหวัง ๑๐ เบี้ย มากกว่า ๕ เบี้ย มันก็พลาดโอกาสนั้นไป อันนี้เป็นเรื่องที่ต้องพัฒนาปรับปรุง

วันนี้พูดเรื่องนี้มาเพื่อฉลองศรัทธาท่านอาจารย์บุญนำ และญาติโยมทั้งหลายให้รับทราบ เพื่อที่จะให้เห็นว่าสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถนั้น พระองค์ทรงเลื่อมใสศรัทธาในพระศาสนาและสนพระทัยทางพระศาสนา ทั้งยังนำธรรมะในศาสนามาปฏิบัติ เพื่อเป็นตัวอย่าง สมแล้วที่เราเรียกว่า “พระแม่เจ้าแห่งชาติ” เราผู้เป็นพลกนิกรของพระองค์ ก็ควรจะได้เจริญรอยตามพระองค์

แม้เราไม่สามารถตั้งโรงงานได้เอง แต่เราสามารถโดยเสด็จพระราชกุศลตามกำลัง ๕ บาท ๑๐ บาท ๒๐ บาท หรือใครคิดว่าจะช่วยอย่างไรก็ได้ ขอให้ทุกท่านมีน้ำใจ

สิ่งใดเรายังทำไม่ได้ เรานุโมทนาสิ่งที่คนอื่นเขาทำ ยังเป็นบุญยังเป็นกุศลให้กำลังใจคนทำงาน ดีกว่าเราจะทำให้คนทำงานนั้นหมดกำลังใจ เมื่อคนทำงานหมดกำลังใจแล้วงานก็จะไม่ก้าวหน้า

เราในฐานะเป็นชาวพุทธจึงขอส่งแรงใจแก่ท่านผู้ทำงานทุกประเภท ให้มีความเจริญก้าวหน้า ด้วยการปฏิบัติดี ด้วยการปฏิบัติชอบ โดยทั่วกันทุกคนทุกท่าน เทอญ

◆ การสั่งสมบุญ ◆ นำสุขมาให้

รายการ“อนุโมทนาบุญ” โดย
พระธรรมวิมลโมลี (รุ่น ชีรปฎิไธ ป.ธ.๙)
(เมื่อครั้งดำรงสมณศักดิ์เป็นที่ “พระเทพปริยัติเมธี ”)
ออกอากาศทางสถานีวิทยุพระพุทธศาสนาแห่งชาติและสังคม
ปัญญาันนทะเลดิโอ เอฟ.เอ็ม.๑๐๔.๗๕ เมกะเฮิรตซ์
วันพุธที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เวลา๐๖.๐๐-๐๗.๐๐น.

◆การสังสมบุญ◆ นำสุขมาให้

เจริญพร ญาติโยมผู้รับฟังเสียง

จากสถานีวิทยุพระพุทธศาสนาแห่งชาติและสังคม
คลื่นปัญญาอันตระเรดิโอ

เข้านี้ อาตมภาพ พระเทพปริยัติเมธี เจ้าอาวาสวัด
ชลประทานรังสฤษฎ์ เจ้าคณะภาค ๑๗ ก็จะได้มากล่าว
อนุโมทนาบุญแต่ท่านทั้งหลายตามปกติ

แต่ว่าวันนี้ไม่ได้พูดสด ได้บันทึกเสียงไว้ ในขณะที่ญาติ
โยมฟังเสียงอยู่ อาตมาก็คงจะอยู่ในอากาศ เพราะว่าจะต้อง
เดินทางไปตรวจพระสอบนักธรรมรอบที่ ๒ เพราะอาตมา
นอกจากจะเป็นเจ้าอาวาสวัดชลประทานรังสฤษฎ์ อำเภอ
ปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี แล้ว ก็เป็นเจ้าคณะภาค ๑๗ มี
หน้าที่ดูแลพระสงฆ์อยู่ ๕ จังหวัด คือ จังหวัดตรัง จังหวัด
กระบี่ จังหวัดพังงา จังหวัดภูเก็ต และจังหวัดระนอง

ที่นี้งานในตำแหน่งของเจ้าคณะภาคก็มีอยู่หลายงาน
แต่มีงานสำคัญที่เกี่ยวกับการศึกษาของพระสงฆ์อยู่ ๒ งาน
คือ การสนับสนุนส่งเสริมให้พระภิกษุสามเณรเรียนพระธรรม
วินัยที่เรียกว่าเรียนนักธรรมอย่างหนึ่ง และสนับสนุนส่งเสริม
ให้พระภิกษุสามเณรเรียนพระปริยัติธรรม เรียนแผนกบาลี
ที่เรียนแล้วถ้าสอบได้ก็เรียกค่านำหน้าว่า“มหา”

♦ การสังฆมบุญ นำสุขมาให้ ♦

ที่นี้การเรียนทั้งสองอย่างนี้จะมีการสอบ อย่าง
นักธรรมนี้สอบปีละ ๒ ครั้ง ครั้งแรกเรียกว่าสอบนักธรรม
ชั้นตรี สอบไปแล้วในพรรษา ที่สอบในพรรษาก็เพราะต้อง
การให้พระบวชใหม่ท่านได้สอบด้วย ส่วนผู้ที่สอบนักธรรม
ชั้นโท ชั้นเอก ก็มาสอบแรม ๒ ค่ำ เดือน ๑๒ คือวันนี้เป็น
วันแรก อาตมาได้รับคำสั่งจากแม่กองธรรมสนามหลวงให้ไป
ตรวจเยี่ยมสนามสอบ สอบพร้อมกันทั่วประเทศ แล้วก็เวลา
เดียวกัน ก็จะต้องเดินทางไปตรวจเยี่ยม แต่วันนี้ก็สะดวกว่า
จังหวัดหนึ่งสอบทีเดียว ไปที่เดียวก็ได้เยี่ยมพระหมดทั้ง
จังหวัด อย่างที่จังหวัดตรัง ก็สอบที่วัดประสิทธิชัย ท่านพระ
ครูศรีปัญญาภรณ์ เจ้าอาวาส และก็เป็นรองเจ้าคณะจังหวัด
แล้วก็ทราบว่าได้ถ่ายทอดเสียงมาให้โยมที่จังหวัดตรังฟังด้วย
ก็ขออนุโมทนา ท่านพระครูปริยัติคุณาวุฒิ เจ้าอาวาสวัด
กลางใหม่ที่สุราษฎร์ธานีก็ถ่ายทอดเสียงให้ญาติโยมได้ฟังด้วย

การสอบครั้งนี้เป็นการสอบพระที่เรียนนักธรรมชั้นโท
นักธรรมชั้นเอก เพื่อเป็นการวัดผลว่าที่เรียนมาตั้งแต่เดือน
๖ โนนจนมาถึงเดือน ๑๒ มีความรู้มีความเข้าใจแค่ไหน
เมื่อก่อนนี้จะสอบทุกอำเภอ แต่ตอนหลังพระภิกษุลดลง ก็เลย
มารวมสอบจังหวัดหนึ่งก็แห่งหนึ่ง เพื่อให้พระสังฆาธิการ เจ้า
คณะจังหวัด เจ้าคณะอำเภอ และครูสอนปริยัติธรรมได้มา
ร่วมเป็นกรรมการดูแล ส่วนเจ้าคณะภาคนี้เรียกว่าไปเยี่ยม
เพื่อให้กำลังใจแก่คณะกรรมการและนักเรียนที่เข้าสอบเพื่อ
ให้เกิดความอบอุ่น จึงมากล่าวให้โยมทราบว่ วันนี้ วันพรุ่ง
นี้ วันมะรืน มะเรื่อง ๔ วัน โยมอยู่ใกล้วัดที่เป็นสนามสอบ

◆ การสังสมบุญ นำสุขมาให้ ◆

จังหวัดใดก็สามารถนำอาหารคาวหวานไปถวายแก่พระ หรือจะนำน้ำปานะไปถวายก็ได้ เพราะว่าท่านต้องมาฉันเพลที่วัดที่เป็นสนามสอบ เพราะมาต่างอำเภอด้วย พอสอบเสร็จภาคบ่ายก็ถวายน้ำปานะ

เรื่องการบุญการกุศลนี้โยม จำเป็นที่เราจะต้องทำในฐานะชาวพุทธ โยมจะมีสมบัติมากมายก่ายกอง ถ้าไม่ทำบุญไว้ ตายไปก็ไปตัวเปล่า ลูกที่เรามีอยู่ ทรัพย์ที่เรามีอยู่ ติดตามเราไปไม่ได้ เรื่องนี้มีตัวอย่างในสมัยพุทธกาล

มีเศรษฐีคนหนึ่ง ชื่อว่า **อานันทเศรษฐี** อยู่ในเมืองสาวัตถี เขามีทรัพย์ประมาณ ๘๐ โกฏิ แปะดสิบโกฏิพูดเป็นภาษาโบราณ ถ้าพูดเป็นสมัยใหม่ก็ต้องเอา ๑๐ คุณ ก็แปดพันล้านคิดเป็นเงินไทย แต่ท่านเป็นคนตระหนี่มาก สอนลูกสอนญาติให้เก็บหอมรอมริบอย่าจับจ่ายใช้สอย แกมีลูกอยู่คนหนึ่งชื่อว่า **นายมูลศิริ** หรือถ้าพูดภาษาไทยว่า **ศรีมูล**

แกสอนลูกทุกวันว่าอย่าคิดว่าทรัพย์ ๘๐ โกฏิ ๘๐ โกฏิ นี้มันมาก เจ้าต้องให้ทรัพย์ที่มีอยู่นี้อย่างไรค่อยหายไป แล้วต้องหาทรัพย์ใหม่มาเพิ่ม

ท่านบอกว่าคนที่อยู่ครองเรือนนะ “คนที่ฉลาดพึงเห็นความสิ้นแห่งยาสำหรับหยอดตา ความก่อกวนแห่งตัวปลวกทั้งหลาย และการประมวลมาแห่งตัวผึ้งทั้งหลาย พึงอยู่ครองเรือน” แกพูดว่า แม้ยาหยอดตาหยอดทีละหยด มันก็หมดขวด ต้องประหยัด คนขยันต้องทำตัวเหมือนปลวกปลวกหน่ะตัวมันเล็ก ๆ แต่มันสามารถก่ปลวกจนถึงกับว่าเราต้องเอารถแมคโครไปขูด หรืออย่างผิงนี้ เขาจึงบอกว่าชี้แจง

◆ การสังสมบุญ นำสุขมาให้ ◆

เป็นแมลงวัน ขยับเป็นแมลงผึ้ง ผึ้งมันอุตสาหุ่สสมน้ำหวาน จากเกสรดอกไม้จนได้รังใหญ่โต เราก็ไปแย่งผึ้งมากินมาใช้
ที่นี้เศรษฐีนี้ได้ทรัพย์ แล้วโบราณไม่มีธนาคาร ก็เอา
ไปซุดผึ้งไว้ ไม่ให้ลูกเมียเห็น กลางคืนก็แอบซุดผึ้งไว้ คนใช้
ก็ไม่ให้เห็น ผึ้งไว้ตั้ง ๕ แห่ง แล้วก็อาศัยทรัพย์ที่เหลือใช้
จ่าย ผ่านุงผ้าห่มก็ใช้ของเก่าๆ อาหารรับประทานก็อย่าง
นั้นๆ ไร่เรื่องจะช่วยเหลือจนเจือแจกจ่ายทำบุญสุนทรทาน
ไม่มี นิสัยเป็นอย่างนั้น ต่อมาแกก็ป่วยตาย พอเศรษฐีนั้น
ตายไปแล้ว พระราชาก็ตั้งให้ลูกของท่านที่ชื่อนายศรีมูล
นี้ เป็นเศรษฐีต่อ

เศรษฐีตายแล้วก็ไปถือกำเนิดในท้องของหญิง
จันทาลคนหนึ่ง คำว่า“หญิงจันทาล”นี้ แปลว่าสกุลต่ำใน
ประเทศอินเดีย แล้วก็ยากจน พวกคนจันทาลนี้ก็ไปรวมกัน
อยู่เป็นหมู่บ้านใหญ่เหมือนกัน ตั้ง ๑,๐๐๐ ตระกูล แล้วก็ทำ
งานรับจ้าง พอได้เลี้ยงตัว ที่นี้ ตั้งแต่ผู้หญิงคนนี้ท้อง ทำมา
หากินลำบาก งานจ้างก็ไม่มี ไปขอกทานก็ไม่ได้ จนผลสุด
ท้ายก็แยกกันอยู่ ลองดูซิ ใครเป็นคนโชคร้ายเป็นกาลกัณณี
แยกจนสามภรรยาคุณ้อยู่โดดเดี่ยว รู้แล้วว่าผู้หญิงคนตั้งครรรก
นี้เป็นคนอัปโชคอัปวาสนา หากินก็ไม่ค่อยพอแต่ละวัน

ต่อมาก็คลอดลูก ลูกที่คลอดออกมาก็น่าเกลียด ท่าน
บอกว่า มือ เท้า ตา หู จมูก ปาก ไม่ตั้งอยู่ในที่เดิม ปาก
บุดปากเบี้ยว น่ากลัวมาก เวลาแม่จะไปขอกทาน ถ้าเอาลูก
คนนี้ไป ไม่ได้เลยวันทั้งวัน ต้องทิ้งลูกไว้ที่บ้าน ไปขอกทาน
รับจ้างพอได้มาเลี้ยงอัฐภาพ พอลูกโตขึ้นเดินได้ แม่ก็เลยเอา

◆ การสังสมบุญ นำสุขมาให้ ◆

กระเบื้องให้อันหนึ่ง ถ้วยแตกๆ นะ เอาไปเถอะไปหากิน
ขอทานเอา มีโรงทานมีบ้านเศรษฐี แม่เลี้ยงเจ้าไว้ที่ต้องตาย
กันทั้งแม่ทั้งพ่อ

เจ้าเด็กนี้ก็เดินขอทานไปเรื่อย ไปจนถึงบ้านตัวเอง
จำได้ว่านี่บ้านเรา เข้าไปจะถึงตัวบ้านแล้ว ผ่านเวรผ่านยาม
สุดท้ายยามเห็นเข้าก็เขี่ยนตี เอามาให้อยู่ที่กองขยะหน้าบ้าน

วันนั้น พอดีพระพุทธเจ้าไปบิณฑบาตพร้อมด้วยพระ
อานนท์ พระพุทธเจ้าเมื่อทอดพระเนตรเห็นเด็กคนนั้นถูก
คนใช้เขาขับให้มาอยู่ที่กองขยะก็ทรงแยมพระโอษฐ์

คำว่า“แยม”นี่แปลว่า ยิ้มน้อยๆ ถ้าหัวเราะเรียกว่า
ทรงพระสรวล ถ้าอมยิ้มนี้เรียกว่าแยมพระโอษฐ์

พระอานนท์ก็ถามว่า พระองค์เห็นอะไรจึงแยมพระ
โอษฐ์ พระพุทธเจ้าก็บอกว่า อานนท์..เด็กคนนี้เดิมทีเป็น
เศรษฐีเกิดที่บ้านนี้ ชื่อว่า อานันทเศรษฐี แต่เขาเป็น
คนตระหนี่ถี่เหนียว ไม่เคยทำบุญสุนทรทานอะไรเลย ซ้ำยัง
สอนให้ลูกตระหนี่ถี่เหนียวด้วย ผังทรัพย์สมบัติไว้ตั้ง ๕ แห่ง
ไม่บอกลูก ตายแล้วไปเกิดในท้องนางจันทาล นี้เวลานี้ได้
รับทุกข์อยู่

พระอานนท์ก็เลยไปเชิญมูลเศรษฐี ลูกชายแก่ คือศรี
มูล ออกมาเฝ้าพระพุทธเจ้า บอกว่าเศรษฐี..นี่คือพ่อของเธอ
เบื้องต้นเศรษฐีก็ไม่พอใจพระพุทธเจ้า ก็คนมันอัปลักษณ์
จะมาว่าพ่อของตนได้อย่างไร พ่อในชาติก่อน พระพุทธเจ้า
เลยพูดกับเด็กว่า **ดูก่อนอานันทเศรษฐี เธอจงบอกขุมทรัพย์
ที่ไม่ได้บอกกับลูกให้ลูกได้รู้เสีย** เด็กนั้นก็ระลึกชาติได้ แล้ว

◆ การสั่งสมบุญ นำสุขมาให้ ◆

ก็เดินดุ่มๆ ไปเลย ไปถึงก็ซึ้ๆ ซึ้ ๕ ที่ ขุดขึ้นมาก็โเอ๊ย..ทรัพย์สมบัติเยอะแยะ ลูกชายก็ถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์เป็นสรณะ ประกาศตัวเป็นอุบาสก แล้วก็เลี้ยงดูเด็กนั้นตัวเองก็ทำบุญ

นี่แหละโยม อย่างนี้กว่ามีลูก อย่างนี้กว่ามีทรัพย์ ลูกมันช่วยอะไรไม่ได้ สมมุติว่าโยมป่วยอย่างนี้ ปวดศีรษะ ลูกจะปวดแทนคุณแม่ได้ไหม จะปวดแทนคุณพ่อได้ไหม ก็ไม่ได้ หรือมีทรัพย์ คนมีทรัพย์ ตายไหม ก็เห็นเศรษฐีตายไปเยอะแยะ ยาเข็มหนึ่งเป็นแสนก็มี แต่ก็ช่วยไม่ได้ ถึงคราวตายก็ตาย ยิ่งถ้าไม่ได้ทำบุญสุนทรทาน ตายไปก็ไปตัวเปล่า เมื่อไปตกทุกข์ได้ยากแล้วลูกจะรู้จะเห็นจะช่วยหรือ กลับมาบ้านตัวเอง ยังให้คนใช้ไล่ออกไป เพราะอำนาจของวิภูษะมันทำให้จำกันไม่ได้ระหว่างพ่อ-ลูก แม่-ลูก

เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เป็นเครื่องสอนใจว่า อย่าดีใจว่ามีลูกมาก บางคน โเอ๊ย..ลูกผมจบปริญญาชั้นนั้นชั้นนี้ ลูก..น่าชื่นชม แต่ถามว่าเวลาพ่อเจ็บจะแบ่งเจ็บจากพ่อได้ไหม จะแบ่งเจ็บจากแม่ได้ไหม ถึงคราวตายนี้จะช่วยยืดเวลาได้ไหม..ไม่ได้ ถึงคราวยามบาลเอาตัวไปลงนรก ลูกจะไปตามไล่คืนมาได้ไหม..ไม่ได้ อย่างว่าจะไปไล่มาจากนรกเลย ลองทำผิดมากๆ ติดคุกนี้ ลูกจะไปไล่คืนมาได้ไหม..ไม่ได้ ทรัพย์สมบัติมีสักเท่าไร ไปขอเขาคืนได้ไหม..ไม่ได้ ต้องรับโทษรับกรรม ทั้งๆ ที่ในเรือนจำ ผู้คุมก็ดี ผู้บัญชาการเรือนจำก็ดี ก็เป็นคนไทยด้วยกัน พูดยังรู้เรื่อง ถ้าติดคุกอยู่ที่นี่ อย่าว่าแต่จะขอกลับไปนอนบ้านเลย แม่ตายขออนุญาตไปเผาศพ

◆ การสั่งสมบุญ นำสุขมาให้ ◆

แม่ เรือนจำเขาจะให้ไปไหม..เขาไม่ให้ไป มนุษย์ด้วยกัน ภาษาเดียวกัน ยังขอกันไม่ได้ แล้วยมบาลไม่รู้เขาพูดภาษาอะไร เมืองเขาอยู่ตรงไหนเราก็มารู้ จะไปขอเขาได้หรือ

ถ้าไม่มีบุญเป็นใบเบิกทางแล้วละก็ไม่ต้องทำอะไรกับคนติดคุกที่โทษจรรยาจรรยาโทษ เข้าไปอยู่ในคุกแล้วบางทีต้องแยกไปขังเดี่ยวด้วยต่างหากนะ ในคุกเองยังแบ่งเป็นแดนๆ อย่างคุกใหญ่ๆ เช่นคุกบางขวาง แดนสาม แดนสี่ แดนห้า แดนหก เอาไว้สำหรับที่โทษหนักหรือประหารชีวิตนั้นแหละนรกหลังตาย มันก็แบ่งเป็นแดนๆ อย่างนั้น แล้วเข้าไปแล้วจะกลับมาออกทางบ้านไม่มี ในโลกมนุษย์นี้ยังเขียนจดหมายกลับมาบ้านได้ ให้เขาตรวจก็ส่งมาได้ แต่ทางบ้านจะส่งข้าวส่งของไปก็ไม่ได้

เพราะฉะนั้น เราอย่าประมาทว่ามีลูกมากแล้วไม่คิดจะทำบุญสุนทรทาน โอ๊ย..ไม่เป็นไร เดี่ยวลูกมันทำให้เอง โยมเห็นไหมบางครั้งคนตาย ถึงเวลาพระสวดอภิธรรม เทียวตาม ไหนไอนั้นมันอยู่ตรงไหน มาที่พระจะสวดแล้ว บางที่ไม่รู้ สวดเสร็จก็แค่นั้น บุญมันจะต้องทำเอง อย่าไปเชื่อใคร เหมือนกับรับประทานอาหาร ให้คนอื่นรับประทานแทนมันไม่อิ่มหรอก แม้ว่าเรานั่งเอาเข้าชิดกันเลย บอกว่าลูกกินข้าวแทนแม่หน่อยวันนี้ แม่ชี้เกี้ยวเคี้ยว ลูกกินอิ่มแป้แล้ว แม่อิ่มแล้วยัง มันไม่อิ่ม เพราะเข้าปากลูกแล้วลงท้องลูก มันไม่ได้เข้าปากแม่ ลงท้องแม่ ไม่ได้เข้าปากพ่อลงท้องพ่อ กินใครกินมัน อิ่มใครอิ่มมัน บุญก็เหมือนกัน ถ้าไม่ทำเลยเรียกว่าไม่มีพื้นฐาน เมื่อไม่มีพื้นฐาน บุญก็เกิดขึ้นไม่ได้

♦ การส่งสมบุญ นำสุขมาให้ ♦

เหมือนกับถ้าในแผ่นดินไม่มีความชื้นไม่มีต้นไม้ ฝนตกไม่ได้ มันต้องมีตัวต่อ ที่เขาทำบุญอุทิศคนนั้นคนนั้นนะ หมายความว่าคนนั้นมีบุญแล้ว ส่งบุญมันก็ต่อบุญ บุญมันไปต่อกับบาปไม่ได้ การที่ทำบุญแล้วญาติตกนรกมันก็รับไม่ได้เพราะว่าพื้นฐานมันเป็นบาป พื้นฐานมันไม่ได้เป็นบุญ

ท่านเศรษฐีหรือว่าคนบางคนมัวเมาในทรัพย์ โอ้..ไม่ ต้องกลัวหรอก ชาตินี้กินไม่หมด แต่ว่าไม่เคยเลย เขาบวช นาคาก็ไม่ไป กฐินก็ไม่ไป เขามาเรียไรทอดกฐิน ผ้าป่า บางทีก็ไล่ตะเพิดเขาอีก โน่นไปไหนล่ะ ไปบ่อนไก่โน่น ไปบ่อนวัวชนโน่น ไก่ชนคู่หนึ่งเป็นแสน แม่ตายจะถวายพระสักสองร้อยนี่มือสั้นเลยนะ เรียกว่าทำบุญละก็ลำบาก แต่ถ้าทำซ้ำนี้มากเท่าไรก็ได้ วัวชนคู่หนึ่งก็แสนละ เป็นล้านนะ เคยมีใครทำบุญให้พ่อให้แม่ถึงล้านไหม มันมีสักกี่คน ลองคิดดู เคยหยิบยื่นให้กินบ้างไหม บางทีไม่มี ยิ่งมาขออดของพ่อของแม่ไปจ่ายอีก แล้วโยมที่ว่ามีทรัพย์ สมมุติว่าฝากธนาคารไว้ร้อยล้าน ป่วยให้น้ำเกลืออยู่นะ ร้อยล้านช่วยอะไรได้ไหม

ดังนั้นพระพุทธเจ้าท่านบอกว่า “ทรัพย์ที่คนนำออก ด้วยการบริจาคทานในพระสงฆ์องค์เจ้า ช่วยเหลือคนยาก คนจน ทรัพย์นั้นแหละจะติดตนไป” เหมือนไฟไหม้บ้าน โยมหนีออกจากบ้าน อะไรติดมือออกมา อันนั้นก็ได้แก่โยม ที่มันตกค้างอยู่ในบ้านไฟไหม้หมด ทรัพย์สมบัติที่ทำบุญนะ ท่านเรียกว่านำออกดีแล้ว ที่เหลือนะถูกไฟราคะ ไฟโทสะ ไฟโมหะมันไหม้หมด ยิ่งเวลานี้เพิ่มไฟการพนัน ไฟยาเสพติดขึ้นมาอีก สารพัดที่จะมามอดมาไหม้ เยอะแยะ

◆ การสั่งสมบุญ นำสุขมาให้ ◆

เพราะฉะนั้นถ้าเราคิดถึงคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าว่าทำไมพระพุทธเจ้าจึงสอนให้คนทำบุญ ก็เพื่อจะเป็นต้นทุนในการที่จะไปสู่โลกใหม่ ภพใหม่

โยมมีลูกนี้ โรงเรียนปิดเทอม มหาวิทยาลัยปิดเทอม ลูกกลับมาบ้าน พอโรงเรียนเปิด ลูกจะไป โยมยังต้องเตรียมเลย เตรียมสตางค์ให้ หาของกินของใช้ให้ เดินทางกันอยู่ในเมืองไทย ยังต้องมีเสบียงติดตัว ไม่มีเสบียงต้องมีสตางค์ติดตัว มิฉะนั้นก็ไม่มีกินไม่มีใช้ ทีนี้เราจะไปปรโลกโลกที่เราไม่เคยไป แล้วก็ไม่ว่าจะไปเจอคนที่รู้จักหรือเปล่า ถ้าไปตัวเปล่า อาตมาว่าต้องตายอีกที ตายจนไม่รู้ว่าตายสักกี่ครั้งอดอยากยากเข็ญ ดังนั้นการทำบุญ อย่างนี้กว่าพระพุทธเจ้าให้ทำบุญ เพื่อจะอยากได้ของโยม มันเป็นการสั่งสมสมบัติให้โยมเอง

แล้วบุญก็ใช้ว่าจะทำได้ง่าย อย่างจะทำบุญถวายอาหารถวายพระ เวลานี้ในกรุงเทพฯ ปริมาณพลพอได้ พระมีมาก อย่างวัดอาตมานี้ก็มี ๒๐๐ กว่ารูป แต่ในต่างจังหวัดอาตมาเคยไปทำบุญคล้ายวันตายโยมแม่ นิมนต์พระ ๑๐ รูป นี่บางที่นิมนต์ตั้ง ๕ วัด ได้มาวัดละ ๒ รูป บางครั้งเรามีสมบัติพอที่จะทำบุญได้ แต่ว่าหามาบุญไม่ได้ คือหาพระไม่ได้ บางแห่งโยมตั้งใจจะทอดกฐินพระข้างบ้าน อ้าวทอดไม่ได้พระจำพรรษา ๓ องค์ ได้แค่ทอดผ้าป่า

ดังนั้นพระพุทธเจ้าจึงบอกว่า“พระสงฆ์เป็นบุญเขตไม่มีบุญเขตอื่นยิ่งกว่า” นี้ได้โอกาสเวลา พระสอบ ๔ วัน วันที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๖ ที่ ๗ โยมอยู่จังหวัดไหน เขาสอบที่วัดไหน

♦ การสั่งสมบุญ นำสุขมาให้ ♦

โยมก็เอาปืนโตไป เอาปืนโตไปเถาหนึ่งได้ถวายพระเป็นจำนวนมาก พระมาทั้งจังหวัดอย่างนี้เรียกว่าเป็นบุญเป็นกุศล เป็นสังฆทาน เพราะอะไร เพราะเราไม่รู้จัก ดีกว่าไปถวายสังฆทานที่เป็นกระป๋องเหลือง บางทีหิวไปถวายแล้วของในกระป๋องใช้ไม่ได้สักอย่าง เอาไปหลอกพระแล้วก็หลอกตัวเองด้วย ข้าวสารก็มีถุงหนึ่งทำข้าวต้มก็ยังไม่พอ เลี้ยงไก่พอได้ตัวหนึ่ง บางทีน้ำที่ใส่ไปในถังสังฆทานก็เหม็นผงซักฟอกอีก ชานี้ก็ล่องใหญ่แต่ว่ามีอยู่ซองเดียว อะไรทำนองนี้

ดังนั้นการทำบุญนี้ต้องฉลาดคิดด้วย ทำให้ถูกที่ถูกทางถูกโอกาสด้วย พระมาสอบแต่ละแห่ง สามร้อย สองร้อย หนึ่งร้อย โยมจะทำบุญอะไรละ จะเอาข้าวไปถวาย เอาของหวานไปถวาย เอาน้ำตาลไปถวาย เอาน้ำชากาแฟไปถวาย

พระพุทธเจ้าท่านบอกให้สั่งสมบุญ สุขุข ปุญฺญัสสะ อุจจะโย – การสั่งสมบุญ เป็นความสุข ต่างกับ ทุกฺโข ปาปัสสะ อุจจะโย – การสั่งสมความชั่ว เป็นความทุกข์

ทำวันละเล็กทีละน้อย แต่ทำทุกวัน มันก็ค่อยมากขึ้น ท่านเปรียบว่าเหมือนเวลาฝนตก ถ้าเราเอาโอ่ง เอากะละมัง ไปวางไว้กลางแจ้ง ถ้าฝนตกทั้งวัน ถึงเม็ดเล็กๆ มันก็เต็มกะละมัง เต็มโอ่ง

บุญทำทีละเล็กทีละน้อย แต่ทำบ่อยมันก็เต็มด้วยบุญ เหมือนโยมญาติบางท่าน ใส่บาตรทุกวัน พระผ่านหน้าบ้าน ใส่องค์สององค์ใส่ตลอดปีตลอดชาตินั่นแหละสะสมบุญ แล้วก็ไม่ต้องรอน ทำตามกำลัง หมายความว่ากำลังทรัพย์ เรามีน้อยทำน้อย แต่ทำบ่อยมันก็มากเอง

◆ การสังสมบุญ นำสุขมาให้ ◆

ของน้อยๆ นี่บางทีอย่าไปประมาท เช่นว่าโยมไปกุเงินธนาคาร อื้อ..ดอก ศูนย์จุดเจ็ดห้าเปอร์เซ็นต์ (๐.๗๕%) เพลินเลย กู้ให้ลูกไปซื้อรถเครื่อง กู้ไปทำนั่นทำนี่ เอาโฉนดไปวางไว้ที่ธนาคาร เอาบ้านไปวางไว้ จ่ายเพลินถือว่าดอกไม่แพง รู้ๆ ที่ไหนได้ ทั้งดอกทั้งต้นเยอะเขายืดทรัพย์ไปเยอะเยอะ นี่แหละของเล็กกินของใหญ่ ดอกที่น้ำหนักก็คือดอกเบี้ยนี่เอง ไม่ได้มากมาย นิดเดียว บาทหนึ่งเอง นี่ดอกเบี้ยในระบบถ้าดอกเบี้ยนอกระบบยืมร้อยละ เขาให้มาแปดสิบ ยี่สิบเขาหักแล้วเป็นดอกเบี้ยรายวัน ผลสุดท้าย บางคนก็ล้มละลาย ดอกเบี้ยมันกัด นั่นแหละโยมสะสมบาป หมดเนื้อหมดตัว เพราะดอกเบี้ยกันเยอะเยอะ ปิดบริษัทหนีก็มี

ในทางตรงกันข้าม บุญก็เหมือนกัน โยมสะสมไปเรื่อยๆ นานเข้ามันก็มากด้วยบุญ เหมือนคนสร้างตึกที่เขาก่ออิฐ เขาไม่ได้ก่อทีละร้อยแผ่นพันแผ่น เขาก็ก่อทีละแผ่นๆ ก่อเรื่อยๆ ไปจนตึกตั้ง ๕๐ ชั้น ตั้ง ๑๐๐ ชั้น นี่มันสะสมกันไปอย่างนี้ จากอิฐก้อนเล็กๆ กลายเป็นตึกก็ชั้น โรงแรม อย่างสุราษฏร์นี่ โรงแรม ณ วังใต้แบบนี้ หรือตรง โรงแรมอมรินทร์ โรงแรมหัวเรือ ก็ไปจากอิฐก้อนเล็กๆ ทรายเม็ดเล็กๆ เหล็กก็เส้นเล็กๆ แต่มาเข้าๆ มันก็สูงใหญ่โตเลย ลักษณะเดียวกันคนสังสมบุญ ทำเรื่อยๆๆๆ นานมันก็เต็มด้วยบุญ

คนเต็มด้วยบุญไปไหนก็สะดวกสบาย อาตมายกตัวอย่างให้โยมฟังว่า การทำบุญเหมือนโยมเอาเงินไปฝากธนาคารในรูปของบัตรเอทีเอ็ม หรือบัตรเงินด่วน โยมไปไหนไม่ต้องพกเงินสดไปเลย ถือบัตรไปแผ่นเดียว ไปถึงประเทศ

◆ การสั่งสมบุญ นำสุขมาให้ ◆

ไหนก็รู้ออกมาได้ ออกมาเป็นสตางค์ สามารถจะใช้จ่ายได้ แต่ถ้าคนนอกดูไม่รู้ เพราะไม่เห็นเขาพกสตางค์ เวลานี้เมืองไทยก็นิยม เดิมน้ำมันบางแห่งก็ใช้บัตรเครดิต แต่เรามีบัตรถ้าเราไม่ไปเติมเงิน ก็เหมือนโทรศัพท์ระบบเติมเงิน ไม่เติม เราโทรเรื่อย นานไป มันก็บอกว่า เงินคุณใกล้หมดแล้ว คุณไปเติมตั้งค์ได้แล้ว ถ้าไม่เติมเบอร์นี้ไม่สามารถใช้การได้ คนไม่สั่งสมบุญก็เหมือนไม่เติมเงินโทรศัพท์มือถือ มีโทรศัพท์ก็ใช้ประโยชน์ไม่ได้ มีร่างกายมีจิตวิญญาณ เมื่อไม่มีบุญก็เหมือนโทรศัพท์ที่ไม่มีเงิน

เพราะฉะนั้นเอาตมาเชื่อเรื่องบุญ ถ้าไม่เชื่อก็คงไม่บวชอยู่ ๔๐ กว่าปีหรอก แล้วบุญนี้ช่วยได้ ช่วยเราได้แน่ เอ้า..เป็นพระนี่ทำบุญอย่างไร รักษาศีลให้เคร่งครัดปฏิบัติธรรม คนอยู่ตั้งไกลหอบสตางค์มาให้ ยิ่งพระที่เชี่ยวชาญทางด้านวิปัสสนากรรมฐาน ใครก็อยากไปหามาสู้ออยากไปชมบุญบารมีของท่าน แล้วใครสร้างให้ละ ท่านต้องสร้างเอาเอง เมื่อคนรู้ข่าวพระองค์นั้นพระองค์นี้เก่งอย่างนั้นเก่งอย่างนี้ โยมก็ไปหา แปลว่าท่านทำบุญของท่านให้เต็มขั้นมาในชีวิตจิตใจ คนก็ให้ความเคารพนับถือ

แม้ญาติโยมชาวบ้านก็เหมือนกัน คนที่มีบุญคนที่ใจดี ใครก็อยากคบหาสมาคมไปหามาสู้อ เพราะไปหามาสู้อแล้วสร้างความอบอุ่นสบายอกสบายใจ

การนั่งใกล้คนดี ท่านบอกว่าเหมือนนั่งใต้ร่มไม้ที่ใบหนา แดดออกมาก็แสงแดดส่องไม่ถูก ฝนตกมาก็ยังหลบฝนได้ คนดีคนมีบุญเป็นที่หลบแดดหลบฝนของคนทั้งหลาย

◆ การสังสมบุญ นำสุขมาให้ ◆

เป็นที่ฟัง เหมือนโบราณเขาพูดว่า“ฟังบรมโพธิสมภาร” ฟังใครล่ะ ก็ฟังในหลวง ฟังพระเจ้าแผ่นดิน โบราณนะ เรียกว่า ฟังพระบรมโพธิสมภาร เพราะในหลวงหรือพระเจ้าแผ่นดินนั้น เป็นผู้ปกป้องอาณาประชาราษฎร์ เหมือนในพระราชปณิธานของล้นเกล้ารัชกาลที่ ๑ ว่า

“ตั้งใจจะอุปถัมภก ยอยกพระพุทธศาสนา

จะป้องกันขอบขัณฑสีมา รักษาประชาชนและมนตรี”

นั่นปฐมบรมราชจักรีวงศ์ คือพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ถ้าปัจจุบันก็เรียกว่า แดงนโยบายขึ้นครองราชย์ แดงนโยบายว่าจะอุปถัมภ์บำรุงพระพุทธศาสนา แล้วเป็นจริงไหม ถ้าโยมอยู่ในกรุงเทพมหานครก็ไปดูวัดพระเชตุพนวิมลมังคลารามหรือวัดโพธิ์ สร้างเสียอย่างสวยงามวิจิตรพิสดาร แล้วก็อีกหลายๆ วัดที่พระองค์ทรงบูรณะขึ้น พระมหากษัตริย์ทรงบูรณะขึ้นที่เรียกว่าพระอารามหลวง นั่นคืออุปถัมภ์บำรุงพระศาสนา

นอกจากอุปถัมภ์บำรุงการสร้างเสนาสนะถวายพระเจ้าพระสงฆ์แล้ว ยังบำรุงพระสงฆ์ด้วยการพระราชทานสมณศักดิ์บ้าง ในสมัยโบราณนั้นโปรดให้พระบางวัดไปรับบิณฑบาต อย่างเช่น พระวัดโพธิ์ พระวัดระฆัง ให้ไปบิณฑบาตในพระบรมมหาราชวัง วัดละ ๗ วันผลัดกัน แล้วก็ส่งเสริมพระที่เรียนพระไตรปิฎก เรียนอะไร แม้แต่การสอบนักธรรมครั้งนี้ก็อยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์ แปลว่าในความอุปถัมภ์ของพระมหากษัตริย์ นั่นแหละที่ว่า“ตั้งใจจะอุปถัมภก ยอยกพระพุทธศาสนา”

◆ การสังสมบุญ นำสุขมาให้ ◆

คำว่า *ยอยก* ก็คือ ยกย่อง ประเทศไทยนั้นศาสนาที่เจริญมา วัฒนาอารามที่เจริญมา เพราะพระมหากษัตริย์ทรงยกย่องให้เกียรติศาสนา แม้ในปัจจุบันนี้โยมสร้างเจดีย์สร้างโบสถ์ ทูลเชิญพระองค์ใดพระองค์หนึ่งเสด็จไป นั้นยกย่องพระศาสนา ยกย่องพระสงฆ์องค์เจ้า ถวายสมณศักดิ์ให้เป็นพระครู เป็นเจ้าคุณ เป็นสมเด็จพระราชอาคันตุกะ นี่ก็เห็นชัดเจน

ที่นี้“**ป้องกันขอบขัณฑสีมา**” คือรักษาประเทศ เพราะโบราณนั้นเป็นพระมหากษัตริย์ด้วย เป็นแม่ทัพด้วย ศีกเสื่อเหนือใต้ พระเจ้าแผ่นดินก็ออกนำทัพไปเลย รักษาคนรักษาบ้านรักษาเมือง จนได้ตกทอดมาถึงเราทุกวันนี้ เพราะความกล้าหาญและความเสียสละของพระมหากษัตริย์ ดังที่เราได้อ่านพระราชประวัติแต่ละพระองค์ๆ ล้วนแต่เป็นผู้กล้าหาญมุ่งรักษาประชาชนให้อยู่ดีมีสุข พระราชทานเบี้ยเลี้ยง ที่ทำมาหากินให้คนได้อยู่เย็นเป็นสุข แม้ในปัจจุบันนี้เกิดเหตุเภทภัยไฟไหม้ น้ำท่วมก็ยังมีถึงยังชีพพระราชทานส่งไปปลอบขวัญให้กำลังใจแก่ประชาชน นี่แหละ“**ป้องกันขอบขัณฑสีมา รักษาประชาชนและมนตรี**” พระราชปณิธานของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช

แล้วก็ปฏิบัติมาอย่างนั้นทุกพระองค์ หย่อนบ้าง ยิ่งบ้าง แต่ไม่เคยละเลย เรียกว่าอยู่ในนโยบายของปฐมบรมราชจักรีวงศ์ เราลองนึกคิดอย่างนี้ แล้วก็สังสมบุญบารมีบุญญาธิการ ท่านทำบุญทุกวัน ไม่ว่าหน้าฝนหน้าแล้ง

เมื่อสังสมบุญมากเข้าๆ ชาวบ้านจึงเรียกพระมหากษัตริย์อีกคำหนึ่งแถวบักซ์ได้ว่า“**มีบุญ**” คนเฒ่าคนแก่เขา

◆ การสั่งสมบุญ นำสุขมาให้ ◆

เรียกว่า“**มีบุญ**”หมายถึงพระมหากษัตริย์ มีบุญที่ได้เกิดมาเป็นพระมหากษัตริย์ มีบุญที่ได้มีโอกาสแจกทานแก่อาณาประชาราษฎร์ มีบุญที่ได้บำรุงพระศาสนา เราก็อาศัยใบบุญบารมีของพระองค์ท่านแห่งพระมหากษัตริย์ทุกพระองค์ฯ จึงอยู่ร่มเย็นเป็นสุข

นี่พิจารณาดูว่าบุญนั้นช่วยตัวเองด้วย ยังช่วยผู้อื่นได้ด้วย อย่างเช่นพระพุทธเจ้าท่านก็ต้องการบุญ เสด็จออกบรรพชาแล้วท่านพบบุญคือธรรมะ แล้วบุญของพระพุทธเจ้าก็ช่วยคนได้เยอะ ช่วยให้พ้นจากความทุกข์ความโศก เวียนว่ายตายเกิดเข้าสู่แดนนิพพาน ไม่ต้องเกิดแก่เจ็บตายต่อไปอีก เรียกว่าเป็นความสุขที่ถาวรมั่นคง

ความสุขนั้นต้องเริ่มต้นที่บุญ ไปเริ่มต้นที่อื่นไม่ได้ เพราะฉะนั้นการทำบุญในชีวิตประจำวัน ถือว่าเป็นภารกิจเหมือนกับโยมตื่นเข้ามาอาบน้ำแต่งตัวรับประทานอาหารเช้า แต่ว่าส่วนมากเราบำรุงแต่กาย ไม่ได้บำรุงจิต จิตนั้นต้องบำรุงด้วยบุญกุศล บุญกุศลอะไร ตื่นเข้ามาไหว้พระสวดมนต์ใส่บาตรนี้เรียกว่าเป็นอาหารจิตหรือบำรุงจิต สูงไปกว่านั้นก็อาจเจริญสมาธิกรรมฐาน นานเข้าบุญก็เพิ่มขึ้นๆ

คนมากด้วยบุญนี้จะรังเกียจบาป โยมดูพวกอุบาสกอุบาสิกาที่ไปถือศีล ๘ ตามวัด คนเหล่านี้จะไปหาบ่อนไก่ พบไหม ไปหาบ่อนวัวชนพบไหม ไปหาบ่อนกัดปลาเจอไหม ไปหาบ่อนการพนัน ไพ่อะไรต่ออะไรเจอไหม..ไม่เจอ คนพวกนี้เขารังเกียจบาป สถานที่บาปเขาไม่ไป เหมือนกับคนตกลงไปในหลุมคูถ ยกตัวอย่าง (ขออภัย) คือในส้วม

♦ การสั่งสมบุญ นำสุขมาให้ ♦

จมพุดจมพุด เหมือนทั้งตัว แล้วต่อมาก็มีคนมาช่วย ได้ขึ้นพ้นมาจากหลุมคูถ แล้วพาไปอาบน้ำชาตีสัจฉิวรรณเรียบร้อย ถ้าปัจจุบันก็เรียกว่าไปเข้าสปาเลยทีเดียว ออกมาตัวหอม เครื่องแต่งกายก็สวยงาม ถามว่าคนนี้อาจจะลงไปหลุมอุจจาระอีกไหม จะตกส้วมอีกไหม..ไม่เอาแล้ว เช็ดแล้ว มันเหมือน คนบุญรังเกียจบ่อนเหมือนกับคนรังเกียจหลุมคูถ เพราะเป็นแหล่งสกปรกโสโครกสำหรับคนบุญ แต่มันก็เป็นแหล่งบันเทิงเริงรมย์สำหรับคนบาป

เหมือนเขาเล่านิทานว่า มีสหายสองคน รักชอบพอกันมาก คนหนึ่งมันชอบทำบาป อีกคนหนึ่งชอบทำบุญ ตายแล้วไอ้คนทำบุญก็ไปเกิดเป็นเทวดา ไอ้คนทำบาปก็ไปเกิดเป็นหนอน อยู่ในส้วม

เพื่อนที่เป็นเทวดาก็สอดส่องมองดู เอ..เพื่อนเราไปเกิดที่ไหน โอ้..ไปเกิดในส้วม ก็ลงมาเยี่ยม ก็ดลบันดาลใจให้หนอนพุดขึ้นมา หนอนก็ว่า เอ้า..สหายไปเกิดอยู่ที่ไหน บอกว่าไปเกิดบนสวรรค์ สวรรค์มันดีอย่างไร ก็เล่าให้ฟังอย่างนั้นอย่างนี้ บอกว่า..สหายไม่เหมือนเรา เราอยู่ที่นี่สุขสบาย ไม่ต้องทำอะไร ถึงเวลาคนก็มาถ่ายลงมาเราก็กิน กินไม่หมดสักที

นี่แหละโยม จะชวนหนอนขึ้นสวรรค์ มันก็ยาก เพราะมันยินดีในคูถ ในสิ่งสกปรกโสโครก ถามว่าถ้าหนอนชวนเทวดาไปอยู่ด้วย เทวดาจะเอาไหม เทวดาก็ไม่เอา เพราะรังเกียจสิ่งสกปรก บาปเหมือนมูตร เหมือนคูถ บุญเหมือนเครื่องแต่งตัวของชาวสวรรค์ คนแต่งตัวอย่างชาวสวรรค์

◆ การสังสมบุญ นำสุขมาให้ ◆

ไม่ต้องถึงชาวสวรรค์ชั้นฟ้าหรอก แต่งตัวเป็นพระเอกลิเก
แล้วจะให้กระโดดลงไปหลุมส้วมนี่เอาใหม่..ไม่เอา

คนบาปจึงยินดีในบาป พระพุทธเจ้าสอนว่า “**บาป
ยังไม่ให้ผลเพียงใด คนชั่วยังมองเห็นว่าบาปเป็นสิ่งดีอยู่
บาปให้ผลเมื่อใด เมื่อนั้นคนชั่วก็นอนน้ำตานองหน้า**”

เหมือนคนที่โกงเขา เขายังจับไม่ได้ก็ โอ..หัวเราะยิ้ม
น้อยยิ้มใหญ่ แต่พอเขาจับได้ เห็นบางคนเดินไม่รอด ต้อง
เข็นเลย นี่บาปให้ผลแล้วน้ำตานองหน้า เมื่อก่อนก็สนุก
รื่นเริงที่โกงเพื่อนได้ กินเล่น สนุกเลย แต่พอเขาจับได้ไล่ทัน
น้ำตาเต็มลูกตา ไหลพรากเลย นี่แปลว่า**บาปผลัดผล**

และก็รู้ว่า**บาปมีจริง** แต่เมื่อนั้นก็อาจจะหายไปแล้ว
เหมือนคนที่ถูกตัดสินประหารชีวิต อย่างดีก็คอยทูลเกล้า
ถวายฎีกา ถ้าทรงพระกรุณาลงมาก็จำคุกตลอดชีวิต ตรงนั้น
แหละรู้สึก**บาป โอ..บาปมีจริง เวรกรรมมีจริง** แต่แก้ไม่ได้
แล้ว โน่นแน่ะจะแก้ได้ก็วันสุดท้าย วันที่เขาจะประหารชีวิต
เขาก็นิมนต์พระไปเทศน์ให้ฟัง ถ้าเจริญสมาธิน้อมเอาพระ
ธรรมเป็นอารมณ์ก็อาจจะพอได้ แต่จะไปถึงไหนก็ไม่ทราบ

เพราะฉะนั้นเอาตมาพูดเข้าๆ จึงพูดว่า **อนุโมทนาบุญ**
คือว่าชื่นชมในการปฏิบัติหน้าที่ของญาติโยม ที่แต่ละวัน โยม
ได้ทำบุญแน่ ถ้าโยมรู้ แล้วก็เคยอธิบายเรื่องหลักของการ
ทำบุญ แล้วก็ชี้โทษแห่งการทำบาป ให้โยมมีความรู้สึก
เหมือนเทวดาไปเจอเพื่อนเป็นหนอนอยู่ในหลุมส้วม ไม่มี
เทวดาตนใดที่จะลงไปอยู่ แต่หนอนก็ยินดีพอใจ เหมือนกับ
คนชั่วเห็นความชั่วเป็นสิ่งหอมหวล เป็นสิ่งน่ารัก น่าใคร่

♦ การสังสมบุญ นำสุขมาให้ ♦

นำปรารถนา เพราะอะไร เพราะ**มิจฉาทิฏฐิ** คือความเห็นมันผิดเพี้ยนไป ไม่เป็น**สัมมาทิฏฐิ** เมื่อความเห็นมันผิดเพี้ยนไปแล้ว..ยาก แล้วคนเหล่านี้ก็ไม่เข้าหาสมณะชีพราหมณ์ที่จะถามเรื่องศีลเรื่องธรรม ไม่สนใจฟังเทศน์ฟังธรรม บางที่มีงานมีการที่บ้าน มีงานศพพ่อตายแม่ตาย นิมนต์พระมาสวดตั้งแต่ ๔ โมง ๕ โมง แทนที่จะเทศน์บ้าง เพราะกลัวว่าเทศน์แล้วมันจะถูกนินสัยตนเข้า พระเทศน์ว่าอย่ากินเหล้า..ก็ถูกชอบกินเหล้า ถ้าพูดว่าอย่าเล่นการพนัน เอ้า..ก็ตั้งวงอยู่รอบบ้าน เลยพระไม่ได้เทศน์ เพราะมันไปขัดกับความรู้สึก อย่างนี้ก็มี ปากว่าจะทำบุญ แต่แล้วบาปรอบด้านเลย

นานมาสัก ๒๐ ปี หรือกว่า อาตมาสอบเปรียญ ๙ ประโยคได้ใหม่ๆ เขานิมนต์ไปเทศน์งานศพ ไอ้โฮ..มีเหล้ามีการพนันสารพัด ถึงเวลาจะเทศน์มีโยมอยู่ ๔-๕ คน เขาตั้งวงเล่นไพ่เล่นไฮโลว์กัน อาตมาคิดว่า เอ..จะเทศน์อย่างไร เจ้าภาพเขาบอกว่า..ท่านมีหน้าที่เทศน์ ก็เทศน์ไป พวกเล่นผมก็หาเขามา ท่านผมก็นิมนต์มา.. บอกว่า..เอาไว้เทศน์พรุ่งนี้ก็แล้วกันโยม กลางคืนให้เขาเล่นกัน

อาตมามานอนนึกว่า เอ..แล้วนี่เขาจะกรวดน้ำอย่างไร ต้องกรวดว่า **อิมิณา ปาปะกัมเมนะ** - ด้วยบาปกรรมที่เราฆ่าวัวฆ่าควาย เล่นไพ่เล่นไปไฮโลว์รอบโลงศพนี้ ขอให้สำเร็จแก่คุณพ่อของข้าพเจ้าด้วย ขอให้ไฟไปไฮโลว์ทุกอย่างจงเป็นสมบัติของพ่อด้วย เพราะไม่มีบุญที่จะไปกรวดน้ำเลย

สลัดใจเลย ตอนหัวรุ่ง อาตมานั่งรถเครื่องหนึ่งกลับเลย มันอาย ไม่รู้จะเทศน์อย่างไร จะไปนั่งเทศน์ คนก็เล่นการ

◆ การสั่งสมบุญ นำสุขมาให้ ◆

พจน์ เหมือนกับว่าให้เราเป็นพระมาลัยลงไปโปรดสัตว์นรก แต่มันไม่ยกมือไหว้ ยากเต็มที เดียวนี้ บางแห่งนะ คนไม่นิยมฟังเทศน์ มีหน้าซ้ำ อืม..อย่างนิมนต์พระองค์นั้นมา แก มาด่าอีก เขาพูดเรื่องดีมีเหตุมีผล หาวาต้า เออ..แปลก

เพราะฉะนั้นให้พิจารณาให้ดีว่า เวลาเราจะทำบุญนี่ เป็นบุญจริงๆ หรือเปล่า หรืออ้างว่าทำบุญแล้วไปทำบาปให้ใคร่ครวญ แล้วจะเห็นความจริง

และเมื่อเราได้ทำบุญแล้ว ไม่ต้องทุกข์ร้อน ทำไม คนทำบุญไม่ค่อยกลัวตาย เพราะเหมือนกับคนอยู่บ้านเก่าๆ แต่เขาไปสร้างตึกไว้แล้ว บ้านเก่ามันจะพังเมื่อไหร่เขาไม่ใส่ใจหรอก เขาพร้อมจะไปอยู่บ้านใหม่ คนทำบุญไว้แล้ว เขาไม่เยื่อใยในร่างกาย ตายเมื่อไหร่เขาก็ไปอยู่บ้านใหม่ เป็นเทพธิดา เป็นเทพบุตร ถ้าทำบุญสูง ได้ฌานสมาบัติ ก็ไปเป็นพรหม เสวยสุข เขาไม่กลัว

แต่คนบาปกลัวตาย โยมสังเกตใจผู้ร้ายสิ อ้าย..ต้องแขวนเครื่องราง ต้องแขวนตะกรุด ต้องแขวนพระเยอะเยอะ เพราะเขารู้ว่าถ้าตายนี้เขาไม่มีโอกาสได้มองเห็นสวรรค์ ได้ชมเชยสวรรค์เลย นรกมันคอยอยู่แล้ว ประตูมันเปิดอ้าอยู่แล้ว คอยแต่จะให้หล่นตุ๊บลงไปเท่านั้นเอง

เพราะฉะนั้นโยมคิดเสียบ้าง ไม่ใช่อาตมาจะเอาสวรรค์มาล่อ จะเอานรกมาขู่ แต่ให้ดูในชีวิตปัจจุบัน ปลายทางของคนดี กับปลายทางของคนไม่ดี มันต่างกัน เห็นชัดเจน

ยกตัวอย่าง คนชยันกับคนชั่วก็เลย เอาเรื่องการเรียน ปลายทางของคนชยัน..รับปริญญา โก๋หลูเลย ได้ถ่ายรูปกับ

◆ การสั่งสมบุญ นำสุขมาให้ ◆

คุณพ่อคุณแม่ คนซีเกียจ ปลายทาง..ไม่ได้รับปริญญา เขา
ไล่ออก เรียกว่ารีไทร์ แล้วจะไปโทษใคร โทษครูบาอาจารย์
ได้ไหม เราไม่ขยันเอง

คนโง่สามารถเรียนหนังสือได้ ถ้าขยัน แต่ต้องขยัน
ให้ถูกทาง เขาบอกว่า“ขยันอย่างฉลาด ปราศจากอบายมุข”
เด็กบางคนก็ขยันเหมือนกัน ขยันเล่นเกม ขยันไปเที่ยว ไม่ได้
ขยันในหน้าที่ของตน ส่วนเด็กที่ขยันในหน้าที่ของตนเขาก็
ประสบความสำเร็จ ปลายทางคนขยัน กับปลายทางคนซี
เกียจ มันห่างกันฟ้ากับดินเลย ทั้งๆ อยู่ในโลกใบเดียวกัน
ประเทศเดียวกัน เห็นอยู่แล้ว ไม่ต้องไปเปรียบเทียบหลังตาย
นรกสวรรค์อะไร ดูมันในโลกนี้ บนพื้นพิภพนี้

เพราะฉะนั้นบุญนะคือการทำความดี ความดีมันมี
หลายอย่าง ขยันในหน้าที่การงานก็ถือว่าเป็นบุญ บริจาค
ทรัพย์ของตนช่วยเหลือคนอื่นก็เป็นบุญ ภาษากลางๆ เรียก
ว่า“ความดี” ถ้าพูดภาษาศาสนาเรียกว่า“บุญ”

แล้วบุญท่านบอกว่า“บุญฉิ่ง ใจเรหิ ทูหะรัง - บุญนี้
โจรขโมยไม่ได้ ปล้นไม่ได้” มีเงินมีทองไม่แน่ ถูกปล้นถูกจี้
คนมาหลอกเอาไปได้ แต่บุญใครมาปล้นมาจี้ไม่ได้เอาไปไม่
ได้ บาบก็เพื่อนมาปล้นมาจี้เอาไปไม่ได้ เป็นสมบัติส่วนตัว
ดังนั้นใครจะสั่งสมอะไรก็สุดแท้แต่ แต่ถ้าหวังความสุขก็ขอ
ให้สั่งสมบุญ หวังความเจริญแก่ชีวิต ขอให้สั่งสมบุญ แล้ว
ก็จะได้ผลในโลกนี้ ในชีวิตนี้ ไม่ต้องคอยชาติหน้าชีวิตหน้า

เหมือนกับตัวอย่างที่เอามาอ่านให้โยมฟัง เรื่องนี้ก็มี
อยู่ในพระไตรปิฎก อาตมาไม่ได้ตบแต่งขึ้นมา ให้เห็นว่า

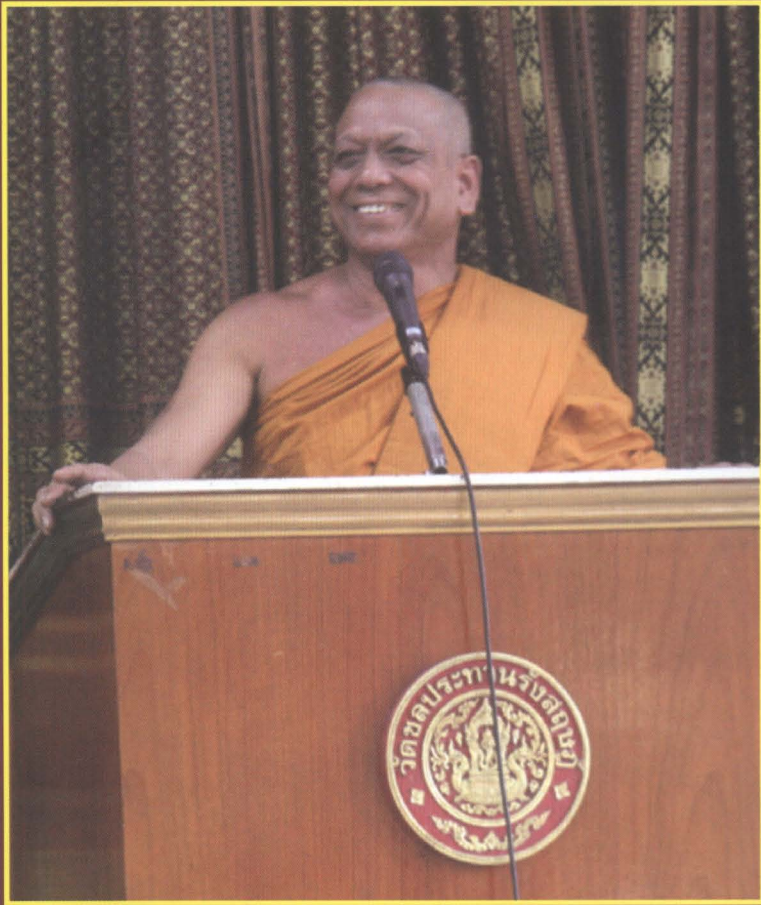
♦ การสั่งสมบุญ นำสุขมาให้ ♦

พระพุทธเจ้าท่านเทศน์ ท่านยกตัวอย่าง เพราะท่านอุททิพย์ ตาทิพย์ ท่านรู้ท่านเห็น ท่านได้วิชานี้ตั้งแต่คตินตรัสรู้ ที่เรียกว่า จุฑุปปาตญาณ รู้จุดดีและกำเนิดของสัตว์ว่าคนทำอย่างนี้ตายแล้วไปเกิดเป็นอะไร

พระพุทธเจ้ามองเห็นชีวิตสรรพสัตว์เหมือนเรามองเห็นด้วยตาเปล่า แต่เราไม่มีโอกาสมองเห็นอย่างพระองค์ท่านได้ เพราะเราบุญไม่ถึงบารมีไม่ถึง คุณธรรมไม่ถึงท่าน แต่พระองค์ท่านนั้นสุดด้านธรรมะจึงสามารถเห็น แล้วพระองค์ก็อุตส่าห์มาบอก บอกเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจ

การแสดงธรรมของพระพุทธเจ้าท่านจึงเปรียบว่าเหมือนคนจุดประทีปส่องเข้าไปในที่มืดด้วยเห็นว่าผู้มีดวงตาจักได้เห็นแสงสว่าง เมื่อใดมีพระพุทธเจ้าเกิดขึ้น พระธรรมเกิดขึ้น พระสงฆ์เกิดขึ้น มีการแสดงธรรมก็เหมือนการจุดประทีปแห่งชีวิตขึ้นมา เมื่อประทีปมีอยู่เราก็สามารถมองเห็นอะไรได้ แต่คนบางคนรังเกียจประทีปคือธรรมะ ชีวิตก็มีดับอด มีแต่ความทุกข์ระทมตรมใจ

วันนี้พูดมาก็สมควรแก่เวลา ขออนุโมทนาสาธุการกับญาติโยมทุกท่านที่ไปร่วมกันถวายภัตตาหารคาวหวานแด่พระสงฆ์ผู้เข้าสอบธรรมสนามหลวงทุกแห่งทุกจังหวัด เป็นโศกศาสนาที่เรามีพระเจ้าพระสงฆ์ให้ทำบุญสุนทรทาน และบุญทานการกุศลที่ญาติโยมทำแล้ว จงเป็นปฏิพรโยนมาสู่ญาติโยมให้มีความสุขความเจริญ ประกอบด้วยจตุรพิธพรคือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ โดยทั่วกันทุกๆ ท่าน เทอญ

พระธรรมวิมลโมลี (รุ่น อีรปญฺโณ)

เปรียญธรรม ๙ ประโยค,

ศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย,

พุทธศาสตร์ดุสิตบัณฑิตศึกษาศึกษา สาขาวิชาธรรมนิเทศ

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

เจ้าอาวาสวัดชลประทานรังสฤษดิ์

เจ้าคณะภาค ๑๗

หัวหน้าพระธรรมทูตสายที่ ๙